

Giới thiệu Slytherin Hắc Âm Ánh Sáng

Truyện Slytherin Hắc Âm Ánh Sáng của tác giả Li gia tộc nương thuộc thể loại dưỡng thành, HE. Dumbledore nói: "Trò có thể là một Slytherin hắc ám ánh sáng, cũng có thể sẽ là người tạo ra một Voldemort khác". Làm ơn! Giáo sư Dumbledore, đừng nói tôi thành vĩ đại như thế được không? Tôi chỉ là một người bình thường xuyên không nữ cường mà thôi, không có năng lực lớn như vậy. Severus nói: "Tôi chưa từng xem em là chị của tôi". Nhưng tôi chỉ có thể làm chị của anh, anh hiểu không Sievert! Ở cái thế giới này, tôi trước sau chỉ là một vị khách qua đường, hơn nữa chắc chắn là- tôi thật sự rất muốn cho anh được hạnh phúc, nhưng loại hạnh phúc này, tôi lại không thể mang lại cho anh. Tôi mang cho anh vĩnh viễn đều là cảm giác ngộn tình ngược đây thống khổ, vĩnh viễn đều là thống khổ... Lily nói: "Ồ trong lòng tôi luôn xem cậu là một người chị". Tớ là một người chị! Chị biết trước kết cục của em, lại cứu không được em, mà ngay cả giúp người bảo vệ Harry lớn lên, chị đều làm không được. Voldemort nói: "Tôi nên sớm nhận ra cô là em của cô ấy". Nhận ra thì thế nào? Anh sẽ không giết tôi sao? Đúng nếu nói về nguyên nhân, là do chị tôi năm đó làm truyện hot có lỗi với anh, thế nhưng ông xác định rằng mình không có một chút lỗi lầm nào hay sao? Dumbledore nói: "Anh trở thành như vậy là do chị ấy", nhưng nếu như có một ngày đồng thời đặt quyền thế và chị của tôi ở trước mặt anh, rốt cuộc anh sẽ chọn bên nào? Lupin nói: "Cô là một người đặc biệt nhất tôi từng gặp". Đặc biệt! Tôi lại không cho là như vậy, chẳng qua là ý kiến đó của tôi chưa từng xuất hiện tại học viện mà thôi! Tôi đã từng đồng ý với Giáo sư Dumbledore rằng sẽ không tại... nọ này lưu lại bất cứ điều gì liên quan đến tình yêu. Nhưng đến tận sa này, tôi mới nhận ra sự việc phát triển không phải lúc nào tôi cũng có thể khống chế được, kỳ thật nó sớm đã được định ra từ trước.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Âm Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên Qua Thế Giới Pháp Thuật

Editor : Quả Đào Mật

"Chị, tha lỗi cho em." Nhìn những vệt nước mắt vẫn còn vương trên gương mặt ngủ say của chị, nếu như để chị biết ý tưởng bây giờ của cô, thì tuyệt đối sẽ không để cho cô đi, nhưng mà, làm sao cô có thể thờ ơ nhìn tình thân chị suy sụp mỗi ngày được? Bởi cô ấy là chị gái duy nhất của cô!

Bởi vì hàng năm bố mẹ đều công tác ở viện nghiên cứu quốc gia, từ lúc học tiểu học đã không hay trở về chăm sóc chúng tôi rồi, nên gần như chị và cô sống nương tựa lẫn nhau. Chị ấy lớn hơn cô 4 tuổi, nhớ lại khi còn bé, chị ấy giống như người lớn bao giờ cũng chăm sóc cô. Bố mẹ chỉ đúng thời hạn gửi tiền sinh hoạt cho chúng tôi. Mặc dù vậy, nhưng hai chị em lại chưa bao giờ trách họ, chúng tôi biết họ đang nghiên cứu chế tạo kỹ thuật công hiến cho tổ quốc, nên hai chị em vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, không gây bất kỳ phiền toái gì cho họ, chưa từng để họ lo lắng điều gì. Hơn nữa năm ngoái sau khi chị tốt nghiệp nghiên cứu sinh, đã xin vào viện nghiên cứu quốc gia để thực tập, hi vọng có một ngày có thể làm một nhà nghiên cứu không gian giống bố mẹ.

Nhưng mà cô lại không có kỳ vọng cao như thế, cô chỉ muốn học đại học thật tốt rồi tốt nghiệp là được, đã có ba nhà nghiên cứu trong nhà, cô cũng không cần phải tham gia góp vui làm gì, hơn nữa cô cũng không thông minh, cẩn thận như chị. Nhưng vào thời điểm cô cho rằng tất cả mọi thứ đều rất thuận lợi, thì một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra——

Trong một lần, khi chị ấy đang nghiên cứu thời không (thời gian + không gian), không qua sự đồng ý của bố, đã tự ý xuyên không, vốn những năm gần đây, bị ảnh hưởng của bộ tiểu thuyết 'xuyên qua Thanh cung' đang thịnh hành trên Internet, liền có ý định xuyên đến thời kỳ Khang Hi để điều tra 'Khang Càn thịnh thế' có thật không? nhưng bởi vì ngoài ý muốn mà xuyên vào thế giới pháp thuật 'Harry Potter', hơn nữa vì yêu mà quên trở về. Sau khi phụ thân phát hiện thì vô cùng tức giận, mạnh mẽ mang chị từ thế giới pháp thuật về. Từ đó trở đi, người chị hoàn mỹ mê người của cô đã biến mất, biến thành đấng trí trong mọi việc, thậm chí lúc ngủ cũng khóc gọi tên ai đó trong mộng. Cô cũng không biết rốt cuộc ở chỗ đó chị đã gặp chuyện gì, mà làm cho chị thay đổi lớn như vậy. Vì vậy sau một thời gian do dự, cô quyết định đi đến cái thế giới kia, xem thử có thể phát hiện manh mối nào không, giúp chị thoát khỏi đau khổ này.

Hôm nay tâm tình của chị vô cùng nặng nề, ngay cả buổi tối ngủ cũng gặp ác mộng liên tục, có điều cũng chỉ như vậy thì mới có cơ hội cho cô lên vào phòng ngủ của chị, nếu không lấy trình độ bảo vệ đồng hồ thời gian của chị, cô căn bản không hề có cơ hội nào. Vụng trộm tháo đồng hồ thời gian trên cổ tay của chị ấy xuống rồi đeo vào, thử nhớ lại tất cả thông tin trong phim ảnh, hy vọng có thể hữu ích đối hành trình lần này của cô. Nhìn chiếc đồng hồ thời gian trên cổ tay, âm thầm ở trong lòng động viên cho mình. Ôn định lại tâm thần, khiến bản thân không khẩn trương nữa. Nhấn cái nút bên ngoài của chiếc đồng hồ, ngay lập tức, cô cảm giác được cơ thể của mình đang dần dần trong suốt và thân ảnh mờ nhạt của chị gái, cô lặng lẽ ở trong lòng nói với chị: "chị, em biết không dễ gì thay đổi kết cục câu truyện. Thế nhưng... em thật xin lỗi, sau khi em bước vào cái thế giới đó, kết cục có ra sao, em căn bản không thể khống chế được. Nhưng—— em không muốn xuất hiện nhiều bi kịch như vậy, em không thích bi kịch."

Tiếp theo là một luồng ánh sáng đỏ hiện lên rúc mắt, tầm mắt của cô bắt đầu trở nên mơ hồ. Cơ thể cô giống như đang bay lên, trở nên lơ lửng, không gian bắt đầu vận vẹo, đầu óc quay cuồng, chóng mặt, tất cả mọi thứ đều trở nên mơ hồ không chân thực, ngay cả bản thân cô cũng giống như chưa từng tồn tại vậy. Nhưng cô biết đây là quá trình chuyển đổi thời gian.

Khi con cháng váng biến mất, cô mở mắt nhìn khung cảnh trước mặt, không nén nổi vui mừng hô ra tiếng, trời ạ! Cô đến rồi, cuối cùng cô có thể tận mắt nhìn thấy những nhân vật trong tiểu thuyết và điện ảnh rồi. Thật sự quá kích thích, cô tự nhiên muốn hét to lên

Và nơi này đều giống như trong dự đoán của cô. Tối như mực, chỉ vờn vờn bên trong vài tòa nhà lâu còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Hoàn toàn không có cảm giác chân thật. Cái ngổ hẻm âm u, vắng lặng này khiến cho người ta cảm thấy có chút rợn tóc gáy, so với thấy trên phim thì chỉ có hơn chứ không

kém. Tại nơi này mà chụp 1 tấm ảnh ma quái, thì không cần phải nói chắc chắn nhìn giống y như thật.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Severus Snape.

' Tatar. '

Thanh âm gì ——mà dọa người như vậy! chắc không phải là có thứ gì bản thiêu, ghê tởm xuất hiện đấy chứ! Cô vừa mới nói tới tấm ảnh của ma quỷ, nên giờ trong lòng có chút sợ . Cô biết trong thế giới này có rất nhiều thứ kỳ quái, nhưng bây giờ cô còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt để đi xem nó. Vội vàng ấn vào cái nút pháp thuật trên cái đồng hồ thời gian , nhìn quanh quất bốn phía. Ôi ,chư thần ơi! đừng làm cô sợ, thật ra bình thường ngay cả những tấm ảnh ma quái cô cũng không dám nhìncố gắng quan sát chung quanh, không đến 3 giây, cô liền nhìn thấy có một cậu bé ở sau lưng mình , đúng là một cậu bé chứ không phải cái gì đó nhầy nhụa, ghê tởm, trong khoảnh khắc, tất cả tâm trạng sợ hãi, thấp thòm của cô đều hóa thành hư không, chỉ có thể sững sờ đứng nhìn cậu bé đó.

Đây là người đầu tiên mà cô gặp khi đến thế giới này, vừa hay !

Nhưng mà theo lý mà nói, nơi này không có khả năng, có người sống được! Trong lòng cô bắt đầu có chút bất an, không yên, cô vẫn còn nhớ rõ ràng, trước khi đi đã chinh thời gian và chỗ đến là cuối ngõ hẻm Xéo, một nơi có rất ít người sinh sống nha. Theo cô biết đường đi chỗ này rất tối tăm và ẩm ướt, ngay cả khi là ban ngày cũng chỉ thấy được 1-2 tia sáng, nên không có người ở mới đúng! Bây giờ lại thấy có người, nhưng trời đã khuya như vậy, bình thường thì làm gì còn có ai đi lang thang ở bên ngoài vào giờ này chứ?

Vậy làm ơn! ai có thể giải thích cho cô biết một chút, bây giờ là cái tình huống gì không?

.

Đã vậy còn là một đứa trẻ ! Thân thể nhỏ bé mọt mọt co lại trong góc tối của con hẻm, nhìn không rõ bộ dáng của cậu bé, chỉ cảm giác được ánh mắt cậu, nó vừa hung ác, nham hiểm vừa lạnh lùng đang đề phòng nhìn cô. ánh mắt cậu bé này sao có thể sắc bén như thế. Rõ ràng lúc này đang là mùa hè! không biết cảm giác của cô có đúng không, mà sao cô thấy nhiệt độ xung quanh bắt đầu giảm xuống rất nhiều.

Bước lên trước vài bước, mượn ánh sáng nhàn nhạt của ánh trăng , mới hơi thấy rõ một chút, mũi cậu bé rất lớn, giống mũi ung; làn da có chút tái nhợt, không huyết sắc; mái tóc đen , nhìn khá bết và dầu, có vẻ như chưa được tắm trong khoảng thời gian dài. Là tên ăn mày sao? Đương nhiên nếu ở Anh quốc những người như vậy cũng được gọi là ăn mày.

Một đứa trẻ thật đáng thương, ba mẹ cũng không quản con mình sao? Thật là, chẳng lẽ bây giờ, cha mẹ nào cũng không quan tâm đến con của mình như vậy?, đương nhiên cô không phải nói tới ba mẹ cô, phải tùy vào tính chất sự việc nữa. Sao một đứa trẻ nhỏ như vậy mà đã phải sống một mình bên ngoài, hay...nhà cậu xảy ra chuyện gì chẳng, nhưng dù gì đi nữa thì cũng không nên để đứa trẻ sống như thế được? Quá vô tâm vô phế rồi .

Hairtz Đợi chút —— đợi chút! cô vừa mới miêu tả bộ dáng của hắn, hình như là: mũi ung, làn da xanh xao , tóc đen đầy dầu, bết bát và bản thiêu. Đột nhiên, cô cảm thấy hít thở có chút khó khăn, Thượng Đế ơi, không phải chứ?

Cô đến cái thế giới này, vừa ra trận liền gặp ngay nhân vật vô cùng quan trọng——giáo sư yêu dấu, thật không biết đây là ông trời chiếu cố cô, hay là đang đùa giỡn cô nữa a.

"Chị là ai?" về mặt Tiểu giáo sư hiện lên sự đề phòng , ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô không rời, cô nghĩ nếu không phải cậu quá nhỏ, chưa từng học pháp thuật thì không biết cô đã bị dính đòn bao nhiêu lần rồi.

Ôi! Merlin, nhìn cậu ấy xem, cùng lắm cũng chỉ bảy tám tuổi, nhưng lại khiến cho cô có cảm giác bị áp bách thế này. Giáo sư quả nhiên là giáo sư. Đến cô cũng không Lạnh khốc (lạnh lùng) đến vậy . Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới tương lai cậu bé sau này.

Haizz... !, giáo Sư Severus Snape, người đang đứng trước mặt cô chính là nhân vật nhận nhiều bi kịch nhất trong cuốn Harry Potter. Ông ấy dùng tất cả sinh mệnh của mình để yêu một người mà người đó từ đầu đến cuối chỉ cho ông một tình bạn cơ bản, không những vậy ông còn vì bảo vệ Harry mà làm rất nhiều chuyện , kể cả đến khi mắt cũng không có một ai hiểu và thông cảm cho ông . Nhớ lúc xem đến đoạn ông ấy nói với Harry câu ' Nhìn. vào. Thầy ' đã khiến cho cô đau lòng vô cùng!

Nghĩ đến đây, cô nhịn không được , nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, vươn tay muốn sờ đầu của cậu bé, lại bị cậu tránh ra một cách nhanh chóng. Trong lòng cô không khỏi có chút ê ẩm, cay mũi, cô biết khi còn bé, cuộc sống của Severus Snape trong gia đình rất tệ. Nhưng rốt cuộc là gia đình như thế nào mới có thể nuôi dưỡng một đứa bé có đôi mắt u ám và đầy sự đề phòng như vậy.

Dùng hai tay vỗ nhẹ lên vai, chân thành nhìn thẳng vào mắt cậu, "Không cần phải sợ, chị sẽ không làm em bị thương, chị là một Phù thủy, em cũng vậy, phải không?"

Bây giờ, đối với tình huống này, chắc chắn cậu bé đã thấy được sự xuất hiện bất thường của cô. Để giải thích vì sao lại có hiện tượng kỳ lạ này, cô cũng chỉ có thể sử dụng phương thức mà cậu có thể lý giải được để giải thích. Chẳng lẽ muốn cô nói với cậu rằng, chị là người từ thế giới khác xuyên qua đây à. Cậu bé không coi cô là kẻ điên mới là lạ, tuy rằng đây là thế giới pháp thuật, nhưng chắc hẳn vẫn không thể tiếp nhận có loại đồ vật chuyển đổi thời gian này.

"Phù thủy!" Ánh mắt cậu bé nhìn chăm chăm cô, thấy ta gật đầu, ánh mắt dần dần mất đi, cô biết cậu bé đã tin lời cô nói.

Có chút đau lòng, cô nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể nhỏ bé, nhận thấy cơ thể cậu khẽ cứng ngắc và hơi kháng cự, cô càng dùng sức ôm lấy cơ thể lạnh như băng của cậu bé, lấy tay nhẹ nhàng vỗ về trên lưng, trấn an trái tim còn non nớt kia, ngày trước, nhiều lúc khi đang xem phim, cô liền suy nghĩ, nếu tại lúc giáo sư còn nhỏ có người luôn yêu thương, chăm sóc cho giáo sư, có phải bị kịch của giáo sư cũng sẽ không xảy ra?.

Đúng vậy! cô cũng chưa có đọc truyện, cô chỉ mới xem qua phim ảnh, bởi vì chỉ cần mua về một quyển truyện Harry Potter nào, cũng sẽ bị chị lấy đi, cất giấu ở một nơi nào đó mà chị chị ấy mới biết. Nếu là trước kia thì chị ấy sẽ không so đo, phân biệt gì với cô cả, nhưng bây giờ dường như chị ấy lại nghĩ rằng, chỉ cần cô đọc truyện đó quá nhiều về sau nhất định sẽ giống như chị ấy, muốn được xuyên không. Chỉ có điều, chị ấy lại không nghĩ tới, cô đã xem bộ phim dựa trên cuốn truyện đó, sau đó cũng muốn xuyên đến thế giới kia, kết quả cũng như nhau thôi.

Cô cứ ôm cánh tay cậu mãi, cho đến khi cánh tay cậu có chút đau nhức, cô mới nhẹ nhàng buông cậu bé ra, lại phát hiện bàn tay nhỏ bé của cậu đang túm lấy áo cô, trong đôi mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng và sợ hãi, cậu bé cho rằng cô sẽ rời khỏi, rồi bỏ lại cậu một mình ở đây. Thật là đứa nhỏ mẫn cảm! Cô trấn an sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, từ từ lui về phía sau, đưa tay ra, mỉm cười, "Tên của chị là Phùng Khả Ny."

Cậu kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt nhỏ lộ ra vẻ không thể tin, sau một lát, cậu mới vui sướng nhìn cô nói "Severus Snape."

Không nghĩ đến, từ ngày đó cô bắt đầu trở thành "bảo mẫu toàn năng" của cậu. Chăm sóc cậu bé từ ăn uống tới giấc ngủ, còn phải giữ cho cậu luôn sạch sẽ gọn gàng. cô không nghĩ điều đó là tham lam ôm đồm nhiều việc, ăn uống và ngủ chỉ là lời nói chung chung, làm những việc đó khiến cho thời gian ở thế giới này của cô chậm rãi trôi qua như thế.

Đầu tiên là ăn, cô là một người Trung Quốc tiêu chuẩn, cô chỉ biết làm những món ăn Trung Quốc đơn giản, cô không biết nấu cơm Tây, vốn cô cũng có đi học nấu một ít đồ ăn Tây, nhưng nấu món nào món nấy "ngô không ra ngô, khoai không khoai" chẳng có cái nào nấu cho ra hồn cả, cuối cùng dưới kháng nghị của Severus, cô đành buồn tha không làm đồ ăn Tây nữa. Tiếp tục nấu đồ ăn Trung Quốc mà cô biết, vừa mới bắt đầu hẳn ăn không quen, sau một thời gian Severus dần có thói quen. Cô cũng đã cố gắng rất nhiều, đừng cho là cô lười biếng nha.

Tiếp đó là nước uống, pha trà đối với cô là không thành vấn đề, chỉ là ở Anh không có lá trà tốt như ở chỗ của cô, có lúc pha xong cũng không đạt hiệu quả mà cô mong muốn, đồ mớ nước trà đó đi, cô quyết định tự mình làm trà, nước trà nóng là cực kỳ có chất dinh dưỡng. Ha ha., để nấu chén trà nóng kia, cho dù cô không có công, cũng có khổ lao.

Với lại cô và Severus đều đã lớn rồi, chuyện đi toilet thì cô mặc kệ, cô chỉ quản Severus có rửa sạch tay hay không thôi.

Ngủ, do thấy Severus còn nhỏ, sợ cậu gặp ác mộng, nên cô và Severus ngủ cùng nhau. Cô cũng không nghĩ quá nhiều, tuy rằng sau này Severus sẽ là giáo sư, nhưng hiện tại Severus chỉ là một đứa con nít, cô cũng không có sở thích luyện đồng.

Về phần sạch sẽ, dĩ nhiên cô phải luôn nhắc nhở Severus tắm rửa, chú ý vệ sinh sạch sẽ, tránh cho tóc lúc nào cũng bết dầu, cô phát hiện trình độ tóc bết dầu của giáo sư nặng hơn cô nghĩ rất nhiều, cô phải dùng hết nguyên một chai dầu gội mới mua, mới có thể khiến cho tóc Severus cải thiện được một chút.

Mỗi ngày cô đều bận rộn, dậy sớm ngủ trễ. Đến một ngày, cô cảm thấy thời gian cô đi làm về quá muộn, sợ Severus ở bên ngoài không an toàn, cô liền mang Severus trở về nhà. Lúc đến nhà Severus, bên ngoài tối thui, không chút ánh đèn nào, trong nhà thì không có một bóng người, điều đó khiến nội tâm cô trở nên lạnh lẽo. Sau đó, Severus mới nói cho cô biết, ngay từ lúc đầu ba mẹ của Severus đã không có ở nhà rồi.

Cách đây không lâu, mẹ Severus bị bệnh rồi qua đời, tối hôm đó ba của Severus cũng bỏ lại Severus rồi đi đâu không thấy tung tích. Nhìn ánh mắt Severus lại lộ ra sự khát vọng, đáng thương, cô giống như bị "Ma Nhập" đồng ý với Severus sẽ ở lại đây, Uhm. Mà thật ra thì cô cũng không biết bây giờ nên đi đâu nữa. Như vậy cũng tốt, ở thế giới này, cô cũng đang cần một nơi để ở.

Severus là một Phù thủy vô cùng thiên phú, đặc biệt có thiên phú kinh người trong môn độc dược và môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Severus cũng đặc biệt vô cùng cố gắng, không có việc gì liền ôm sách pháp thuật xem chăm chú đến nỗi mắt cũng không nhắm, nghe nói lúc Severus vừa mới nhập học tại trường thì đã hiểu rất rõ về các loại thần chú, nếu so sánh với những học sinh năm hai, năm ba thì chỉ có hơn chứ không kém, xem ra là sự thật chứ không phải chuyện bịa đặt. Cô đoán nếu Severus cứ tiếp tục như vậy từ giờ đến lúc trưởng thành, cô tuyệt đối không hoài nghi rằng, sẽ không có người nào thắng được Severus. Nghĩ thử mà xem, nếu một người có thiên phú kinh người + 100 phần trăm cố gắng và nỗ lực học hỏi=? Thì sẽ ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lily Evans.

Editor : Qùa Đào Mật

"Khả Ny, khả Ny!" Từ ngoài cửa một tiểu quỷ màu đen hưng phấn chạy vào.

Cô hơi nhẩn mặt nhũn mày, Severus này, Cô đã dạy Severus phải gọi cô là chị, nhưng tại sao lại nghe không hiểu hả! không phải nói đệ tử Slytherin cực kỳ lễ phép sao? nhưng bây giờ, tại sao nó lại không xuất hiện trên người tiểu quỷ thôi này? Thật sự khiến cho cô vô cùng căm tức! Chẳng lẽ cô không giống một người chị sao? Trong lòng cô có chút bị tổn thương nho nhỏ.

"Khả Ny?" Như Cảm giác được cô không vui, tiểu giáo sư đến bên người cô, cẩn thận hỏi "Cô bị làm sao vậy?"

"Phải gọi là chị!" lần thứ một ngàn ba trăm, cô nghiêng răng ken két nói.

Đôi mắt nhỏ sừng sốt, nhìn vẻ buồn bực trên mặt cô, nhẹ răng cười, " cô biết vừa rồi tôi gặp ai không?"

.....* Gào lên* tiểu quỷ này lại trực tiếp bỏ qua lời cô nói..., mỗi lần nhắc tới việc này thì cậu ấy luôn như vậy, cô thật sự bực mình rồi.

Quên đi! Coi như nể mặt giáo sư tương lai sau này, cô sẽ không so đo với cậu.(nhưng thật ra là sợ ánh mắt ánh mắt hung ác nham hiểm, lãnh khốc của cậu ấy, nó khiến cô run lên) bỏ qua liền bỏ qua đi! cô thật không cốt chí cũi đầu với Severus. Giáo sư là lớn nhất!

"Gặp ai vậy?" bình thường Severus luôn buồn vui không lộ , chẳng lẽ lại gặp Phù thủy nào khác sao.

Trước kia bố Severus vẫn luôn coi cậu ấy và mẹ cậu là quái vật, thường xuyên lấy lý do này mà đánh mắng Severus. Lúc đầu chính Severus cũng cho là như vậy, bởi vì Severus không giống với những đứa trẻ khác. Mãi đến sau này khi phát hiện mình và mẹ đều là Phù thủy, Severus mới bắt đầu vì năng lực đặc thù của bản thân mà kiêu ngạo, cũng vô cùng hy vọng nhìn thấy người giống cậu. Nhưng cậu ấy có tâm lý kỳ thị Muggle rất nghiêm trọng, chắc do ảnh hưởng từ người bố , nên cậu ấy không thích Muggle, có thể nói là vô cùng chán ghét.

Cô có chút chột dạ! Nếu ngày nào đó, Severus phát hiện cô ở thế giới này vốn dĩ cũng là Muggle, thì cậu ấy có nhào tới giết cô hay không ! Thật đáng sợ!

"Hôm nay, tôi nhìn thấy một cô bé." Severus mỉm cười nhìn mắt cô.

Cô bé? Cô thu hồi tâm tình buồn bực, cười thâm nhìn Severus, thì ra tiểu quỷ này gặp phải cô bé xinh đẹp, lông mày giật giật, ha ha. Nhìn không ra! Nhỏ như vậy đã biết nhìn mỹ nữ, ra hiệu cho cậu ấy nói tiếp.

"Cô bé lại có một đôi mắt giống Khả Ny ." Vuốt ve ánh mắt của cô Sievert ngạc nhiên nói, trong mắt đầy suy nghĩ sâu xa.

Đôi mắt giống cô? cũng màu xanh biếc ư ? Đôi mắt xanh biếc của cô là di truyền từ bà ngoại , bà ngoại là con lai Trung Anh. Cho nên chị luôn nói đôi mắt của cô giống mắt sói hơn vì vào ban đêm đặc biệt dọa người.

"Nhưng màu tóc của cô bé không giống khả Ny, khả Ny là màu đen, mà tóc của cô bé là màu đỏ. Còn có. cô bé ấy cũng là Phù thủy." Tiểu Sievert nhẹ nhàng cười.

Tóc màu đỏ , đôi mắt xanh biếc, Phù thủy.

Merlin, không phải chứ? Chẳng lẽ là cô bé đó, nếu suy đoán của cô đúng mà nói, cô vội vàng áp sát hỏi:

"Sievert, cô bé tên là Lily Evans phải không. Cô bé còn có một người chị tên Petunia Evans?" Cô muốn xác định một chút, suy đoán của cô có chính xác không? điều này vô cùng quan trọng .

Sievert nhũn mày, cẩn thận suy nghĩ, "Tôi hình như nghe thấy bố mẹ cô bé gọi cô bé là Lily."

Lily xuất hiện, điều này tiết lộ cho cô biết "thời kỳ đen tối" đang đến. Chuyện xưa đã bắt đầu rồi sao? Cô vẫn cho rằng, bọn họ quen nhau trong trường Hogwarts , không nghĩ tới —— không nghĩ tới là bây giờ. Làm sao bây giờ? Chuyện của chị, cô còn chưa có manh mối, nhân vật chính thì một người rồi một người nối tiếp xuất hiện trước mặt cô.

Lily Evans —— người mẹ thiện lương nhân từ của Harry, người này ở trong phim ảnh số lần xuất hiện ít đến thương cảm, nhưng là nhân vật khiến cho người xem không thể bỏ qua . Thế nhưng cô cũng sẽ không quên một sự thật, Lily Evans, ngoại trừ là mẹ Harry Potter ra, cô ấy còn là người trong lòng Severus. Suốt cả cuộc đời Severus chỉ yêu Lily Evans , nhưng đối tình yêu này Lily Evans chỉ cho Severus một tình bạn cơ bản. Vậy cô nên làm gì bây giờ? dựa vào nội dung câu truyện, để nó tự nhiên phát triển, hay cắt đứt cơ hội làm quen của bọn họ ? Nhìn đến biểu hiện bây giờ của Severus, cô muốn làm thì không khó. Nghĩ đến kết cục tiểu Sievert, lòng cô bắt đầu nhảy dựng lên, quặn lại.

Severus, cậu ấy đau đớn, cậu đau khổ, cậu đau buồn, và bị mọi người xa lánh, trống rỗng.

Nhìn Severus bên cạnh, lúc này mắt nhỏ tỏa sáng vui vẻ , cô khẽ cười, hiện tại nghĩ những thứ này làm gì chứ? Bọn họ vẫn còn nhỏ, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Sievert, tiểu Sievert, không cần phải lo lắng, tôi nhất định sẽ nghĩ cách khiến cho cậu hạnh phúc . Nếu chỉ có tiểu cô nương kia mới có thể cho cậu hạnh phúc, vậy tôi nhất định sẽ cố gắng giúp cậu, giúp cậu đạt được hạnh phúc mà cậu muốn .

Sau khi cô nhìn thấy Lily, cô lập tức thích tiểu cô nương tốt bụng nhiệt tình này , so với tưởng tượng của cô thì cô bé xinh đẹp hơn, mái tóc đỏ, đôi mắt

hạnh màu xanh biếc , trên gương mặt hồn nhiên vô tà đầy hơi thở nhiệt tình, cùng với nụ cười khiến cho cả thế giới bừng sáng .

Khó trách Sievert sao lại thích cô bé như vậy, cô bé tựa như một thiên sứ chiếu vào thế giới hắc ám vậy. Bây giờ cô không phản đối bọn họ chơi cùng nhau, nói không chừng Lily nhiệt tình hào phóng có thể thay đổi con doi nhỏ lạnh nhạt, u ám nhà cô thì sao. Thế nhưng —— Lily, nếu có một ngày cô làm tổn thương Sievert, tôi là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cô.

Nay thế lực Voldemort đang ngày càng bành trướng, rất nhiều phù thủy Thuận huyết đều đã đi theo hắn trở thành những tử thần thực tử, dã tâm của hắn đang chậm rãi từng bước xâm chiếm lên thế giới phù thủy. Sievert vẫn còn là một đứa nhỏ, cô phải làm gì mới có thể bảo vệ hắn và chính mình khỏi cuộc chiến của bọn chúng, mà không bị thương đây?

Lão hồ ly Dumbledore kia thì không thể tin tưởng được, cùng lão hợp tác hoặc là lợi dụng lão, hoặc là bị lão lợi dụng. Cô tự nhận cô không phải là người có thể không chế được một trong những phù thủy ánh sáng cường đại nhất trên thế giới. Mà nhân vật chính trong “Harry Potter”, một là giống Sievert vẫn còn rất nhỏ, hai_ là giống như Harry Potter còn chưa ra đời. Dưới tình huống này, trước mắt thì trường học phù thủy Hogwarts là nơi an toàn nhất. Tuy rằng tìm Dumbledore là hạ sách, nhưng có lão ở đó, Voldemort tốt xấu gì cũng sẽ thu liễm một chút. Cô cũng không cần phải mất thời gian suy nghĩ, tính toán để tìm nơi an toàn.

Hon nữa pháp thuật của bản thân là năng lượng của chị lưu lại trong đồng hồ thời gian , mà bản thân lại hoàn toàn không biết pháp thuật, thật sự nếu không học tập pháp thuật để tăng cường thực lực của mình, chỉ sợ thời điểm gặp nguy hiểm còn để Sievert đến bảo vệ, thất bại a! Hiện tiểu Sievert cũng đến tuổi vào trường Hogwarts rồi.

Lúc trước nhìn bộ dạng Sievert gầy teo nhỏ nhỏ, tưởng Sievert nhiều nhất cũng tám chín tuổi, không nghĩ tới đã 11 tuổi rồi .

Rất nhanh thôi, thư thông báo trúng tuyển sẽ tới đây. Cô phải nghĩ cách trà trộn vào học trường Hogwarts, tới tìm hiểu một chút lâu đài cổ thần bí, khu rừng mê huyền Hon nữa tại Hogwarts tin tức của chị hắn là càng dễ tìm hơn, chỗ này nhưng là chỗ kỳ lạ nhất trong thế giới phù thủy này, cô tin với tính cách của chị ấy tuyệt đối sẽ thích những chỗ kỳ lạ như thế. Ha ha.xem ra việc trà trộn vào Trường Hogwarts có lợi nhiều hơn hại——

Dù sao cô cũng đang chán, hon nura cũng phải học pháp thuật, bằng không lúc gặp phải tử thần thực tử, chẳng phải là để mặc chúng chém giết sao? Sớm hay muộn thì ma lực chị để lại trong đồng hồ thời gian cũng sẽ hết, đến lúc đó bản thân không biết phép thuật thì không thể ở không gian này sinh hoạt bình thường được. Cho nên phải mau chóng tìm cách, dùng pháp thuật của mình cung cấp thêm cho cái đồng hồ. Lỡ không đủ thời gian để làm xong chuyện cô muốn làm thì nguy rồi.

"Chị Khả Ny, chị ngồi đây nghĩ cái gì vậy?"

"Ừh...Hả? Lấy lại tinh thần thấy tiểu Sievert và Lily ngồi ở bên cạnh , nghỉ hoặc nhìn cô. Cô vô lực cười cười, "Không có việc gì."

Hiện tại nói cho chúng biết cũng vô dụng, nếu chúng lớn thêm mười tuổi thì tốt rồi. Cô tiếc nuối nhìn chúng, lại phát hiện sắc mặt Sievert đen đen, giống như muốn nói cái gì, nhưng chỉ hừ một tiếng, quay mặt về phía khác.

Trong lòng cô bỗng cảm buồn bực ! Hừ cái gì hừ? Thì thế nào? Chẳng lẽ là bởi vì Lily nói chuyện với cô sao?

Làm ơn đi ! Tiểu quỷ, cũng không phải tôi quấy rầy hai người 'hẹn hò', Mà chính hai người tự mình tới tìm tôi nha , vậy mà cậu còn đưa cái mặt thối ra nữa, thật không đáng yêu chút nào.

Con doi thối tha, cậu đã mặc kệ cô, cô cũng lười để ý cậu! Còn làm vẻ mặt đó với cô. Lily nhà người ta còn biết gọi cô là chị Khả Ny, đầu giống ai kia không có tí lễ phép nào, một chút cũng không có phong thái của nhà Slytherin .

"Lily, pháp thuật lần trước chị dạy, em luyện thế nào rồi?" Xoa bóp khuôn mặt phấn động nhỏ nhắn của Lily hỏi. Người tài phải bồi dưỡng từ nhỏ nha! Ông trời đặc biệt cấp cho cô một phù thủy thiên phú kinh người như thế, sao có thể bỏ qua.

"Đều học xong rồi" Lily gật đầu mỉm cười, đối với pháp thuật ánh mắt lộ ra sự hiếu kỳ và khát vọng, thế nhưng bỗng nhiên ánh mắt đó đó lại tối xuống, "Chị Khả Ny, emcó thể đến nhà của chị học được không? Chị em không cho em ở nhà tập luyện pháp thuật."

"Dĩ nhiên được." Sievert ơi, chị đang sáng tạo cơ hội cho cậu đó, thấy chị thương cậu nhiều chưa.

"Không được!" Một âm thanh lạnh băng cắt ngang câu trả lời muốn đồng ý cô bé của cô.

Thấy vẻ mặt Lily nghỉ hoặc lại không khể tin nhìn về phía Sievert, "Vì sao?" Trong ánh mắt có vẻ bị tổn thương.

Cô cũng không tin lời này lại xuất ra từ trong miệng của Sievert, cậu ấy không phải thích Lily sao? Như thế nào lại nói ra như vậy —— tiểu Sievert ánh mắt lạnh như băng nhưng vừa nhìn vào ánh mắt Lily thì giống như bị hòa tan, do dự muốn nói cái gì đó, nhưng vẫn là quật cường đem mặt quay sang chỗ khác.

Cô ngăn người rồi bỗng nhiên minh bạch, Sievert nhất định nghĩ rằng cậu ấy ở nhà quá quậy phá, nên không muốn cho Lily đến nhà thấy bộ dạng đó của mình, ôi tâm tư con trai mới lớn, thực miễn cảm. Nhưng mà nói những lời như thế, sẽ rất dễ làm người khác tổn thương , nhìn Lily sắp khóc rồi kia. Tiểu Sievert cũng bắt đầu đau lòng, về mặt luống cuống nhìn cô bé, dường như cũng sắp khóc theo.

"Lily, ý của Siever là học pháp thuật không được vội vàng, sắp tới các em sẽ đi học ở học viện phù thủy , sẽ có bậc thầy chuyên môn dạy các em." Cô không chỉ làm bà mai, còn phải người đứng ra giải thích, giảng hòa cho cả hai , thật không dễ dàng gì.

Nghe xong Lily liền vui vẻ, cười tít mắt , như thể điều không vui mới này chưa từng phát sinh qua, "Trường học phù thủy, có thật không?"

Nhìn bộ dáng trông mong của hai đứa nhìn cô, cô nhẹ nhàng gật đầu, "có lẽ trong thời gian sớm nhất , thư thông báo nhập học của các em sẽ đến thôi"

Thời gian đã bắt đầu chuyển động theo quỹ đạo vốn có của nó, mà cô cũng phải bắt đầu tìm dấu vết mà chị lưu lại, mau chóng tra ra manh mối, tìm được nguyên nhân khiến tinh thần chị suy sụp .

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phép Thuật Mới Của Khả Ny.

Editor : Qùa Đào Mật

Buổi tối

Không biết vì cái gì mà Sievert không ngủ được, cứ trở mình lật qua lật lại suốt, cũng không có lấy sách ra đọc giống như lúc trước, chỉ một mực mở to mắt nhìn cô, ánh mắt sâu lắng không biết đang nghĩ cái gì. Mà cô cũng không muốn hỏi nhiều, giờ phút này toàn bộ tâm tư của cô đều đang suy nghĩ, rốt cuộc phải dùng cách nào mới có thể vào Hogwarts đây, chuyện này thật sự rất rắc rối! ngoại trừ phải tránh sự tò mò của một số người, ví như những giáo sư già đã giảng dạy nhiều năm trong Hogwarts. Trừ điều đó ra, cô còn muốn giấu thân phận thật của mình, sợ tạo thành ảnh hưởng bất lợi cho không gian này, vậy lỗi lầm cô gây ra quá lớn.

- Animagi ? (phù thủy hóa thú: là một phù thủy có thể biến mình thành một con vật cụ thể)

Nhớ rõ Sirius Black (cha đỡ đầu của Harry Potter) chính là dựa vào câu thần chú này để tiến vào Học Viện Hogwarts, hơn nữa còn tránh được truy bắt điên cuồng của bọn giám ngục. Nhưng là thuật biến hình loại cao cấp đó cô cũng không làm được, với lại nếu biến thành động vật nhỏ để trà trộn vào, thì sao học pháp thuật được? Còn phải trốn trốn tránh tránh cả ngày. Hơn nữa Hogwarts cũng không phải là nơi đơn giản, bên trong ẩn nấp rất nhiều ngạ hồ tàng long, không cẩn thận sẽ bị cao thủ thuật biến hình phát hiện, lúc đó ta nói thế nào cũng không thoát được tội ? Không bị bắt nhốt vào Azkaban là may mắn lắm rồi, đến lúc đó càng phiền toái, nghĩ tới nghĩ lui, hiện tại cô vẫn chưa tìm được cách nào tốt và an toàn cả .

Qua một lúc rất lâu, sau khi im lặng đến nửa đêm, Sievert mới do dự hỏi cô:

"Khả Ny, chuyện hôm nay cô nói là thật sao?"

"À, nói cái gì?" Nhìn ánh mắt lo lắng của Sievert, này giờ cô mãi suy nghĩ chuyện kia, nên không để ý, Sievert lại không đầu không đuôi hỏi, khiến cho cô không kịp phản ứng trong khoảng thời gian ngắn, không hiểu cậu ấy đang hỏi cái gì.

Sievert nén khó chịu xuống hỏi lần nữa "Chính là chuyện trường học phù thủy đấy?"

Trường học phù thủy, Hogwarts?

Bỗng nhiên hiểu được, cô gật gù đầu, "Đương nhiên , chị nghĩ phải là mấy ngày nữa, chim cú mèo Hogwarts sẽ đến. Đến lúc đó Sievert sẽ học được những câu thần chú cao siêu hơn, có thể quen được rất nhiều người bạn phù thủy, thích không?"

"Vậy Khả Ny cũng sẽ đi cùng, đúng không?" Sievert vội vàng cầm lấy tay cô, nhìn cô với bộ dạng khẩn trương.

Cô có thể hiểu đây là, vì cậu ấy không nỡ bỏ cô sao?

"Sievert hi vọng chị đi sao?"

Tay Siever nắm càng ngày càng chặt, nhưng không có lên tiếng, cậu ấy biết điều này hoàn toàn không có khả năng xảy ra , chỉ là có chút cuồng quít nhìn cô.

Cô chủ động nắm lấy tay Siever, khẽ vuốt ve khuôn mặt của cậu ấy "Nếu Sievert hi vọng chị đi, thì chị sẽ đi cùng được không? Dù sao chị cũng không muốn đợi ở chỗ này một mình." Cô cũng không có ý định lãng phí thời gian ở tại chỗ này, bọn họ đều đi rồi, cô trong coi căn nhà trống để làm gì.

"Có thể sao?" Sievert tràn ngập hi vọng lại có chút hoài nghi nhìn cô.

Cô cười trấn an Siever " Chị đang tìm cách ! chắc chắn sẽ có thôi. "

Chợt nhìn đồng hồ thời gian cười khẽ, a đúng rồi, đây cũng là một cách. Cô cũng không nghi ngờ năng lượng phép thuật của chị, khi bắt đầu tiến vào không gian này, năng lượng phép thuật trong đồng hồ thời gian đã hiện ra rồi. Nó mạnh đến nỗi, đến cả cô cũng có chút khiếp sợ! Bây giờ cô hoàn toàn

không thể tưởng tượng nổi, trình độ phép thuật của chị lúc trước đến cùng là cái dạng gì nữa? Dù sao căn cứ vào những biểu hiện mà phép thuật trong đồng hồ thời gian đã lộ ra , tuyệt đối sẽ không thua Voldemort, nếu chị ấy có ở đây —— cô nhìn không được võ võ đầu của mình, cô đang nghĩ gì vậy? cô ước gì chị ấy chưa từng đặt chân tới chỗ này, để không phải thống khổ như bây giờ mà .

"Nghe nói Học viện ' Hogwarts ' là một trường phù thủy an ninh vô cùng cẩn thận, không phải dễ dàng trà trộn vào như vậy ." Sievert nói.

"Chị nói đi được, là đi được." Cô đắc ý nhìn của Sievert.

Sievert không tin nhìn cô "Phải không?"

"Không tin à?" Cô vén chân đứng lên, không tin? Bây giờ cô làm thử cho cậu xem.

Sievert lập tức từ trên giường ngồi dậy, nhìn cô bằng cặp mắt tràn ngập khó hiểu. Nhấn lông mày thành một đoàn, dường như đang đoán xem cô sẽ làm gì, nhưng cho dù cậu ấy có nghĩ như thế nào, cũng tuyệt đối không nghĩ ra được cách của cô. Cũng chưa có ai từng dùng qua cách này của cô, và chỉ độc một mình cô có thể làm được, không có người thứ hai. Cầu trời trăm ngàn vạn lần không được mắc sai lầm!

Nhìn xung quanh, rồi đi lên hai bước, đứng trong một góc rộng rãi, cô nháy mắt mấy cái nhìn về phía Sievert "Sievert, nhìn kỹ nha !" Bỏ qua cơ hội này sẽ không có cơ hội khác nữa.

Âm thầm khởi động phép thuật của đồng hồ thời gian, nhẹ nhàng xoay nút, một trận ánh sáng vàng óng ánh quán xung quanh chỗ cô đang đứng, chiếu sáng cả gian phòng. Sau khi được ba vòng, thì ánh sáng biến mất, cô nhìn cơ thể của mình và những vật dụng đã trở nên to lớn ở xung quanh trong nhà. Cô cười sờ từ hình dáng đến mái tóc dài tới eo, biến thân thành công. Lần đầu tiên cô phát hiện, màu phép thuật mà chị để lại trong đồng hồ thời gian này là màu vàng , điều đó làm cho cô vô cùng hưng phấn! Thường thường ở phim truyền hình, ánh sáng màu vàng đại biểu cho sự kiên cường và chính trực. Cũng Không phải màu sắc rực rỡ, lòe lẹt gì , thật tốt!

"cô. cô." Sievert cứng họng nhìn cô, nói không nên lời.

Có cần khoa trương như vậy không? Chẳng qua là bị nhỏ đi một tí mà thôi mà, diện mạo hẳn là không thay đổi nhiều mới đúng chứ! Như vậy mà không nhận ra được sao ? hay là trở nên rất khó coi, vội vàng nhìn mình qua cái kính trong nhà vệ sinh, trong đó hiện lên một thân ảnh nho nhỏ , mái tóc đen dài, ánh mắt xanh biếc. Giống như lúc khi cô 11 tuổi, mặc dù không xinh đẹp như Lily. Nhưng mà cũng rất đáng yêu đấy chứ! Ít nhất cô cho rằng như vậy.

Cô cũng suy nghĩ kỹ rồi, cũng không có cách nào tốt hơn so với cách này cả, pháp thuật chị lưu lại cũng đủ để cô thi triển pháp thuật này. Đồng thời, cũng có thể giảm độ nguy hiểm cho bản thân xuống, lại có thể được học pháp thuật. Mọi người nói xem, ai sẽ đi nghỉ ngơi một tiểu cô nương Đồng Phong 11 tuổi chứ.

"Khả Ny."

"Hà " Cô thấy Sievert đang xuống giường, ngoác nhìn cô. Hưng phấn chạy đến trước mặt Sievert, xoay 1 vòng, "Thế nào, cũng không tệ lắm phải không?"

"Làm sao cô có thể biến thành." Sievert không thể tin được nhìn cô.

Cô thần bí đối với hắn làm cái mặt quỷ, "Chị tự nhiên có cách, thế nào, lợi hại không!"

"Thật sự rất lợi hại, nhưng mà phép thuật nào có thể làm được như vậy? Thuật biến hình sao?" Sievert tò mò nhìn cô." Tôi chưa từng thấy thuật biến hình nào lợi hại như vậy, cũng không cần đũa phép ."

Đũa phép ? võ trăn —— cô vẫn chưa nghĩ đến cái vấn đề này, Mẹ Sievert là một phù thủy, theo lẽ thông thường thì phải có một cây đũa phép trong nhà Sievert , nhưng mà từ khi mẹ Sievert mất, thì cây đũa phép đó cũng không thể sử dụng được nữa, đũa phép của bà ấy trở thành vật bồi táng duy nhất, bị Sievert bỏ vào trong mộ, nên cô cũng chưa nhìn thấy nó bao giờ. Cô cũng loáng thoáng nghe người bên ngoài nói đến chuyện của bố Sievert , những lời đồn so với thực tế cũng không sai biệt lắm, người bố đó quả thật có xu hướng bạo lực gia đình. Thật không rõ vì sao mẹ cậu ấy lại coi trọng một người đàn ông như vậy, song nghĩ nghĩ cũng bình thường trở lại, không có người bố đó, vậy làm sao có cậu ấy chứ ! (Quả Đào Mạt : chị nói chuyện huề vốn quá a -_-)

Tuy rằng, mẹ Sievert cũng có người thân, nhưng Sievert cũng không có ý định tìm nơi nương tựa nhà ông ngoại , nói không chừng, ở trong lòng của Sievert vẫn có oán hận, hận bọn họ vì sao không có một ai đến gặp mặt, đưa tiễn lần cuối lúc mẹ cậu ấy mất, cô nghĩ đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Sievert —— không, hẳn là giáo sư Snape sau này luôn cô đơn.

Nói thật, cô cũng không muốn Sievert đi tìm bọn họ, trước sau cũng không có cảm tình gì, từ trước đến giờ tình thân giữa phù thủy thuần khiết với nhau đều là rất nhạt, phải ăn nhờ ở đậu, xem sắc mặt người khác, giống Harry Potter sống chung với dì Penny, còn không bằng để cô tới chăm sóc, cô tin tưởng mình sẽ chăm sóc tốt cho Sievert. Nhưng e rằng.thời gian của cô không nhiều.

Bây giờ cô làm phép mà không cần dùng đũa phép, cô có thể gọi nó là phép thuật không đũa được không nhỉ? Về vấn đề phép thuật, thì cô không dám mạnh miệng, bởi vì bản thân cô cũng không biết phép thuật . Vẫn là không nên nói thì hơn, nói nhiều ngược lại càng dễ lòi đuôi.

"Éc." Cái này cũng tính là thuật biến hình sao? Cô không dám khẳng định, cô chỉ biết thuật biến hình có thể thay đổi ngoại hình vật thể , mà năng lượng đồng hồ thời gian trên tay của cô hẳn là vì chị và cô xuyên không mang đến nên tạo ra phép thuật biến dị , so với phép thuật thế giới này thì càng

có tính không chân thật và hơi quý dị, cô dám cam đoan cho dù Dumbledore và Vua Hắc ám Voldemort thấy cô, cũng nhìn không ra hình dáng này của cô là do biến hình thành.

"Đây là tự chị nghĩ ra, chị cũng không biết." Nói như vậy chắc không sai nhĩ! phép thuật là vô hạn, đương nhiên có thể tự nghĩ ra.

Phép thuật, bắt kể là phép thuật ánh sáng hay phép thuật bóng tối, không phải đều do con người sáng tạo ra đấy thôi? Nên chuyện cô tự nghĩ ra phép thuật mới, cũng không có gì lạ là.

"Phép thuật tự nghĩ ra, bản thân có thể tự sáng tạo sao?" Sievert mở to hai mắt nhìn cô.

Cô gật đầu khẳng định đối với cậu ấy "Đương nhiên có thể, phép thuật đều do con người sáng tạo ra, người khác có thể, chúng ta đương nhiên cũng có thể." Đặc biệt cậu, cô ở trong lòng giờ ngón cái đối với Sievert. Cô luôn bội phục Sievert, tựa như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt....(Qùa Đào Mật: chị lại bắt đầu dài dòng rồi !!)

"Vậy lúc nào thì mới có thể tự nghĩ ra phép thuật?" Mắt nhỏ Sievert chớp chớp, thật đáng yêu!

Làm sao cô biết được, cô còn muốn hỏi cậu đây, nhiều phép thuật công kích như thế, cậu ấy làm nào sáng tạo ra được vậy, Ví như trong tập '*Harry Potter và hoàng tử lai*' cậu ấy tạo ra phép '*Cắt sau mỗi mãi* (*Sectumsempra*)'.

"Khi Sievert học được nhiều phép thuật cao thâm lúc đó Sievert sẽ biết." Bằng không cô cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Sievert gật đầu giống như đã hiểu, tức thì tán đá sợ hãi trong lòng cô liền âm thầm chìm xuống, nếu hỏi nữa, cô cũng không biết nên giải thích thế nào.

Đem tất cả quần áo treo trong tủ ra, dùng phép thuật biến chúng nhỏ lại giống cô lúc này "Như vậy chị có thể cùng các em đi học rồi."

"Nhưng phải có thư thông báo mới được đến học ở Học Viện Hogwarts chứ?" Sievert chợt nhớ tới một điều kiện rất quan trọng, nó là nhân tố quyết định việc này.

Trợn to mắt nhìn Sievert, "À!" May mắn là hiện tại Sievert nhắc nhở cô, nếu không cô thật đã quên có một việc như vậy, thư thông báo của Hogwarts, lại là một cái rắc rối. Nhưng cũng không cần quá lo lắng, cùng lắm thì lại làm phép thôi, thế là xong. "Yên tâm, chị sẽ có biện pháp."

Thật là, tại sao chuyện phiền phức lại nhiều vậy chứ?

Buổi tối, thời tiết vẫn có chút lạnh. Lôi kéo Sievert, bò lên giường, phát hiện hình như giường rộng ra rất nhiều, nghỉ cả buổi cũng không có phản ứng. Mãi đến khi Sievert có chút quái dị chỉ chỉ cơ thể của cô, cô mới bừng tỉnh hiểu ra. Xem ra muốn cô và Sievert quen với việc có một cơ thể nhỏ giống cậu ấy, còn phải mất một đoạn thời gian! Từ người chị lớn biến thành 'muội muội' so với cậu ấy còn nhỏ hơn, cảm giác này rất kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hẻm Xéo (1)

Editor : Qùa Đào Mật.

Ít nhiều Sievert nhắc nhở, bằng không cô cũng sẽ không chú ý tới điểm ấy, không phải chỉ thân thể thu nhỏ lại là được, còn phải thêm tên của cô vào danh sách tân học sinh ở 'Hogwarts' nữa, bằng không tất cả đều là nói suông.

Cô nhớ được tiêu chuẩn tuyển sinh của trường Hogwarts là: phải tròn mười một tuổi, không phân biệt nam nữ, có thiên phú pháp thuật, bất luận xuất thân từ gia đình phù thủy hay gia đình Muggle, hơn nữa mỗi đứa trẻ từ khi ra đời mà xuất hiện thiên phú pháp thuật thì sẽ tự động xếp vào trong danh sách chiêu sinh của Hogwarts, đến khi đứa trẻ đó được 11 tuổi sẽ có thư thông báo gửi đi. Mà cô là từ không gian bên ngoài tới đây, vừa không có thiên phú pháp thuật, căn bản là không phù hợp bất cứ tiêu chuẩn chiêu sinh nào, nhưng may mắn có đồng hồ thời gian của chị, chỉ cần thi triển pháp thuật, làm cho tên cô tự động xuất hiện trong danh sách tân học sinh là được rồi, tuy rằng việc này rất mạo hiểm, nhưng vẫn đáng để thử! Dù sao nhiều tân học sinh như vậy, chắc gì có người để ý đến cô. Cho dù có người phát hiện thì sao, bây giờ cô cũng không có biện pháp khác, trước hết cứ làm theo biện pháp này đã rồi nói sau.

Hai ngày sau, chim cú mèo đưa thư thông báo trúng tuyển tới cho cô và Sievert, cô thiếu chút nữa ngất đi vì hưng phấn, thành công rồi —— thư thông báo Hogwarts! Giống như đang nằm mơ vậy, vận khí gần đây đúng là không tệ, muốn làm chuyện gì thì chuyện đó liền thành công. Đồng hồ thời gian! tao rất yêu các mày, Chị ơi! em vô cùng yêu chị, chiếc đồng hồ này thật sự rất tốt nha.

"Khả Nỳ sao làm được hay vậy?" Sievert khiếp sợ nhìn thư thông báo của cô.

Cô nháy mắt với cậu ra vẻ thần bí cười nói, "Đây là bí mật! chị sẽ Không nói cho Sievert biết đâu"

Cậu ấy lườm lườm về oán trách nhìn cô, tuy rằng cậu hơi nghi ngờ, nhưng vẫn rất vui vì cô có thể đi học cùng một chỗ với cậu. Cô tò mò không biết bên trong thư thông báo của cô rốt cuộc viết gì. Có giống thư của Harry Potter hay không?

Kính Gửi tiểu thư Phùng Khả Ny

Chúng tôi lấy làm hân hạnh thông báo cho tiểu thư biết rằng, tiểu thư đã trúng tuyển vào Học viện Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách và trang thiết bị cần thiết trong năm học.

Khóa học bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Chúng tôi đợi cú của tiểu thư hồi âm chậm nhất là ngày 30 tháng 4. Thành đến nhà ga 'ngã tư vua' ở Luân Đôn vương quốc Anh từ sân ga chín – ba – phần – tư ngồi chuyển tàu tốc hành thông suốt đến Học viện Hogwarts. Chúc tiểu thư tại học viện Hogwarts học tập vui vẻ

Kính thư

Hiệu trưởng

Albus Dumbledore

(Huân chương Merin đệ nhất đẳng, Đại phù thủy, tổng Warlock, trọng nhân tối cao, liên đoàn phù thủy quốc tế)

Còn có trang bị bảng danh mục.

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

ĐỒNG PHỤC

Học sinh năm thứ nhất cần:

1. Ba bộ áo chùng thực tập (màu đen).
2. Một nón đỉnh nhọn (đen) đôi ban ngày.
3. Một bộ găng tay bảo hộ (bằng da rồng hay tương tự).
4. Một áo trùm mùa đông (đen, thất lưng bạc).

Lưu ý là đồng phục của tất cả học sinh đều mang phù hiệu và tên.

SÁCH GIÁO KHOA

Tất cả các học sin đều phải có các sách liệt kê sau đây:

- Sách thần chú căn bản (lớp 1) của Miranda Goshawk.
- Lịch sử pháp thuật của Bathilda Bagshot.
- Lý thuyết pháp thuật của Adalbert Waffling.
- Hướng dẫn biến hình dành cho người nhập môn của Emeric Switch.
- Một ngàn thảo dược và nấm mốc có phép thuật của Phyllida Spore.
- Đề cương phép lạ và độc dược của Arsenius Jigger.
- Quái vật kỳ thú và nơi tìm ra chúng của Newt Scamander.
- Những lực lượng hắc ám: Hướng dẫn tự vệ của Quentin Trimble.

TRANG THIẾT BỊ KHÁC

- 1 cây đũa phép.
- 1 cái vạc (bằng thiếc, cỡ số 2)
- 1 bộ chai hũ ống nghiệm thủy tinh.
- 1 kính viễn vọng.

- 1 bộ cân bằng đồng.

Học sinh cũng có thể đem theo một con cú hoặc một con mèo hoặc một con cóc.

LƯU Ý PHỤ HUYNH LÀ HỌC SINH NĂM THỨ NHẤT KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CÓ CÁM CHỐI RIÊNG.

Thật dài a! May mắn là khi cô xuyên đến đây có mang đủ vàng bạc [Qùa Đào Mật: ý chỉ là cây vàng 4 số 9, bạc giống mấy cái bà mẹ chúng ta mua về trữ trong nhà ấy ^^] , với lại những năm gần đây cô có đi làm thêm kiếm được một ít tiền. Nếu không lấy gia cảnh hiện tại của Sievert mà nói, cậu ấy ngay cả mua dụng cụ của mình cũng không mua được. Hơn nữa cô cũng không thể dùng tiền của cậu! Nghe nói đến Hẻm Xéo có thể đem tiền Muggle đổi thành tiền phù thủy. lúc này Sievert đang cau mày vì lo lắng sợ tiền không đủ, thì cô vỗ nhẹ vai hắn, ám chỉ cậu ấy yên tâm.

Đây không phải vấn đề cậu nên quan tâm, cô chỉ cần đổi vàng thành tiền Muggle, rồi lại đem tiền Muggle đổi thành tiền phù thủy là tốt rồi. May mắn trước khi xuyên qua ta có chuẩn bị sẵn, lấy một phần tiền tiết kiệm của mình ra mua một ít vàng bạc. Nếu không tiền bất đồng chính là một vấn đề lớn, thật may vàng bạc là loại đồ mà cho dù ở nơi nào hay trong thời kỳ nào thì giá trị của nó cũng không vì vậy mà thay đổi. Vàng bạc và tiền đều có giá trị tương đương nhau hay còn gọi là ' vật ngang giá ', cứ có vàng cũng như có tiền, vậy nên không cần lo lắng gì cả .

Trong cùng một ngày, cả Lily, cô và Sievert đều nhận được thư thông báo của Hogwarts, mà cô bé hưng phấn thiếu chút nữa ôm cô xoay một vòng. Cô hỏi mượn chim cú nhà Lily giúp cô và Sievert gửi hồi âm đến trường Hogwarts. Cũng sắp đến ngày nhập học rồi, thì không thể thiếu đồ dùng học tập được. Bởi vì cha mẹ Lily là Muggle, cho nên hoàn toàn không biết mua mấy thứ này ở đâu, liền tới nhờ Cô mua dùm.

Nhưng khi mẹ Lily đến, nhìn bộ dạng 11 tuổi của cô liền kinh ngạc đến ngất người. Không hề tin tưởng đây là đây là Chị Khả Ny mà con gái mình nhắc đến, thấy vậy để có sự tin tưởng của mẹ Lily, cô đành ở trước mặt nàng biểu diễn biến thân một chút, còn đem thư thông báo cho bà ấy xem. Lúc Mẹ Lily biết cô và Sievert sẽ cùng đến Hogwarts với Lily, bà liền sùng bái cô vô cùng, kếm chút nữa xem cô thành thần linh mà cúng bái. Cô liều mạng giải thích đây chỉ là pháp thuật, chỉ là pháp thuật thôi ——

Trong một buổi sáng trời xanh nắng ấm, cô mang theo Sievert và Lily cùng đi đến trung tâm Hẻm Xéo! Hẻm xéo thân mến cô tới đây, khi còn sinh hoạt ở thực tế cô không biết bao nhiêu lần mơ ước, mong muốn sẽ được đặt chân tới nơi này .

" Chị Khả Ny, chị thật sự biết mua mấy thứ này ở chỗ nào sao?" Lily cầm tờ danh sách trên tay nghi hoặc nhìn cô.

Cô đi tới một chỗ ngoặt sau đó rẽ vào, dừng lại ở một cái quán trên biển hiệu ghi 'quán Cái Vạc Lưng', rồi xoay người nhìn Lily và Sievert nói "Đương nhiên ! Điều này còn cần hoài nghi sao?" Nhẹ nhàng đẩy cửa vào, "Đi theo chị."

Quán Cái Vạc Lưng, là địa điểm nổi danh trong cuốn《 Harry Potter 》, nơi này thật sự quá tối tăm và nhộp nháp, không khí nồng nặc mùi rượu, bên trong Quán có rất nhiều cái bàn được đặt tùy tiện lộn xộn ở mỗi góc. Lúc ba người bọn ta bước vào, chỉ nghe thấy âm thanh rì rầm bàn luận, nói chuyện phát ra không ngừng từ những người đang ngồi trong góc, Sievert và Lily theo sát phía sau Khả Ny đi về phía chủ tiệm.

"Thật xin lỗi! Xin hỏi ông có thể giúp chúng cháu mở ra thông đạo đi Hẻm Xéo được không?"

Chủ tiệm là một ông lão tóc trắng râu rồng , ông lão im lặng liếc mắt nhìn chúng ta một cái, sau đó đem một bình rượu đưa cho khách, rồi dẫn chúng ta đến cửa sau quán bar đi bằng qua sân vườn nhỏ , "Các cháu là tiểu Phù Thủy sắp nhập học à ? Hôm nay ta thấy không ít tiểu Phù Thủy đến Hẻm Xéo mua đồ dùng . Chẳng hay ta có thể may mắn được biết, các cháu sẽ đi học ở trường phù thủy nào không?"

Lily mỉm cười nói với chủ tiệm "Thưa ông, Chúng cháu là tân học sinh của Hogwarts ạ".

Lão chủ tiệm dùng cây đũa phép gõ vào tường gạch bên cạnh thùng rác, Lão lẩm bẩm:

- Ba dọc... hai ngang... Bên phải.

Những viên gạch mà lão gõ vào dường như rung mình – chúng co lại – và ở chính giữa hiện ra một cái lỗ nhỏ. Cái lỗ dần dần lớn ra, lát sau trước mặt họ là một cái cổng lớn. Cánh cổng này mở ra một con đường trải đá cuội quanh co khúc khuỷu, sau đó lão cười nói với bọn ta:

"Hogwarts! đó là một ngôi trường Pháp thuật và ma pháp rất vĩ đại , chúc các cháu sau này học tập vui vẻ!" Nói xong lão ta quay đầu đi về phía quán rượu.

"Cám ơn ông!" Ba người chúng ta kinh ngạc nhìn con đường trước mặt, hưng phấn nói với lão chủ quán rồi đi qua.

Trên ngã tư đường lát đá cuội, Mặt trời soi chiếu rực rỡ trên hàng đồng vạc chất bên ngoài cửa hàng gần họ nhất. Những cái vạc – đủ cỡ – bằng đồng có, bằng thau có, bằng thiếc có, bằng bạc cũng có. Một nhãn hiệu treo bên trên đồng vạc cho biết: Tự khuấy – Xếp gọn được. Những cửa hàng ở đây đều có bán vật phẩm trong danh sách nhập học ở thế giới pháp thuật. " cửa hàng Kỳ hạm " Bán những đồ vật rực rỡ muôn màu, thiên kì bách quái. Nơi này bao gồm, Ngân hàng phù thủy Gringotts, Sở cú Eeylops, phu nhân Malkin giữ độc quyền bán trường bào, Văn phòng Nhật báo tiên tri, Tiệm đũa phép của Ollivander, cửa hàng dược liệu. Nơi nơi đều tràn ngập âm thanh cười vui, những điều này thật sự rất giống với Hẻm xéo trong tưởng tượng của cô.

"Khả Ny, bây giờ chúng ta đi đâu?" Sievert tò mò nhìn cảnh vật trước mặt và đám người lui tới trên con đường .

Cô vỗ vỗ cái túi bên người, cười nói: " Còn phải hỏi sao, đương nhiên đi đổi tiền trước !." Có biết hiện tại trong túi của cô có bao nhiêu tiền không? Đó là tất cả tài sản của cô ở cái thế giới này đây, và dĩ nhiên cô muốn chúng phải thật an toàn, thì Ngân hàng phù thủy Gringotts là sự lựa chọn đáng tin nhất.

Đứng ở trên đường nhìn xa xa đằng kia, rất dễ dàng nhìn thấy một tòa nhà cao ngất màu trắng đứng sừng sững ở đó, đó chính là Ngân hàng phù thủy Gringotts. Là nơi an toàn nhất thế giới để ký gởi tiền bạc của cái từ trong miệng Hagrid ngoại trừ 'Hogwarts' ra. Cô cười nhìn Sievert và Lily bên cạnh nói "Đi thôi! Đi Ngân hàng phù thủy Gringotts."

Tới Ngân hàng Gringotts, bước từ ngoài cô thấy một cánh cửa bằng đồng rất lớn, sáng bóng, đứng bên cạnh cửa là những yêu tinh bảo vệ mặc đồng phục màu đỏ tươi nạm vàng, chúng ta vừa đi tới cửa, tiểu yêu tinh ở cửa cúi chào khi chúng ta đi ngang qua, rồi giúp chúng ta mở cửa. Cô nhẹ nhàng đáp lễ đối với bọn hán, cô nhớ Hagrid từng nói những yêu tinh này tuy rằng thông minh, nhưng không thể làm bạn.

Đi lên phía trước vài bước, thì nhìn thấy hai cánh cửa khác, màu bạc, trên cửa còn khắc những dòng chữ như sau:

'Mời vào, người xa lạ, nhưng người phải chú ý:

Hễ tham thì thâm

Những ai hưởng mà không hiến,

Đến phiên thì trả gấp nhiều lần vay.

Vậy cho nên nếu khám phá được.

Dưới sàn, kho tàng không phải của mình.

Thì, quân trộm cắp, hãy coi chừng

Cái mi lảnh đủ không phải kho tàng đâu."

Trong đại sảnh nhóm yêu tinh đang vội vàng làm việc, chúng ta đem tiền Muggle trên người, đổi thành tiền phù thủy, sau đó liền vội vã rời khỏi Ngân hàng Gringotts. Mỗi đến khi ra khỏi cửa chính của Ngân hàng, cô mới thở phào một hơi, không khí bên trong thật sự rất áp lực, đặc biệt khi con yêu tinh đó nhìn cô, tóc gáy cô đều dựng thẳng lên, trước kia xem phim cảm thấy bọn họ rất thú vị, nhưng khi thật sự nhìn thấy, mới phát giác thực tế và trong tưởng tượng kém rất nhau xa. Một đám người lớn lên hình thù cổ quái, thân thể của bọn hán cao vừa mới tới eo, cái mũi thật dài, ngón tay và móng tay cũng rất dài, tổng thể bọn họ làm cho cô cảm tưởng họ sẽ nhào đến bắt người bất kỳ lúc nào, may mắn sớm có chuẩn bị, bằng không cô thật sự hoài nghi mình sẽ hét âm lên ngay tại chỗ khi gặp bọn hán.

Vì sao yêu tinh Trung Quốc đều là xinh đẹp như thế, đẹp trai như vậy, còn có rất nhiều câu chuyện tình yêu đẹp như mơ. Với lại bọn họ cũng quái dị giống yêu tinh ở đây, có khác chỉ khác ở cách nghĩ của người viết sách.

Cô cùng Sievert đem toàn bộ tiền trên người ký gởi vào Ngân hàng Gringotts, còn cái chìa khóa sẽ để chỗ Sievert, bởi vì dịp để cô sai tiền không nhiều lắm.

Lúc mới đầu Sievert cũng không nguyện ý, nhưng dưới sự đe dọa và dụ dỗ của cô, cuối cùng cậu ấy cũng đồng ý. Bọn cô có quan hệ gì, còn phân cái gì của cậu, cái gì của cô. Thật không đáng yêu chút nào!

"Khả Ny, chỗ đó là chỗ nào?" Sievert tò mò nhìn về phía một con hẻm bên trái Ngân hàng Gringotts.

Con hẻm bên trái là một lối đi vừa tối lại u ám, không biết nó dẫn người ta đến chỗ nào. Khắp nơi đều lộ ra sự quỷ dị và nguy hiểm, một ít người ăn mặc lập dị khác thường đang đi lại bên trong.

"Đó là Hẻm Knockturn, nơi Phù thủy có thể tìm hiểu hay muốn mua bất cứ đồ gì liên quan đến nghệ thuật hắc ám, về sau nếu có một ngày hai đứa bước vào nơi đó thì nhất định phải cẩn thận."

Về mặt Sievert và Lily chợt trở nên ngưng trọng, hiểu rõ gât đầu, bởi vì cô từng nói cho hai người biết, những thứ gì liên quan đến pháp thuật hắc ám đều rất nguy hiểm. Nhưng nguy hiểm thì nguy hiểm chứ cô vẫn hi vọng sẽ có một ngày được đi tới bên trong đó thám hiểm, cô đặc biệt hiếu kỳ không biết bên trong bán những thứ gì. Nhưng hiện tại đứng phía trước Ngân hàng Gringotts, cô cảm giác toàn thân cứng ngắc, hoàn toàn không có cảm giác an toàn. Chuyện khám phá bí mật Hẻm Knockturn vẫn là đề sau khi pháp thuật của cô đến một trình độ nhất định rồi tính tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hẻm Xéo (2)

Editor : Quà Đào Mật.

Quay người đi vào Hẻm Xéo, nhìn những đồ vật xung quanh, tò mò sờ thử cái này một chút, cái kia một chút, cảm giác khản trương của cô mới biến mất. Cuộc sống ngoài kia và trong thế giới pháp thuật thật sự rất khác nhau! Để thích ứng với thế giới này trong thời gian ngắn là điều không thể. Những vật thể kỳ lạ chưa bao giờ thấy qua, có thể làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc và phấn khích, cũng làm cho người cô cảm thấy khó có thể chấp nhận. ví như đồ ăn thì lộn tung phèo và những sinh vật kỳ dị cổ quái.

Giá cả hàng hóa ở đây cũng không mắc lắm! So với bên ngoài thì rẻ hơn rất nhiều. Nên trừ những thứ phải mua trong danh sách ra, bọn ta còn mua một ít thứ khác nữa. Sievert và Lily mua rất nhiều thứ, trong đó bao gồm các loại sách dạy pháp thuật cao cấp. Tất cả đều là những quyển sách rất dày. Qua đó thấy được phần nào sự nỗ lực học pháp thuật của Sievert và Lily. Lúc mới đầu cô còn lo lắng, không biết làm sao để mang tất cả những đồ này về nhà được. Nhưng khi Sievert và Lily sử dụng thần chú đem đồ thu nhỏ rồi đóng gói khiến lo lắng của cô không còn nữa, ta quên đây là thế giới pháp thuật, những câu thần chú đơn giản kiểu này đối với chúng mà nói là rất dễ và quen thuộc.

Lily mua một con cú, dùng để liên lạc với bên ngoài, ví như cha mẹ cô bé và một số tòa soạn, cửa hàng sách. Cô và Sievert vốn cùng một chỗ, cũng không cần gửi thư cho ai, nên có thể thoát liên miễn, về sau nếu cần thì tính tiếp.

Cô nhìn bản danh sách đồ dùng trong tay rồi nói: "Hầu hết các đồ có trong danh sách đã mua đầy đủ, hiện tại chúng ta còn thiếu đũa phép nữa là xong"

"Nhưng chúng ta phải tới đâu mua đây?" Lily hỏi.

Cô vừa nhìn lướt qua những bản hiệu của hàng chung quanh vừa trả lời: "mua ở Tiệm đũa phép của Ollivander, gần như tất cả phù thủy đều mua đũa phép ở đây, chúng ta đến thử xem sao!"

Mất cả buổi trời, cuối cùng chúng ta cũng tìm được cửa hàng Ollivander. Đó là một cửa hàng nhỏ xíu, vừa tối tăm lại vừa dơ, trên cửa tiệm có một dòng chữ quảng cáo bằng vàng đã bị tróc ra: "Nhà sản xuất đũa uy tín từ năm 382 Trước Công Nguyên". Bên trong cửa sổ bảm đầy bụi chỉ thấy một cây đũa phép đặt trên chiếc gối màu tím bạc màu.

Khi chúng ta bước vào trong tiệm thì nghe có tiếng chuông leng keng vang lên ở đâu đó sâu dưới sàn tiệm, Chỗ này thật là chật chội, nhưng trống trơn, trừ bỏ một cái ghế dựa để ngồi và hàng ngàn cái hộp nhỏ được chất gọn gàng từ sàn nhà lên tới trần, thì cái gì cũng không có.

"Xin hỏi có ai đây ở không?" Ta nhẹ nhàng kêu lên.

Một cái đầu người từ dưới ghế dài xuất hiện, "Lại là học sinh năm nhất, hoan nghênh đến Tiệm đũa phép của Ollivander."

Cô mỉm cười nhìn Ollivander, "Cháu tên là Phùng Khả Ny, còn bạn này là Severus Snape và Lily Evans, chúng cháu muốn mua một cây đũa phép"

"Được rồi, không thành vấn đề, xin hỏi trong các cháu ai tới trước?" Ollivander nhìn ba người chúng ta.

Thấy ánh mắt kích động của Lily, Cô cười nói: "Lily tới trước đi!"

Lily hoan hô nhìn Cô, Cô bắt đầu đi lắc đầu, cái tiểu nha đầu này!

Khoảng 15 phút sau...cũng chưa có cái nào hợp với cô bé cả, mặc dù Lily đã rất nhiều cây đũa phép, còn suýt chút nữa làm sập luôn cửa tiệm, nhưng cuối cùng cũng tìm được cây đũa phép thích hợp.

"Rất phù hợp với tiểu thư Evans. Dài 10,25 tấc Anh*, chiều dài thích hợp cho việc luyện bùa chú, được làm từ sợi tim kỳ lân, một loài tượng trưng cho sự tinh khiết và gỗ cây liễu. Ta thấy rất hiếm phù thủy có thể sử dụng đũa phép làm từ nguyên liệu này, từ đó ta có thể đoán được, tiểu thư là một Phù thủy vô cùng thông minh và đầy tài năng a" Ánh mắt của cụ Ollivander lộ ra sự ngạc nhiên.

(* tấc Anh: đơn vị đo độ dài của Anh và Mỹ, 1 tấc Anh bằng 1/12 thước Anh)

"Cám ơn ông!" nói xong Lily vui vẻ nhìn ta còn hưng phấn giơ cây đũa phép lên khoe.

Cô có chút sợ hãi, tí nữa tới lượt cô lỡ cây đũa không phản ứng thì làm sao đây?! trời ơi, phù thủy ơi là phù thủy a? cô có chút lo lắng. Ôm tâm lý như vậy, cô đẩy Sievert nói:

- Sievert! Cậu trước đi.

Mặc dù Sievert có chút nghi hoặc, nhưng nhiều hơn là sự tò mò. Cậu ấy đi tới cầm lấy cây đũa phép Ollivander đưa ra, rồi quơ thử, lập tức làm sập một đồng hồ chứa đũa phép trước mặt.

- Không! Không! Không! Tuyệt đối không phải cây này.

Kết quả cũng giống Lily, Sievert phải liên tục đổi mấy cây đũa phép khác, cô nhìn cụ Ollivander có chút thương cảm, khó trách tại sao cửa tiệm của cụ lại thành ra như vậy, nguyên nhân là đây a! cho dù có sửa lại tiệm thì sớm hay muộn cũng sẽ bị phá hủy, thiệt hại mỗi năm là bao nhiêu? Chỉ sợ là khó có thể đánh giá được!

Một tia ánh sáng hồng lấp lánh bắn ra từ đầu cây đũa phép trong tay Sievert, tỏa sáng trong tiệm, thì Cô biết hẳn tìm được rồi. Cụ cầm lấy cây đũa của Sievert rồi nói:

- Hoàn mỹ, rất hoàn mỹ. Gỗ nhựa sồi* và gân xà Hydra* kết hợp lỏng Phượng Hoàng, một cây đũa phép song tâm. Dài 13,2 tấc Anh."

(*Hydra : là một con rắn khổng lồ có nhiều đầu. Máu của nó có chứa chất độc và hơi thở của nó có mùi hôi đến mức có thể làm chết người.

*Cây sồi : là một trong những loại cây mà những phù thủy thời cổ đại dự tính là loại cây đáng sợ, là biểu tượng của vị thần Thor ở bắc âu và Jupiter. Nó được biết đến như loại cây mạnh mẽ và đầy sức mạnh.)

Đũa phép song tâm, lần đầu tiên cô nghe nói.

Chẳng lẽ là đây dự báo tương lai, Sievert sẽ trở thành gián điệp hai tầng, nửa trắng nửa đen. Thì ra từ lời cây đũa phép mà hắn chọn, có thể đoán được cuộc đời hắn trong tương lai. Như vậy đũa phép sợ là báu vật ngàn năm khó gặp, việc đời chính là như vậy luôn thất thường, hay thay đổi và đầy sự tiếc nuối.

Cụ Ollivander dùng ánh mắt sâu xa nhìn Sievert rồi nói:

- Đũa phép là công cụ làm phép của phù thủy, nhưng cũng không phải cứ muốn cái gì là cháu có thể thực hiện được. Một cây đũa phép chính nghĩa, có thể bảo vệ mình, cứu rất nhiều mạng người; Một cây đũa phép tà ác, cũng có thể bảo vệ mình, nhưng sẽ giết rất nhiều mạng người. Cho nên có đôi khi đũa phép cũng có sinh mệnh, có khi nó chỉ là một phương tiện làm phép mà thôi, làm sao để phát huy tác dụng lớn nhất của một cây đũa phép, thì phải xem chủ nhân của nó. Hiểu không, Cậu Snape! .

Tuy rằng Sievert chưa hiểu lời của Ollivander lắm, nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu.

Gân xà Hydra* kết hợp lỏng Phượng Hoàng, hai loại tài liệu hoàn toàn bất đồng

" Khả Ny, tôi phiên cậu kia!" khi Cô còn đang ngẩn ngơ thì bị Lily đẩy lên phía trước.

Nhìn cây đũa phép trước mặt, tay hơi run rẩy cầm lấy nó, đây là vũ khí của thế giới Pháp thuật ?

" Tiểu thư Phùng Khả Ny, tiểu thư thử vẫy nó xem!" Ollivander nhìn cô nói .

Cô cầm thật chặt đũa phép trong tay, vẫy nhẹ một cái ' tách ' một tiếng, lúc cô còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì chén thủy tinh trước mặt liền vỡ ra, cuối cùng cô cũng trở thành một thành viên trong hiệp hội phá hủy đồ công cộng nha. Cô có nên thấy may mắn vì nó có phản ứng không nhỉ!

"Tiểu thư thử cây này."

' ầm ' khung đỡ đũa phép sụp xuống.

"Hắn là cây này."

' Rất ' Nhìn đũa phép bị gãy, có cần khoa trương như vậy không, chỉ dùng thử đũa phép thôi mà cũng bị gãy á!

.

" Chắc chắn là cây này."

Sau khi thử hơn một nửa đũa phép trong tiệm, cô không còn ôm hi vọng nhiều, cầm cây đũa phép màu trắng trước mặt lên, khẽ vung. Một tia ánh sáng trắng bạc bắn ra từ đầu đũa giống như pháo hoa, những tia ánh sáng màu bạc vẩy xung quanh người cô rất lâu mà không tiêu tan. Cô khiếp sợ không thể tin được, những gì cô đang nhìn thấy là sự thật sao?.

"Quả nhiên là cây này, dài 11,4 tấc Anh, được làm từ gỗ cây com nguội và Lông đuôi vong mã Cụ Ollivanders kinh ngạc nhìn ta đến xuất thần, cầm lấy đũa phép trong tay ta, hai tay run run, "ta nhớ mọi cây đũa phép mà ta chế tạo ra, cũng như nguyên liệu chế tạo ra của từng cây đũa một, tiểu thư Khả Ny à. Nhưng thật trùng hợp, còn có một cây đũa khác mà ta biết, chỉ duy nhất một cây, có cùng nguyên liệu với cây đũa của tiểu thư. Đó là một cây đũa phép khủng bố nhưng cũng rất vĩ đại, những chủ nhân trước của nó đều là những Phù thủy hiếm có trên đời " khi nói trong mắt của cụ Ollivanders lộ vẻ sùng bái pha chút sợ hãi.

Ollivanders nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô so với nhìn Sievert vừa rồi càng thêm bén nhọn, "Cha ta đã dùng những nguyên liệu giống hệt như thế, để tạo ra cây đũa phép này. Thế nhưng không một ai có thể sử dụng được nó, không nghĩ tới hôm nay có thể gặp được người có thể sử dụng được ý trời, thật sự là ý trời ! tiểu thư Phùng Khả Ny, hi vọng tiểu thư sử dụng nó thật có ích !!

Yên lặng một cách đáng sợ —— không người nào phát ra một chút tiếng động nào ——

Theo lời cụ Ollivanders thì cô..., có thể đoán được nguyên liệu làm cây đũa phép này không hề đơn giản, nguyên liệu cây đũa này lại giống một cây đũa phép khác, mà còn là một cây đũa phép cường đại, nhưng ai đang giữ cây đũa đó? Sẽ không phải là một người giống Voldemort đấy chứ!

"Cụ Ollivander, cây đũa kia." cô tò mò, hỏi cụ Ollivander.

Cụ đánh gãy lời cô định nói..., không cho cô hỏi tiếp, đem đũa phép đặt ở trong tay cô, " tiểu thư Khả ny, cháu phải biết rằng, đũa phép lựa chọn Phù Thủy, chứ không phải Phù Thủy chọn đũa phép. Tuy rằng nguyên liệu làm ra giống nhau, nhưng nó vẫn là đồ mô phỏng, suy cho cùng năng lực của nó

như thế nào, chính ta cũng không thể nói trước cho tiểu thư biết được. Mỗi cây đũa phép đều là độc nhất vô nhị, hi vọng tiểu thư có thể sử dụng nó thật tốt. Từ đó có thể thấy được tương lai của tiểu thư sẽ không đơn giản chút nào, đương nhiên bao gồm cả cậu Snape và tiểu thư Evans".

'Gỗ cây Com Ngươi và Lông đuôi Vong Mả', nguyên liệu rất đặc biệt! thế nhưng cô hoàn toàn không chút ấn tượng gì với nó. Cô trả tiền cho ba cây đũa phép và cụ Ollivanders cúi chào tiễn chúng cô ra tận cửa, lúc rời khỏi cô còn mơ hồ nghe thấy Ollivander đứng ở cửa thì thảo tự nói, "Không nghĩ đến, hôm nay lại bán được ba cây đũa phép đặc biệt như vậy, không biết trong tương lai sẽ có chuyện gì xảy ra đây?"

Ba người chúng ta nhúm mày nhìn đũa phép trong tay, chỉ đi mua đũa phép mà biết được nhiều chuyện thú vị như vậy. Sievert và Lily không tầm thường cũng thôi đi, nhưng cô cũng như vậy là sao.

Chẳng lẽ thật sự là có định luật 'gần mực thì đen gần đèn thì sáng', sống cùng một chỗ với người đặc biệt, cũng làm cho mình trở nên đặc biệt theo ư?

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chuyến Tàu Tốc Hành Đến Hogwarts.

"Khả Ný, sau này nhờ cháu chăm sóc Lily nhà bác" Cha Lily nói.

Mấy ngày này, cô đã làm quen với người nhà Lily. Đương nhiên là dùng hình dạng khi trưởng thành của cô rồi, bằng không ai lại nguyện ý giao con gái bảo bối của mình cho một nữ sinh, mà nhìn qua chỉ có 11 tuổi chứ. Cô gật đầu, "Chú Evans yên tâm, cháu sẽ chăm sóc thật tốt cho Lily."

Cô nghĩ hẳn là do Lily ở trước mặt người nhà cô bé nói tốt về cô rất nhiều, nếu không bọn họ cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng cô như vậy.

"Ba ba, người tiễn con đến đây được rồi, tiếp theo con tự mình đi được" Lily lôi kéo cha của nàng nói.

Penny đứng bên người mẹ nhìn Lily, nếu trong khi đòi mất Mẹ Lily là về lưu luyến không muốn rời xa, thì trong mắt Penny lại là sự ghen tị, lạnh lùng, thậm chí có cả oán hận.

"Ba, mẹ cũng đừng tiễn em ấy nữa, em ấy tự biết làm thế nào đến trường mà, đâu cần chúng ta phải chỉ."

Âyza! Tại sao Penny và Lily luôn bất hòa như vậy? Trước kia cô cứ tưởng rằng Penny ghét Lily vì Lily là một phù Thủy, nên nhiều khi sẽ xảy ra một số chuyện quái dị, nhưng càng về sau cô mới phát hiện, nguyên nhân thật sự khiến Penny chán ghét Lily là do ghen tị, cô bé ghen tị Lily biết pháp thuật! Ghen tị thiên phú của Lily, ghen tị Lily có thể dễ dàng nhận được sự sủng ái từ cha mẹ. Cho nên Penny luôn khó chịu, không thích ở cùng Lily, tuy hai người là chị em ruột, nhưng lại không tồn tại cảm giác tình thân nào, khó trách vì sao khi Harry Potter ở trong gia đình Penny nhận nhiều "Tra tấn" như vậy. Thật ra cô vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái, vì sao Lily biết rõ Penny sẽ đối xử tệ với Harry, còn nữa vào thời điểm bị Voldermort truy đuổi, trước khi chết Lily đã dùng máu thịt để thi triển một loại phép thuật hiến tế bảo vệ Harry, nhưng chẳng lẽ không có phương pháp khác sao? Phép thuật bảo vệ chẳng lẽ chỉ có một loại? Vô số câu hỏi không có lời giải đáp——

"Lily, về sau con phải nghe lời giáo sư và chị Khả Ný biết không?" Mẹ Lily dẫn dò.

Mẹ Lily là một "hiền thê lương mẫu" tiêu chuẩn, hoàn toàn khác với mẹ của cô. Mẹ cô là một nữ cường nhân, mỗi ngày đều dồn hết tinh lực vào những công việc mang lợi ích cho gia đình con cái, thường xuyên khiến cho cô và chị chịu không nổi, song may mắn là có cha cô chống đỡ cho hai chị em khi mẹ bắt đầu "Lên Con". Mẹ rất thương hai chị em cô, tuy nhiên bình thường bà không có thời gian ở cùng với hai chị em, nên hầu như hai chị em cô đều dựa vào nhau mà lớn lên. Nhìn Lily và Penny bây giờ, cô cảm thấy tình cảm Giữa cô và chị là đáng quý và may mắn nhường nào.

Nhìn Sievert bên cạnh, phát hiện ánh mắt cậu có chút âm trầm, cô thở dài trong lòng, chắc cậu ấy đang nhớ tới cha mẹ của mình. Cô kéo vai của cậu qua, nhẹ nhàng vỗ lên an ủi. Hi vọng cậu sẽ bớt đau buồn hơn!

Sau khi tạm biệt cha mẹ Lily, cô vội vàng chạy đến toilet biến thành tiểu cô nương, rồi mang hai người kia đi tới sân ga chín – ba – phần – tư ở nhà ga Ngã Tư Vua lên chuyến tàu tốc hành đến Học Viện Hogwarts.

"Khả Ný, mình vẫn muốn hỏi cậu điều này mà chưa hỏi được?" Lily nghi hoặc nhìn cô "Trên Vé xe ghi sân ga số chín – ba – phần – tư, làm gì có sân ga nào như vậy?"

"Trong thế giới Muggle đương nhiên không có, nhưng ở trong thế giới pháp thuật sẽ có, hai bạn nên trông giữ hành lý của mình thật tốt, trăm ngàn đừng để mất hành lý nha."

Đi đến giữa sân ga 9 và sân ga 10, nhìn vách tường trước mặt, đây thật sự là sân ga chín – ba – phần – tư có chuyến tàu tốc hành dẫn đến Hogwarts sao? Vách tường này trông có vẻ rất cứng nha, đúng vào tuyệt đối là đầu rơi máu chảy!

"Là chỗ này à?" Sievert nhìn cô.

Cô gật đầu, "Có sợ không, sợ thì cứ nhắm mắt rồi chạy nhanh vào là được"

"Uhm biết rồi" Nói một tiếng, rồi Sievert biến mất ở giữa hai sân ga , cô khiếp sợ nhìn vách tường vô cùng bình thường kia, cậu cứ chạy vào như vậy sao, cũng không có đề ý câu hỏi có sợ hay không của cô nữa....!

Đúng rồi, cậu ấy mà biết sợ cái gì chứ.

Lily nhìn cô "Khả Ny, nhanh đi thôi, tàu sắp khởi hành rồi"

"Đi thôi!" Hạ Quyết tâm cùng với Lily, một đứa trước một đứa sau nhắm phía vách tường chạy, khi thấy sắp đụng vào vách tường cô vội nhắm mắt lại, chờ đợi cô không phải là đau đớn khi đâm đầu vào tường, cũng như cảnh máu chảy lên láng như cô tưởng tượng, thật may là việc đó không xảy ra, cô chỉ thấy đi vào bên rất nhẹ nhàng rồi sau đó như có cái gì đó hút cô vào bên trong.

Một lúc sau, hiện ra trước mắt cô là một khung cảnh đoàn tàu hơi nước màu đỏ tươi, không khỏi sợ hãi than, đây là chuyến tàu thông hành đến Hogwarts ư! Bình thường chỉ dám nghĩ mà thôi! Nhưng bây giờ nó thật sự đang ở ngay trước mặt cô, trong lòng hưng phấn không kiềm chế được. Một tấm bảng trên cao mang hàng chữ "Chuyến tàu tốc hành số 5972 đến Hogwarts, khởi hành lúc 11 giờ " Bây giờ là 10:50, vậy còn 10 phút nữa. Quay đầu nhìn về phía vách tường đã khởi phục lại bình thường sau lưng, thật kỳ diệu!

Sau khi lên xe, phát hiện những toa đầu đã đầy nhóc học sinh, có mấy đứa vẫn thò đầu ra cửa sổ nói chuyện với gia đình, mấy đứa nữa đang cự cãi nhau giành ghế. Cô cùng Sievert và Lily đẩy hành lý của mình xuống toa phía sau tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống. Vào trong toa ba người tò mò quang sát mọi thứ xung quang mình, được một lúc Sievert và Lily cảm thấy không còn gì thú vị nữa , bắt đầu lấy sách ra, đặt chúng ở bên cạnh. Nghe nói sẽ phải ngồi trong xe lửa từ giờ đến tối mới được xuống, xem ra bọn họ định đọc sách trong lúc chờ đợi rồi. Ngoài cửa sổ, những cặp cha mẹ đang ở đưa tiễn con gái của mình, người thì về mặt trần đầy luyện tiếc , người thì dạn dỏ, còn có người đang khóc . Bỗng nhiên cô bị hấp dẫn bởi một bóng người xuất hiện ngoài cửa sổ, nhìn theo hần đến khi bóng hần biến mất khỏi tầm mắt cô, ôi trời là thật sao, cô không thể tin nổi vào mắt mình nữa, cậu ta là Harry Potter? Nói đùa sao! Nhìn lại hai người bên cạnh, ta chắc chắn xuyên qua đúng thời gian mà..

Đi theo phía sau cậu ta có ba nam sinh, bọn họ vừa cười nói với nhau vừa lên xe, do quá xa cô nhìn không rõ diện mạo bọn họ , nhưng đủ để cho cô bừng tỉnh hiểu ra. Người mà cô mới nhìn thấy lúc nãy hẳn là James Potter, Harry thật sự là rất giống cậu ta. Còn nam sinh sau lưng James Potter chắc là Sirius Black, Remus Lupin và Peter Pettigrew. Đáng tiếc a! Không thấy được mặt của người sói Remus Lupin, cô biết tương lai khi bọn họ trưởng thành đều rất tuần tú nha, nhưng không biết lúc còn nhỏ có bộ dạng như thế nào? Khi nào đến Hogwarts nhất định phải nhìn kỹ một chút mới được.

Vài phút sau đó, trong âm thanh "Xinh xịch tu tu", chuyến tàu tốc hành đến Học Viện Hogwarts chính thức khởi hành , cảnh tượng kích thích như vậy, sao hai người bên cạnh một chút phản ứng cũng không có. Sievert đã là một sách thì thôi, còn Lily hẳn không phải là một sách nha! Nghĩ đến đoạn thời gian này, Lily dùng nhiều thời gian đọc sách hơn và thỉnh thoảng lại ngước mắt nhìn Sievert, cô liền hiểu được, té ra là Lily cảm thấy mình học Phép thuật không giỏi bằng Sievert, nên đang cố gắng học tập chăm chỉ hơn ! Tuy chăm chỉ học tập là chuyện tốt, nhưng trong sách là lý thuyết suông, cái mọi người coi trọng là kết quả đạt được, mà điều đó không phải cố gắng đọc sách là làm được.

Cô đoạt lấy sách trên tay Sievert và Lily :

- " Hai người các cậu chỉ lo đọc sách, còn tớ thì làm gì đây?"

- "Đọc sách !"

Siever nói như chuyện đó là điều hiển nhiên rất bình thường vậy. Cô cau mày, dùng sách trên tay đập nhẹ lên đầu cậu ấy :

- Tiểu quỷ, cậu cũng biết là tớ không thích đọc sách mà.

Lily nhìn cô hỏi:

- " Vậy Khả Ny muốn làm cái gì?"

- " Chúng mình nói chuyện đi."

Cô cầm sách để lên bàn, trừng mắt liếc nhìn Sievert đang lén lút đưa tay về phía bên này lấy sách. Cô chợt nhìn thấy trên bàn có một quyển sách có tựa là " *Hogwarts một lịch sử* " liền nhân cơ hội hỏi bọn họ một chút.

- "Các cậu đoán xem chúng mình sẽ bị phân vào nhà nào trong 4 nhà?"

Lily suy nghĩ rất lâu rồi dùng vẻ mặt suy nghĩ tìm tòi nhìn cô nói:

- "Chắc là Gryffindor ! Nghe nói nơi đó chuyên thu con lai và Con cháu của Muggle."

Cô quay lại hỏi Sievert :

- "Sievert, cậu nghĩ sẽ vào nhà nào?"

Sievert ngần ngừ, trề trề hy vọng nói :

- "Tớ nghĩ mình sẽ tới Slytherin."

Cô cười nhìn cậu, Cô nhớ mẹ của cậu chính là tốt nghiệp ở Slytherin. Slytherin à — Một phân nhà quý dị và thần bí. Tuy nhiên, ở đó lại xuất hiện rất nhiều người tài năng ở nhiều lĩnh vực khác nhau.

"Slytherin, nơi tạo ra phù thủy Hắc ám!" Lily mở to hai mắt kinh ngạc nhìn cậu.

Sievert nghe Lily nói, muốn cãi lại, nhưng cuối cùng lại nhẹ nhàng cúi đầu, không dám nhìn phản ứng của cô, cô cười khẽ một chút, lo lắng cô cũng nói như vậy sao?

- "Tớ đến cảm thấy "Slytherin" cũng rất tốt! Là Phân nhà rất vĩ đại, tớ cũng muốn được phân vào đó."

Cậu giật mình ngẩng đầu nhìn cô, không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy. Nhìn đôi mắt cô không có bất kỳ châm chọc nào, liền nhoen miệng cười với cô.

"Cậu thật sự nghĩ như vậy sao Khả Ny." Lily không thể tin được nhìn cô.

Cô khẳng định gật đầu, "Tuy rằng tớ cũng không thích nơi tạo ra những Phù thủy Hắc ám đó, có điều tớ lại rất bội phục Salazar Slytherin, tớ cảm thấy ông ấy là một phù thủy vô cùng tài giỏi."

"Salazar Slytherin? Một trong bốn người sáng lập học viện Hogwarts." Lily nghĩ đến những miêu tả trên sách, "Nhưng nghe nói ông ấy là một Phù thủy rất tà ác. Thù hận hết tất cả con lai và con cháu Muggle."

Sách? Sách lịch sử bất quá là một quyển sách buồn cười, thật thật giả giả và không phải tất cả việc nào ghi trong sách đều đúng cả "Lily, cậu phải nhớ kỹ, ông ấy thù hận con lai hay con cháu Muggle, không liên quan đến bọn mình, cũng không cần phải đi để ý tới. Bởi vì ông ấy là người của ngàn năm trước. Nhưng nếu như Hogwarts còn giữ lại phân nhà 'Slytherin' này, vậy chắc chắn nó mang một ý nghĩa rất quang trọng, không thể phá chỉ có thể bảo tồn. Chuyện gì cũng có hai mặt, mặt xấu và mặt tốt nên bọn mình không nên chỉ nhìn một mặt của nó mà bỏ qua mặt kia."

Lily nghĩ nghĩ, từ từ hiểu rõ, ánh mắt nhìn Sievert cũng không còn kinh ngạc như trước, ngược lại nhìn cuốn sách "*Hogwarts một lịch sử*" Cau mày nói :

- "Nhưng không phải Slytherin chỉ thu phù thủy thuần khiết thôi sao? Khả Ny và Sievert cũng không phải là phù thủy thuần khiết mà!"

Cô nhướn mày nhìn Sievert, Lily nói vậy cũng đúng, cô cũng không phải phù thủy thuần khiết, làm sao tiến vào Slytherin được. Nghĩ vậy cô liền nói:

- "Không phải có " Chiếc nón Phân loại " Sao? không cần lo lắng nhiều, nếu tớ không vào được Slytherin, thì vào Gryffindor với Lily là được"

Lily đang muốn gật đầu cười với cô, thì Sievert bên kia lớn tiếng nói:

- "Không, Khả Ny nhất định có thể tiến vào Slytherin ! Khả Ny mà không đi tớ cũng không đi."

Cô kinh ngạc nhìn của cậu ấy, khi nào thì Sievert có tính ý lại với Cô sâu như vậy. Nếu cô thật sự không vào được Slytherin, không phải đại biểu Sievert cũng sẽ không vào. Sievert! Cô xem cậu ấy là một đứa em trai à, chứ không phải là cái đuôi của cô! sao lại như thế này. Cô phát hiện sự việc xảy ra bắt đầu không đúng với quỹ đạo của nó.

Nếu cô thật sự bị phân ở Gryffindor, không phải đại biểu Severus, giáo sư Snape sẽ tốt nghiệp ở Gryffindor, nhiều ra một sự kiện quý dị ! ! Bao nhiêu người sẽ nhào đến đánh chết cô mất ! !

Đôi lời: chương này mình chém hơi nhiều, có chỗ nào thiếu hay sai ý, xin các bạn thông báo (chỉ cụ thể từng chỗ) để mình sửa lại ha. thank mn.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nghi Thức Phân Viện.

Editor : Qùa Đào Mật

Đang trò chuyện thì chợt nghe thấy âm thanh cập bến của đoàn tàu hỏa, một người đàn ông khổng lồ đứng trước đoàn tàu, nhìn có vẻ là Hagrid, " Học sinh năm thứ nhất, đi theo bác bên này."

Chúng ta nhanh chóng mặc áo choàng, bỏ sách vào trong hành lý, vội vã theo kịp bước chân của lão ta. Một bước chân của lão cũng quá lớn rồi! Lão đảo Đi theo lão đến mảnh đất bên mép hồ, đối diện hồ là một tòa lâu đài cao lớn, thần bí với vô số tháp lớn nhỏ đứng sừng sững trên vách đá, theo một ít ánh sáng ngọn đèn lộ ra những ô cửa sổ phẳng phát như từng đôi mắt đang từ trên cao nhìn xuống, cho người ta không thể không cảm thấy rung động trong lòng. Quả thực rất thật đẹp! So với xem trên phim còn muốn to lớn, hùng vĩ hơn.

Lão Hagrid chỉ một đoàn thuyền nhỏ đậu sẵn trên bờ kêu to:

- Lên thuyền. Mỗi thuyền chỉ chở được bốn người!

Cô và Sievert theo Lily và một cậu bé rất có phong độ của người tri thức cùng lên thuyền. Sờ lên mặt nước bên cạnh, xúc cảm lạnh lạnh buốt buốt đủ khiến cho cô cảm giác được đây là sự thật không phải mơ. Cô mỉm cười, cô đã coi thế giới này là ngôi nhà thứ hai của mình, một ngôi nhà xinh đẹp, thần bí và cũng là nguồn gốc của mọi vấn đề.

Cập bến, học sinh lên bờ dưới sự bảo vệ của Hagrid. Đi về phía trước không xa, chính là những bậc thềm đá dẫn đến Học viện, trong quá trình trèo lên, cô không chỉ một lần suy nghĩ oán thâm, vì sao chỉ có năm nhất ngồi thuyền sang đây rồi phải trèo lên nhiều bậc thang như vậy? Là cố ý chính người phải không? Với cái cơ thể không được tốt lắm của cô sau trèo lên hai bậc đã thở hồng hộc rồi, nếu không phải Sievert đỡ cô, thì có khi phải đợi đến sáng mai cô mới bò lên tới được.

Khi đi được nửa đường, thì phía trước hình như đã xảy ra chuyện gì đó, nhìn giống như có đệ tử gây chuyện, nên tạm ngừng di chuyển một lúc. Vì cô không theo kịp, nên giờ không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Đến khi đuổi kịp cô nhìn thấy Một bà phù thủy cao lêu nghêu, tóc đen mướt, mặc áo dài màu xanh ngọc bích đứng sẵn ngay cửa.

"Các học sinh năm thứ nhất đây, thưa giáo sư McGonagall." Lão Hagrid giới thiệu.

"Cám ơn Hagrid." Giáo sư McGonagall mở toan cửa ra, Hagrid theo thói quen lắc đầu nói:

- "Không có việc gì, chỉ là nhóm tiểu quý này hơi mất bình tĩnh và khó mà giữ im lặng được".

Sau khi nhìn thấy giáo sư McGonagall gật gù đầu, Hagrid mới quay lại từ đường cũ trở về. Hóa ra ngay từ lúc đầu McGonagall đã là giáo sư dạy Sievert và Lily rồi à, nhận thức này làm cho cô có cảm giác thần thiết hơn.

Giáo sư McGonagall nghiêm túc nhìn chúng ta, "Chào mừng các em đến Hogwarts, tiệc khai giảng sẽ bắt đầu, nhưng trước khi nhận chỗ ngồi trong đại sảnh đường, các em sẽ được phân loại vào bốn phân nhà, bốn phân nhà theo thứ tự là: Gryffindor, Hufflepuff, Ravenclaw và nhà Slytherin. Trong thời gian các em học ở Hogwarts thì thành tích các em đạt được sẽ được cộng vào điểm chung cho nhà mình ở. Cuối năm, nhà nào có được nhiều điểm nhất sẽ được nhận cúp nhà – một vinh dự cao cả. Cô hy vọng mỗi người trong các em là một thành viên xứng đáng với nhà mình sống, cho dù các em được chọn vào nhà nào đi nữa. Các em có nghe rõ không?"

"Dạ rõ ạ!" Mọi người cùng kêu lên nói.

Băng qua hành lang, xuyên qua vài cánh cửa đôi nữa rồi mới bước vào đại sảnh đường xa hoa. Thấy chính giữa sảnh có một ông lão ngồi ở trên, phải là Dumbledore. Phía sau Dumbledore là các giáo sư già, chiều cao khác nhau. Nghĩ đến mười mấy năm sau, Sievert nhà cô cũng sẽ ngồi ở chỗ kia, thì cô liền vui vẻ, không biết cô có không có cơ hội được nhìn thấy cảnh đó không nữa. Bất giác nhìn tiểu Sievert đang cầm tay cô đi về phía trước, tuy về mặt lạnh lùng cao ngạo, nhưng theo tay của cậu cầm chặt lấy tay cô, thì cô biết hẳn là cậu đang rất khấn trương. Lily cũng vậy, nhìn mọi vật chung quanh, lộ ra vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

Phía trên cái ghế đó là một chiếc nón phù thủy hình chóp. Cái nón te tua, vá chùm vá đụp, và cực kỳ dơ, cô không khỏi có chút phản kích, rốt cục cũng nhìn thấy Chiếc nón Phân loại trong truyền thuyết rồi, nghĩ đến trong cơ thể nó có thanh kiếm Gryffindor và "Một chút trí óc" của bốn người sáng lập trường, chiếc nón còn có thể có thể nói chuyện và ca hát. Cô sùng bái và kính phục nhìn nó. Nhưng tiếng ca của nó thật sự là. Làm cho người ta không dám khen tặng!

Đó là câu chuyện xưa hơn một nghìn năm trước.

Khi tôi vừa mới được hình thành,

Có bốn vị phù Thủy tiếng tăm lừng lẫy,

Tên của bọn họ truyền lưu đến nay:

Gryffindor dũng cảm, đến từ đầm lầy hoang vu ,

Ravenclaw Xinh đẹp, đến từ dòng sông yên tĩnh ,

Hufflepuff Nhân từ, đến từ thung lũng rộng lớn,

Slytherin Khôn khéo, đến từ mảnh bùn lầy lội.

Bọn họ có cùng một mơ ước, một tâm nguyện,

Đồng thời có một ý định lớn lao,

Muốn đào tạo những cô cậu bé phù thủy thành tài,

Khởi đầu của trường học Hogwarts là như thế.

Bốn vị phù thủy vĩ đại này

Mỗi người thành lập một Nhà cho riêng mình,

Bọn họ truyền lại cho học sinh những điều mình biết

Sự đánh giá tài hoa chẳng người nào giống nhau.

Gryffindor cho rằng, người dũng cảm nhất

Hắn nên được ca ngợi nhiều nhất;

Ravenclaw cảm thấy, người thông minh nhất

Là đệ tử có tiền đồ nhất;

Hufflepuff cảm thấy, chỉ cần chăm chỉ cố gắng

Đều có tư cách nhất tiến vào học viện;

Mà Slytherin khát vọng quyền lực

Thích nhất thiếu niên có dã tâm.

Bốn đại phù thủy ở khi còn sống

Tự mình chọn lựa ra những đệ tử đặc ý nhất.

Nhưng khi bọn họ an nghỉ nơi chín suối,

Thì làm sao mà chọn ra được nhân tài?

Là Gryffindor nghĩ ra biện pháp,

Hắn đem tôi trên đầu lấy xuống,

Bốn đại phù thủy mang tư tưởng rót vào tôi,

Từ nay về sau để tôi chọn lựa, đánh giá!

Tốt lắm, hãy đem tôi đặt lên đầu đi nào,

Những điều giấu chẳng nói ra,

Tôi muốn xem đầu óc của người nghĩ gì

Phán đoán người thuộc về học viện nào!

Lúc cô vừa bị lỗ tai xong thì chiếc mũ cất tiếng hát, tiếng ca cao vút của nó cuối cùng kết thúc, nhớ đến trong sách La Ân Weasley có nói: "Ca hát hàng năm không giống nhau, làm mũ lựa chọn, cuộc sống của nó nhất định rất đơn điệu, có phải không? Cô suy đoán chắc nó dùng thời gian một năm để nghĩ ra bài hát tiếp theo."

Đứng phía trước mũ Phân loại, giáo sư McGonagall cầm danh sách học sinh mới trên tay, "Một lát nữa đọc đến tên em nào thì người phải bước lên phía trước, mũ phân loại sẽ dựa vào tính cách và trí tuệ của các em sẽ phân các em đến Ngôi Nhà thích hợp nhất"

"James Poster."

"Gryffindor!" mũ phân loại lớn tiếng kêu lên.

"Remus Lupin."

"Gryffindor!" mũ phân loại lại kêu lên.

"Sirius Black."

Lần này mũ phân loại hơi chút do dự một lúc, cô biết nhất định cái mũ sẽ dựa yêu cầu của Sirius mà phân đến Gryffindor, nhưng Sirius thủy chung vẫn là

người trong dòng họ gia tộc Blake. Gia tộc Blake nhiều thế hệ đều tốt nghiệp ở Slytherin.

"Gryffindor!"

Những người đang ngồi bên kia có chút rối loạn, hình như không muốn tin kết quả lại như vậy, đặc biệt nhà Slytherin.

"Peter Pettigrew."

"Gryffindor!"

Gryffindor, lại là Gryffindor, đã có liên tục bốn Gryffindor rồi, bốn người này không hồ sau này sẽ trở thành bạn bè thân thiết, ngay cả bốn học sinh mới trình tự tên trong danh sách đều xếp cùng nhau! Tất cả mọi người tò mò nhìn nón phân loại, rốt cuộc là làm sao vậy?

"Rhona Finnie"

"Hufflepuff!"

Rốt cục không phải Gryffindor!

.

"Lily Evans." McGonagall giáo sư kêu tên Lily .

Lily run run đi lên, giống như đang ra chiến trường, có chút sợ hãi nhìn cô, cô dùng ánh mắt an ủi cô bé không cần khăn trương, giáo sư McGonagall đem chiếc nón phân loại đội trên đầu cô bé, không đến một phút, "Gryffindor!"

Nghe tiếng thét chói tai hưng phấn của bọn James, Lily vẫn bị phân đến Gryffindor. Cô nhận ra được Sievert đang thở dài, có chút mất hứng.

.

"Severus Snape."

Không nghĩ tới tên Sievert lại ở trước tên của cô, nhớ lời nói trên tàu sẽ không có nghĩa là. Cô có chút buồn cười nhìn Severus, thế sự vô thường a! Ha ha. Mũ phân loại do dự không lâu, liền phân Severus đến Slytherin.

Sievert ngồi ở dãy bàn Slytherin khăn trương nhìn cô, cô không biết làm thế nào với cậu, quay đầu nhìn về phía Lily, Lily cũng là vẻ mặt khát vọng nhìn cô, hai người đang nhìn sừng vật sao?

Cô đem ánh mắt dừng ở James Potter, Sirius Black và Remus Lupin, Peter Pettigrew. Trước kia mọi người đều nói James Potter là đẹp trai nhất trong bốn người, thế nhưng bây giờ xem ra, trừ Peter Pettigrew lùn tí ra, ba người khác cô đều thấy rất đẹp mắt, James là cái loại sức sống tràn trề, chú chó nhỏ Sirius Black là loại phóng đảng không kềm chế được, mà Lupin là kiểu thư sinh mặt trắng. Trong ba người, cô thích kiểu như Lupin hơn, làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái và an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nhà Slytherin.

Editor : Quả Đào Mật

- "Phùng Khả Ny."

Rốt cục cũng đến tên cô. Cô từ từ đi tới ngồi ở trên ghế, mới vừa nãy còn chưa cảm giác gì, nhưng mà bây giờ lại có một chút khăn trương, dù sao thì cơ hội như vậy không phải người bình thường nào cũng có cả. Cảm giác cái mũ phân loại trên đầu không chuyển động, trầm mặc cả buổi, "Uhm. Thật đặc biệt, ta nhìn thấy rất ít đệ tử đặc biệt như vậy. Dừng cảm, cũng không ngu ngốc, tâm tư không tồi. Nên phân cô bé vào nhà nào đây? Slytherin? Nhưng cô bé không phải phù thủy tinh khiết, đi vào sẽ bị trêu chọc, không tốt. Ravenclaw? Uhm. Không, cô bé không có thông minh như vậy. Hufflepuff? Cũng không được, cô bé cũng không phải loại người chăm chỉ. Gryffindor? A. Không, cô bé không thích hợp."

Càng nghe càng cảm thấy này cái mũ này đang cố ý chơi cô, cô tệ đến như vậy sao? Thời gian dài đến nỗi làm cho các đệ tử và Lão sư có mặt đều nhìn chăm chăm vào cô, đoán xem cô là thiên tài hay là quái thai làm cho mũ phân loại khó xử như vậy, Sievert và Lily càng lo lắng nhìn cô, cô đành phải nói "Ngài nghĩ xong chưa, ngài làm ơn phân tôi vào bất cứ nhà nào cũng được."

Nửa tiếng rồi đó! cô nghĩ cô sẽ trở thành đệ tử đầu tiên khiến mũ phân loại suy nghĩ trong thời gian dài nhất. Còn chưa nhập học đã nổi tiếng rồi, thật

khóc không ra nước mắt...!

"Được rồi! Vậy đi." Nó trầm mặc ba giây, lớn tiếng kêu lên: "Slytherin!"

Slytherin! Lúc này không phải nói vào đó cô sẽ bị chọc ghẹo si nhục sao? Chẳng lẽ là cô đối với nó không tốt sao, nên giờ nó có ý chơi cô à. Nhưng nó đã lên tiếng, cô cũng không thể làm gì được, Slytherin thì Slytherin! Dù sao cô cũng thích. Trong tiếng vỗ tay hoan hô, cô rút cục cũng thoát khỏi tình huống đáng xấu hổ kia, đi về phía dãy bàn nhà Slytherin. Ngồi bên cạnh Sievert, mỉm cười với cậu, cậu vui sướng nắm thật chặt tay cô ở dưới bàn.

Nhìn Lily ở đối diện đang buồn bực, cô chớp chớp mắt mỉm cười nhìn cô bé, muốn nói cô bé biết đừng lo lắng, đừng nóng giận, cô sẽ đi tìm của cô bé. Có vẻ như Lily hiểu được ám chỉ của cô nên cũng cười thoải mái.

Bên cạnh Sievert là một học trưởng có mái tóc bạc đang nhìn cô về mặt hứng thú, cô nhẹ nhàng cúi đầu, là Lucius Malfoy, xem ra sự kiện mũ phân loại mới vừa rồi khiến Lucius Malfoy chú ý đến cô, điều này không tốt chút nào.

"Ồ trước khi bắt đầu tiệc tối, thầy có một chuyện phải nhắc nhở các học sinh ở đây." Âm thanh Dumbledore ở vị trí trên cao vang lên, mọi người đem ánh mắt chuyển về phía cụ Dumbledore, xem cụ muốn căn dặn cái gì (coi có gì hay để chơi hay không), "Năm nay, ở sân sau của trường có trồng một cây liễu roi, trừ phi các em tin tưởng mình dư sức đối phó nó, nếu không trăm ngàn không nên tới gần!"

Cây liễu roi? Có ai khi không "ăn no rừng mỡ" rồi đi tiếp cận nó làm gì?, bộ không muốn sống nữa hả, hơn nữa chúng ta cũng không phải là "đứa bé sống sót" được tác giả ưu ái. Nhưng đã biết là nguy hiểm, mà vẫn trồng cái cây đó trong sân trường làm gì? Dumbledore già quá nên bị lâm cảm rồi à.

"Tốt! Thầy tuyên bố, tiệc tối bắt đầu!" Dumbledore vừa dứt lời, thì một đồng đồ ăn bỗng nhiên xuất hiện trên bàn, cô cảm thấy phép thuật thật kỳ diệu. Nhìn thật ngon! Từ hôm qua đến giờ cô còn chưa ăn cái gì cả, tuy trên tàu có bán đồ ăn, nhưng đồ ăn ở thế giới này rất kì quái lộn tung phèo và không được bình thường, nó có rất "nhiều vị", thậm chí có vị nghe rất "đặc biệt" như vị ráy tai, nước mũi, dịch nôn,.....Eo! Cô sợ ăn vào sẽ bị bệnh. Cô tò mò nhưng chưa tới tình trạng bạ đâu ăn đó.

Trong lúc cô đang chiến đấu với đồ ăn có thể miêu tả là "Ăn như hổ đói", một phần hai đồ ăn trước mặt đã bị cô xoi tái, thì cô cảm giác hơi lạ có cái gì đó không đúng, tại sao xung quanh lại im ắng đến vậy chẳng lẽ mọi người không ăn sao? Tò mò cô khẽ ngẩng đầu nhìn thử, thì thấy mọi người về mặt kinh ngạc chăm chú nhìn cô, biểu lộ không thể tin, như thể cô là quái vật ngoài hành tinh vậy.

Cúi đầu nhìn thử trên người mình, không có dính cái gì! Là lạ, vụng trộm nhìn về phía Sievert. Thấy khoe miệng cậu lộ ra ý cười, hắng giọng ho một, cúi người xuống nói với cô :

- "Tướng ăn của cậu vô cùng. Đáng yêu."

Tướng ăn của cô?

Nhìn một bàn hỗn độn trước mặt, rồi nhìn chỗ bọn họ gọn gàng sạch sẽ, trời ơi Merlin ơi! Tại sao cô lại quên, đệ tử Slytherin đều đến từ gia đình quý tộc, coi trọng sự tao nhã quý phái. Cho nên tướng ăn vừa rồi của cô làm cho bọn họ kinh ngạc, má ơi! Lần này mặt mũi đều mất hết rồi, cô ước gì có thể tìm thấy một lỗ để chui vào, Sievert đem bàn tay âm áp của cậu nắm chặt tay cô an ủi.

Cô ngẩng đầu cười cảm kích với Sievert, ổn định lại tâm trạng, cô là ai? Cô là người đã trưởng thành, lớn hơn bọn họ rất nhiều, sao có thể chỉ vì vài ánh mắt liền bị đánh bại được. Cô quật cường nhìn bọn họ, hất cằm, không sợ cảm lây dũa, tiếp tục ăn, chẳng qua lần này nhả nhận hơn nhiều. Lúc bọn họ thấy cô lại tiếp tục tấn công đồ ăn, thì lắc đầu bất đắc dĩ, về mặt chăm chọc cười khẩy, rồi tiếp tục dùng bữa tối của mình.

Ký túc xá nhà Slytherin ở tầng dưới cùng, hành lang tối tăm không có ánh sáng có chút khủng bố, nhưng phòng nghỉ lại rất ấm áp thoải mái. Sau khi chúc Sievert ngủ ngon, cô liền lên lầu nghỉ ngơi vì sáng mai có tiết học.

Tiết học đầu tiên của Chúng ta là tiết độc dược, nghe nói giáo sư Horace Slughorn yêu cầu rằng trong giờ học mà ông dạy, những học sinh thuộc nhà Slytherin phải thật xuất sắc, có điều học chung tiết Độc Dược với chúng ta lại là nhà Ravenclaw, đấu với một đồng thiên tài, cô cảm thấy rất áp lực, chỉ cần hơi không tốt sẽ làm mất mặt nhà Slytherin ngay, song may mắn là cô có Sievert. Đối với Sievert, một thiên tài về pha chế Độc Dược mà nói, học sinh năm bảy học Độc Dược Cao cấp cũng không thể làm khó cậu ấy, hướng chỉ là năm nhất và tiết độc dược cơ bản này, bên cạnh cậu cũng ít đi đường vòng rất nhiều, cậu ấy luôn có thể phát hiện chỗ sai lầm trên sách, để sửa lại. Nhóm của cô và Sievert luôn là nhóm đầu tiên làm ra thành phẩm khiến giáo sư Horace Slughorn hài lòng. Giáo sư Horace Slughorn là viện trưởng nhà Slytherin, so với trong phim thì giáo sư trẻ tuổi hơn rất nhiều, nhưng về hình dáng bề ngoài vẫn giống trong phim không khác nhiều, người giáo sư khá lùn, đầu trọc bóng loáng, mắt hơi lồi, bụng phệ, chòm râu màu vàng nghệ lộ một ít màu trắng, mặc một bộ đồ cầu kỳ mà cổ điển.

Các môn trong khóa học đều rất đặc biệt và mới mẻ, mà cô chưa học bao giờ. Cuộc sông vui vẻ đầy mới mẻ cứ thế trôi qua, mới đó đã được một tháng kể từ ngày cô nhập học đến giờ, tòa lâu đài cô này thật sự rất thuyết vời và kỳ diệu, thang lầu tự duy chuyển, phòng thét chói tai kỳ lạ, thực vật biết ca hát.

Chỉ là chuyện của chị, vẫn không có gì tiến triển, sau khi tiến vào Hogwarts, cô đã cố gắng tìm dấu vết còn sót lại trong ngôi trường thần bí này. Bởi vì theo hiểu biết của cô về chị, thì với cá tính không cam chịu làm người bình thường của chị ấy. Khi chị ấy đến tới cái thế giới này, chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách tiến vào ngôi trường này. Nên cô vẫn luôn tìm kiếm quanh những nơi mà chị ấy có thể đến và xem rất nhiều tài liệu liên quan đến nữ đệ tử đồng phương đã từng học tại trường, nhưng khổ nỗi là đệ tử đồng Phương ở Hogwarts tuy không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối không ít. Cô tính sơ sơ từ Hogwarts mới xây tới nay, nữ đệ tử Đồng Phương ước chừng có 223 người.

Cô cũng không biết chị xuyên qua trong khoảng thời gian nào, muốn tìm kiếm tung tích của chị trong 223 người, đây chính là mò kim đáy bể. Cô cũng

nghĩ tới đi hỏi những giáo sư học thể hệ trước trong trường, nhưng chẳng có ai biết cái tên Phùng Toàn Văn. Hiện tại chỉ có một cách, chính là đến thư viện, từ trước đến nay thư viện Hogwarts nơi tìm manh mối dễ nhất, chỉ cần chuyện có người biết hoặc hơi nổi một tí thì chắc chắn có ghi lại để trong này. Mà thư viện Hogwarts cũng là nơi dễ từ hay đến nhất. Bình thường chỉ cần là chuyện đã xảy ra hẳn sẽ lưu lại dấu vết, cô không tin không tìm được dù chỉ một chút.

Ở đây sách nhiều như sao trên trời, nếu tìm từng quyển một mà không có cách tìm nhanh hơn, đợi đến khi tìm ra chắc cô đã rời khỏi thế giới này rồi. Chỉ còn cách là tìm trong khu sách cấm, chắc chắn nơi này là nơi chị ấy cảm thấy hứng thú nhất, bởi vì cô cũng cảm thấy hứng thú với nó.

Trong khu Sách cấm, sách không có nhiều như bên ngoài, tìm được cũng tương đối dễ dàng hơn. Để tránh được Filch tuần tra cô cần một chút công sức. Trải qua nhiều lần quan sát, cô phát hiện mỗi lần Filch tuần tra rất cẩn thận, nhưng Filch có một thói quen mà người khác không biết, chính là sự tự tin quá mức, Filch chỉ kiểm tra một lần mỗi chỗ, chưa bao giờ kiểm tra lần hai. Cho nên cô bắt lấy khe hở, mỗi lần đều lặng lẽ đi theo phía sau lão, chờ lão đi khỏi khu sách cấm, thì nhân cơ hội lần vào. Đương nhiên, làm vậy cũng rất nguy hiểm, bởi vì đôi mắt của lão Filch vô cùng lợi hại.

Trong Thời gian trốn vào khu sách cấm, cô đã phát giác ra rất nhiều sự kiện bí mật cùng một ít pháp thuật hắc ám vô cùng tà ác, tuy rằng rất mê người, nhưng không phải vấn đề mà cô quan tâm. Ở trong những cuốn sách này có rất nhiều bản ghi chép, xem ra những bộ ghi chép này không phải của cùng một người, khá cũ kỹ có vẻ từ rất lâu rồi, khó có thể đánh giá. Còn có cuốn mới thêm vào trong năm gần đây. Ngoài mỗi bản ghi chép đều có một hàng chữ, có bản ghi sự sùng bái đối với pháp thuật hắc ám; Có bản ghi những nghiên cứu nghệ thuật hắc ám của người nào đó; Có chăng là tác giả khoe khoang nói quá lên, nào là sự truy cầu lớn lao, nào là... Bla bla.

Nhiều nhất là bản ghi chép về đồ vật, nhưng tất cả những thứ ấy cũng không hữu ích bằng thẻ kẹp sách trên tay cô lúc này, nhìn tháng ghi trên thẻ kẹp là khoảng 10 năm trước cũng không lâu lắm. Trên thẻ kẹp sách làm từ miếng giấy cứng rất bình thường này, lại có một hàng chữ Trung khá quen thuộc với cô, "Chiến tranh phù thủy, không phải nghe theo sự đánh giá đúng hay sai của người khác, mà dựa vào sự đánh giá của bản thân đối với sự kiện đó."

Đây là chữ viết chị, cô rất cuộc tìm được. Hóa ra chị đã tới nơi này, thật tốt quá, như vậy cô đã tìm được manh mối. Bây giờ trước mắt là tìm hiểu tra ra nguồn gốc của cái thẻ này rồi tính tiếp.

Cô để ý tới thẻ kẹp sách có ghi mấy chữ viết tắt "W·N·L" Đây là tên thay thế của chị sao? Hay chữ viết tắt này là ghép từ nhiều cái tên, cô còn chưa biết rốt cuộc chị dùng tên gì để đến đây, trừ bỏ chữ viết ở bên ngoài, ngoài ra không có gì cả, chỉ dựa vào mấy chữ viết tắt mà tìm cũng rất khó, không biết trong trường còn ai có thể nhìn ra chữ của chị không nữa? Hay cô đến chỗ của giáo sư Horace Slughorn tham dò hỏi thử xem, dù sao thì giáo sư Horace Slughorn cũng là một trong những người dạy học lâu năm ở Hogwarts, có lẽ giáo sư sẽ có ấn tượng gì đó. Cô không nghĩ sẽ tìm Dumbledore, cô cho rằng hỏi giáo sư Horace Slughorn tương đối khả thi (dễ thực hiện). Hơn nữa giáo sư Horace Slughorn là viện trưởng Slytherin, hỏi một vài vấn đề cũng không ai nghi ngờ.

Nhưng bây giờ lại tồn tại một vấn đề lớn, chính là giáo sư Horace Slughorn chỉ thích đệ tử có tài, mà cô từ khi đi học đến giờ cũng không có biểu hiện xuất sắc ở môn nào cả. Lúc mới bắt đầu, còn có Sievert và Lily giúp đỡ, phần học tập coi như che dấu được không sai, nhưng thời gian càng dài, biểu hiện không cố gắng của cô liên dần dần phô bày ra trong mắt các giáo sư. Nhất là vào tiết học của giáo sư Horace Slughorn, không biết bao nhiêu lần giáo sư đã dùng ánh mắt xem xét nhìn cô. Hỏi giáo sư, sợ là sẽ bị giáo sư quở trách trước, có khi còn không có đáp án mà cô mong muốn. Vấn đề này có hơi khó làm!

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hoàng Tử Lai.

Editor : Qùa Đào Mật

Để bồi dưỡng thiện cảm với giáo sư Horace Slughorn và điều tra chuyện của chị, nên trong khoảng thời gian dài sau đó, cô ra sức rèn luyện, học tập môn độc dược. Nhưng không biết là do thiên phú hay tật xấu của bản thân, mà điểm đánh giá bài tập của cô luôn không bằng bài của Sievert và Lily, lúc mới bắt đầu cô cũng không phục lắm, nhưng về sau đành cam chịu. Đúng là chỉ số thông minh mỗi người vẫn có sự khác biệt, trong lòng có chút bị tổn thương. Chỉ có điều nếu cứ tiếp tục như vậy, chuyện của chị phải đợi đến khi nào mới có thể có manh mối đây?.

Mặt khác, quan hệ giữa Sievert và Lily ngày càng tốt, hai người một khi bắt bàn luận về độc dược thì hoàn toàn quên mình, ngay cả cô cũng bị bỏ rơi không để mắt đến, giống như bây giờ. Bọn họ vì độc dược mà tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của người đứng bên cạnh là cô đây, nói thật cô nghe cũng không hiểu lắm. Merlin ơi! Hai đứa trẻ chỉ mới 11 tuổi, lại ở trước mặt cô, một người trưởng thành mà toàn nói về chương trình học cao cấp, họ là đang cố tình ẩn hiếp cô phải không!.

Vì chuyện của chị, trong lòng có hơi loạn. Cũng không muốn để ý đến hai người bọn họ nữa, ra ngoài đi dạo, bồng chốc trong lòng cũng dễ chịu hơn rất nhiều. Khẽ cảm nhận làn gió thổi nhẹ qua sân trường yên tĩnh, nó làm cho đầu óc của cô thanh thản, thoải mái rất nhiều. Đi dạo một lúc không biết đã đi được bao lâu, thì nghe thấy một giọng nói ôn hòa vang lên chỗ khúc cua phía trước:

- "James, cậu không nên vọng động như thế, bình tĩnh lại đi."

Một giọng nói khác truyền tới ngay sau đó, "Cậu nói tở làm sao mà bình tĩnh, khi cô ấy hoàn toàn coi thường bỏ qua ý tốt của tớ, mỗi ngày đều đi cùng

với "Snivellus" vừa đen lại xấu kia, tớ như thế nào nhìn được con tức này."

*Snivellus: biệt danh của Sievert, tạm dịch là nước mũi tinh.

Giọng nói ôn hòa kia lại khuyển hần, "Ồ trước mặt Lily đừng gọi "Snivellus", cô ấy sẽ tức giận đấy."

Lily, Snivellus? Là bọn hần, nhóm bốn người Poster, nghe âm thanh ngày càng xa của bọn hần, cô nghi hoặc đi lên phía trước đến gần góc hẻm lạnh kia, nghe thấy âm thanh của một người nói rằng: "James, đừng quên, lần trước cậu đã chịu một lần thua thiệt ở chỗ Snivellus rồi, tên đó thật chất cũng không phải là một người đơn giản đâu." Nghe giọng nói, hần là Sirius, còn giọng ôn hòa mới này là Remus Lupin.

"Cậu nghĩ nói vậy thì tớ sẽ sợ hần à? Hừ!" Giọng nói kiêu ngạo của James vang vọng trong hành lang.

Xem bộ dạng của bọn hần, hần là bởi vì thấy Lily quá thân thiết hay đi chung với Sievert, James nổi máu ghen nên tìm Sievert để gây sự, nhưng cuối cùng chấm dứt trong thất bại. Cô khẽ nhủ vậy, những đứa trẻ bây giờ đều trưởng thành sớm như vậy à?.

Snivellus? Hừ. Đáng ghét, James, cậu ta lại dám đặt cho Sievert một tên như thế à, đã vậy cô cũng đặt cho cậu ta một biệt hiệu khác, gọi là con gián thôi đi! con gián thôi, xem cô làm sao để khiến cho Lily ghét chết con gián này luôn. Tức quá đi! Làm hứng thú đi dạo quanh trường của cô cũng mất hết. Quay người lại, cô liền ngăn người ngờ ngạc ngay tại chỗ. Merlin! Đây là chỗ nào? Lối đi lạ lẫm, cây cối xa lạ, mặc dù vô cùng không muốn, nhưng cô vẫn phải thừa nhận rằng lần này cô lạc đường rồi, thật vô dụng mà. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bắt cô phải chạy đến hỏi bọn hần làm sao để trở về? Không được, bọn hần chắc chắn sẽ nghĩ rằng cô không biết xấu hổ theo dõi bọn hần, nghĩ đến đây thì cô tức quá, cô không khỏi muốn ngửa mặt lên trời thét dài, con gián thôi. Tao ghét mày + n lần ghét mi!.

Một lúc sau.....

Đi loạn trong lâu đài, rẽ vào vô số chỗ ngoặt, cuối cùng cô cũng tìm được đường, lúc trở về thì trời đã gần tối rồi, uh.. thật đói! hơn nữa ngày cô mới tìm được đường ra, vừa lỡ mất bữa cơm trưa, mất buổi tiệc tối. Ngực của cô sắp dán lưng rồi này, vừa đi tới hành lang nhà Slytherin, thì nhìn thấy Lily đang ngồi ở đằng kia với vẻ mặt hoang mang. Cô lấy làm lạ thắc mắc đập nhẹ lên vai Lily, xảy ra chuyện gì? Đã trễ thế này rồi, sao Lily vẫn chưa về? Cô nhớ Lily là một người rất tuân thủ nội quy trường học, tuyệt đối sẽ không đi lang thang bên ngoài vào giờ này, đã vậy còn vội vàng hấp tấp nữa, không biết lại xảy ra chuyện gì?.

Lily vừa trông thấy cô, giống như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, kích động nhìn cô nói:

- "Khả Ny, rốt cuộc cậu cũng đã trở lại."

"Làm sao vậy, lại xảy ra chuyện gì sao? Sievert đâu? Tại sao chỉ có một mình cậu ở đây?" Sievert hần là sẽ không để cho Lily ở đây một mình vào buổi tối mới đúng chứ! buổi tối không an toàn!.

Lily hít một thật sâu rồi lo lắng nhìn cô:

- "Khả Ny, Sievert không ở bên cạnh cậu sao?"

"Ừa đâu có, tớ đâu có gặp Sievert, chẳng phải hôm nay, hai cậu ở cùng nhau sao?" Cô tròn mắt nhìn Lily. Cô vừa mới đi có chút xú liền xảy ra chuyện là sao? Lily dùng vẻ mặt xin lỗi nhìn cô nói:

- "Hôm nay sau khi bọn tớ thảo luận về độc dược xong thì phát hiện không thấy cậu đâu cả, đợi nửa ngày mà cậu vẫn chưa trở về, Sievert lại khẳng định muốn đi ra ngoài tìm cậu, nhưng mà bây giờ vẫn chưa về."

"Sievert đi ra ngoài vào lúc nào?" Cô khẩn trương lôi kéo tay Lily hỏi.

"Đã đi được sáu tiếng rồi."

Nhìn Lily do lo lắng quá mà phát khóc, Cô vỗ nhẹ lên vai Lily, "Đừng lo lắng, hiện tại đã rất trễ rồi, cậu nên trở về nghỉ ngơi trước đi! Tớ sẽ đi tìm cậu ấy." Nếu như Lily bị giáo sư McGonagall bắt gặp thì thảm rồi, mỗi ngày Gryffindor đều đi kiểm tra xung quanh, không giống như nhà Slytherin.

"Nhưng mà." Lily do dự nhìn cô.

Cô nhẹ nhàng đẩy Lily, "Mau đi đi! Có tớ ở đây, sẽ không có chuyện gì." Nói xong hôn Lily một "Chúc ngủ ngon! Mau đi đi!"

Nhìn Lily chậm rãi quay người rồi từng bước đi đến ký túc xá Gryffindor, cô cũng vội vàng chạy ra ngoài, cái cậu Sievert này, rốt cuộc là đi đâu? Hay gặp phải chuyện gì rồi? Không. Sẽ không, Sievert sẽ không có việc gì, Sievert còn chưa trưởng thành, còn phải trở thành giáo sư Hogwarts.

Cô không nên ở nơi này suy đoán lung tung, mà nên nghỉ thử xem, những nơi Sievert hay đến thì hơn! Sievert cũng thật là, cô đã lớn rồi, thì có chuyện gì xảy ra chứ! Lo lắng vớ vẩn, cũng không lo lắng cho bản thân một chút gì hết, vẫn chỉ là một cậu nhóc mà!.

Tại sao lại muốn ra ngoài tìm cô làm gì chứ? Rõ là, cô sẽ không bỏ lại hần mà đi.

Lúc cô chạy ngang qua thư viện, thì nhìn thấy một bóng đen nho nhỏ đang cúi đầu ngồi xổm trong đó. Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đang muốn tiến lên nói chuyện với cậu, lại cảm thấy khí tức xung quanh cậu hơi u ám, vẻ mặt hiện lên sự bi thương. Cô nhẹ nhàng đi đến hỏi:

- "Sievert cậu bị sao vậy?"

Nghe thấy giọng nói của cô, cơ thể cậu rung lên, ngẩng đầu nhìn cô, giọng trầm thấp hơi khàn nói với cô:

- "Khả Ny? Lúc này cậu đã đi đâu?"

"Tớ bị lạc đường, cho nên về trễ, sao cậu không quay về mà lại ngồi ở đây?"

Xem ra đã xảy ra chuyện gì rồi, cô lẳng lặng ngồi bên cạnh nhìn cậu "Sievert, xảy ra chuyện gì sao? Có phải James lại làm gì cậu không. . ."

Sievert lắc đầu, cầm thật chặt tay của cô, có chút đau thương "Khả Ny, cậu có khinh thường tớ không?" Cô hơi sùng sốt, "Làm sao có thể?" Cô sùng bái cậu còn không kịp nữa là! Làm sao có thể khinh thường cậu được. Nhưng, sao tự dưng cậu lại hỏi như vậy?.

"Ngày hôm nay bọn hán nói, nói. Nói tớ là tạp chủng, nói tớ không xứng bước vào Slytherin." Đôi mắt của cậu lộ ra bi thương.

Bọn hán —— cô biết người nào rồi, chắc chắn là Diya và đứa bạn cận bã của cậu ta, từ khi mới bước vào trường chỉ bởi vì kiến thức và năng lực vượt trội của Sievert, mà bị cậu ta ghen ghét. Chính bản thân cậu ta đã không có năng lực gì, lại ý vào gia cảnh và thân phận quý tộc của mình, để chèn ép người khác khác nơi, cô cũng thật không hiểu nổi, tại sao Sievert lại có thể để lời nói của tên căn bã này vào trong lòng được chứ? Thân phận con Lai làm cho cậu khó chấp nhận đến vậy sao?.

"Sievert, cậu xem thường thân phận con lai của mình à?" Cô tức giận nhìn cậu, cậu không có nói chuyện, cô dùng sức đẩy tay cậu ra, "Vậy chắc chắn cậu cũng sẽ khinh thường tớ, bởi vì tớ không phải là thuần huyết."

Cô không chỉ là con lai, mà là dân Muggle thứ thiệt không phải là phù thủy!.

Thấy cô hất tay mình, cậu hoảng hốt, quay người giữ chặt lấy cô, "Đương nhiên không phải, ở trong lòng tớ Khả Ny là cao quý nhất, xinh đẹp nhất."

Nhìn cậu kích động nói ra lời như vậy, cô cười vui vẻ yên tâm, nhẹ nhàng lấy ôm cậu "Không phải vậy à tốt rồi, trong lòng tớ Sievert cũng là cao quý nhất, tớ nhớ không lầm thì mẹ của Sievert họ Prince đúng không?" Sievert ngẩn người, rồi khẽ gật đầu, cô nói tiếp:

- "Prince nghĩa là hoàng tử! Nên cho dù Sievert là con lai, cũng là hoàng tử lai tôn quý nhất! Bọn hán nói vậy là do ghen tị với cậu đấy, tốt nhất đừng để ý đến bọn hán làm gì!"

"Hoàng tử Lai?" Sievert ôm chặt lấy người cô. Từ trong ngực cô cậu ngẩng đầu lên, đôi mắt ửng đỏ hiện lên một tia vui sướng, "Có thật không?"

Cô nhìn cậu nhẹ nhàng gật đầu. Đương nhiên rồi. Cậu vĩnh viễn là. Tiểu Sievert, Hoàng tử Lai của cô. . . .

.

Ngày hôm sau, cô nhìn thấy trên bìa cuốn sách "Pha chế Độc Dược cao cấp" có ghi "Chủ nhân cuốn sách này là Hoàng tử lai", cô cầm cuốn sách khẽ cười, thì ra cái tên này, do vậy mà có!.

Nghĩ đến nhiều năm sau, Harry với vẻ mặt giật mình khi lấy được quyển sách này, cô liền cảm thấy rất thú vị rồi, thì ra cái tên "Hoàng tử lai" này là do cô đặt! Qua ngày hôm sau, Sievert đã bình thường trở lại, vẫn nói chuyện với Lily như mọi khi, mặc dù Lily cố gắng truy hỏi, nhưng Sievert vẫn ngậm miệng không nói. Chắc là cậu không muốn cho Lily biết chuyện làm cậu mất mặt đó! Cô cười vui vẻ nhìn hai người, như vậy là tốt rồi, thật sự tốt rồi.

Còn về cái loại người giống như Diya, cứ tự cho mình là phù Thủy có huyết thống tinh khiết, thông minh hơn người. Chẳng qua là một đám heo đen kiêu căng tự đại mà thôi, cậu mình học cao hơn bọn cô một cấp mà cô ý bối mồm.

Bốn người Poster mới là người khiến cô lo lắng nhất, nhìn thấy bọn hán vì chuyện của Lily mà cực kỳ bất mãn với Sievert, cứ theo đà này, nhất định sẽ có phiền toái, còn Dumbledore nữa, mỗi khi trông thấy cô đều một bộ dáng như trong lòng đã hiểu rõ vậy, khiến cô không thể không nghĩ, có phải lão ta đã biết thân phận của cô rồi hay không? Rất khó để lừa gạt được con cáo già này. Càng khiến cho cô không muốn đi tìm lời hỏi chuyện của chị tí nào.

Nếu trước kia cô cảm thấy việc biết trước tương lai là chuyện đáng được ăn mừng, nhưng giờ lại chỉ cảm thấy quá mệt mỏi, mỗi một bước đi đều sợ mình đi sai, gây ảnh hưởng xấu đến tương lai, hay xảy ra hiệu ứng bướm bướm thật lớn nào đó!.

"Đã tối rồi sao cậu vẫn ngồi đây, sẽ bị cảm lạnh đấy." Cảm giác một tấm áo đen được khoát lên cơ thể mình, bao vây cô trong hơi thở ấm áp ấy. Cô ngẩng đầu mỉm cười với cậu, "Vậy còn cậu, sao còn chưa ngủ?"

Về mặt Sievert đầy trách cứ nhìn cô, như thể trách cô không để ý đến sức khỏe bản thân vậy "Thấy có một người ngốc ngếch đang ngồi trên cầu thang đá lạnh lẽo, sao tớ ngủ được chứ."

Cậu là đang lo lắng cho cô sao? Tưởng tượng đến giáo sư Snape trong tương lai lãnh lũng âm trầm thế nào, rồi nhìn Sievert hiện tại đang nhú lông mày chỉ vì lo lắng cho cô, rốt cuộc cậu đã phải chịu đã kích thế nào, mới có thể làm cho một người biến thành một giáo sư Snape âm trầm như vậy, yêu một người, thật sự có thể yêu đến tình trạng này sao? Nhẹ nhàng tựa đầu lên vai của cậu, lẳng lặng nghe tiếng hít thở của cậu ấy.

Bị mùng đêm bao phủ, Hogwarts mang đến cho người ta một loại cảm giác khác biệt, cảm giác bình yên lại hơi yên tĩnh, ngay cả hô hấp cũng trong lành đến như vậy.

"Sievert, có phải tớ rất ngốc lắm hay không! Nếu không vì sao mọi môn học của tớ đều không tốt bằng cậu với Lily?" Cô cực kỳ buồn bực, cô đã trưởng thành rồi! Đáng lẽ năng lực hẳn là phải tốt hơn hai người họ mới đúng! Thế mà bây giờ, cô muốn lấy lòng giáo sư Horace Slughorn thôi mà sao khó đến vậy, trong khi đối với bọn họ lại vô cùng dễ dàng!

Sievert nhìn cô cười, "Chẳng qua là cậu chưa đủ chăm chỉ thôi, chỉ cần cậu cố gắng thêm chút nữa thì sẽ giỏi hơn nhiều."

Không đủ chăm chỉ ư? "Chứ không phải là tớ rất ngốc sao?" Từ trên vai cậu ngẩng đầu.

"Đương nhiên!" Sievert kiên định nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của cậu, cô thể nhưng thấy được bóng dáng giáo sư Snape, có điều giáo sư đó lúc nào cũng khắc khe, ngay cả khi lo lắng quang tâm mọi người đều chỉ dùng giọng điệu khắc nghiệt. Khiến trong tâm mọi người trở nên lạnh lẽo. Cô mỉm cười, "Về sau tớ sẽ cố gắng hơn, miễn cho giáo sư Slughorn nói tớ copy thành quả lao động của cậu."

"Tốt." Sievert rất vui vẻ nhìn cô.

Nhìn nụ cười của cậu, cô lại một lần cảm thán, thật đẹp trai quá đi! Thì ra thời điểm Sievert cười lộ lên lại đẹp như vậy, thật muốn cho đám mê trai ngoài kia nhìn, ai nói James đẹp trai hơn Sievert, cô thấy không đúng.

Màu da khỏe mạnh, nụ cười ôn hòa, không phải cười lạnh châm chọc. Thì ra làn da vàng, đen thui, đã bị cô nuôi dưỡng thành làn da màu mật ong, tròn bóng, nhất là khi cậu cười lộ ra đôi mắt sáng ngời, giống như những ngôi sao đang tỏa sáng.

Cảm thán sờ mặt của cậu, "Trương lai không biết khuôn mặt này sẽ mê hoặc điên đảo bao nhiêu người đây?"

Cậu bật cười vui vẻ hơn, "Tớ chỉ cần mê hoặc được một người là tốt rồi."

Sievert này! Bây giờ cô mới nhìn ra, cậu còn rất chung thủy nữa, nhưng vì sao cậu ấy lại thích Lily đến vậy? Nghĩ tới Lily, cô thấy bây giờ, cô bé không có thiên cảm gì với James, nhưng không có nghĩa là về sau không có! Dù sao James ngay từ đầu đã được sắp đặt là nửa khác của cô bé rồi, nếu không phải, thì Harry Potter từ đâu mà sinh ra! Lấy ai đánh bại Voldemort đây?.

Nói thật, rất nhiều chi tiết nhỏ trong Harry Potter cô đã quên mất, huống chi là chuyện xưa của Sievert, hơn nữa còn có cô, một hiệu ứng "Bướm bướm", bây giờ cơ bản, chỉ có thể dự đoán hướng đi tiếp theo sao cho đúng với diễn biến vốn có của nó.

"Sievert, cậu nói tương lai sẽ như thế nào?"

Cảm giác cậu ngăn người, không nghĩ tới cô sẽ hỏi loại vấn đề này, tựa cầm lên trên đầu cô, rồi đơn giản nói: "Không biết."

Chắc chắn cậu ấy nghĩ cô rất ngốc đi?.

Cậu là một người sống thực tế, mà cô lại hỏi cậu một chuyện không thể nói trước được.

Thế nhưng nào có ai biết, chuyện này đối với cô mà nói, quang trong cỡ nào. Tương lai của Lily và Sievert cả nhóm James sẽ ra sao cô đều biết, nếu muốn cô có thể nghĩ cách làm thay đổi một chút. Nhưng cô đang đóng vai nhân vật nào trong chuyện xưa này đây? Trong chuyện xưa này cô chỉ là một người khách qua đường thôi. Ngoại trừ liên quan đến chuyện của chị, cô tồn tại trong thế giới này còn ý nghĩa nào khác sao?.

Chị hãy nói cho em biết, em nên làm gì để cho câu chuyện xưa này phát triển theo chiều hướng tốt đây?.

Cô không khỏi có chút mờ mịt và đau thương, dường như cậu cảm nhận được điều gì đó, nên cánh tay nhỏ của cậu càng ôm chặt cô hơn, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, để cô được yếu đuối dựa dẫm vào cậu 2 phút thôi! Chỉ 2 phút.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Animagi.

Từ ngày đó hôm đó, cô quyết định ra ngoài luyện tập cố gắng học tập nhiều lại pháp thuật hơn nữa, để có thể đuổi kịp bước chân của bọn họ. Lúc này cô đang ra sức tìm kiếm học tập một số Pháp thuật có tính công kích mạnh, để tương lai trong cuộc chiến chống Voldemort để gia tăng thêm một phần bảo vệ.

Nhưng mà lấy trình độ năm nhất hiện tại, rất nhiều câu thần chú cô đọc không hiểu.Khó quá!

Đến xin giáo sư Slughorn dạy, thì giáo sư lại nói bây giờ quá sớm để dạy những câu thần chú cao thâm đó, nói rằng nếu có dạy thì cô cũng không hiểu được. Nhưng bù lại, giáo sư lại khen cô là một đệ tử thông minh ham học hỏi và nên cố gắng hơn. Đó là một hiện tượng tốt, quan hệ với giáo sư Slughorn được cải thiện, đối với cô mà nói đó là tiến bộ lớn nhất.

Ngoại trừ đến chỗ giáo sư tìm kiếm tin tức, cô còn đến thư viện nữa, tuy cách này đã bị loại nhưng cô không dễ dàng bỏ qua như vậy, nói không chừng cô sẽ phát hiện thêm nhiều manh mối nữa thì sao? Vật mà chị ấy lưu lại, chắc không phải duy nhất một thẻ kẹp sách này, nhất định còn một thứ gì đó khác, chỉ là cô không biết mà thôi.

"Evans, đừng đi vội, cậu hãy nghe tớ nói." Một âm thanh lo lắng của ở bên kia thư viện vang lên.

James và Lily? Cô phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu từ trong sách lên, im lặng tập trung nhìn động tĩnh bên kia thư viện.

"Cậu muốn nói cái gì? Muốn nói bạn của tôi là phản tử biến chất, nước mũi tinh sao? Tôi cảnh cáo cậu, James Poster, đừng đụng chạm gì với cậu ấy!" Giọng điệu của Lily có phần* nghiêng răng nghiêng lợi.

*nghiến răng nghiêng lợi: Cực kỳ tức giận

"Hắn có điểm nào tốt mà cậu thích như vậy? Vừa đọc xà, âm u lại dơ bẩn, cậu hãy mở to mắt mà nhìn xem, ai mới là người đáng để cậu kết bạn." Nghe giọng rít gào của cậu ta.

Con gián chết tiệt, cô thà rằng kết bạn với Con chuột còn hơn là làm bạn với cậu ta.

"Tôi tình nguyện làm bạn với con chuột, chứ không muốn làm bạn với cậu, thưa ngài Poster kiêu căng."

Ha ha. Lily, cô thích cô nhóc này rồi đó, cô nhóc có cùng một suy nghĩ nha.

"Evans! Cậu đừng quên, cậu là đệ tử nhà Gryffindor. Không phải Slytherin!" James tức giận nói.

"Tôi tự biết tôi là đệ tử của Gryffindor, không cần cậu phải nhắc nhở, hơn nữa trong nội quy trường học cũng không có quy định rằng, tôi không được kết bạn với đệ tử nhà Slytherin." Lily cũng không tỏ ra chút yếu kém nào, phản bác lại.

"Evans, cậu hãy chờ xem! chắc chắn cậu sẽ hối hận." James nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Im lặng một lúc lâu, không nghe thấy âm thanh gì nữa, thân thể đi tới, thò đầu vào nhìn thử, thì thấy bọn họ đã đi xa.

Bụng cũng đã đói, nhẹ nhàng đặt sách lên giá, chuẩn bị đi ăn cơm, để buổi tối còn phải đến khu sách cấm để tìm kiếm nữa.

Đúng lúc này, một quyển sách bởi vì chỗ để không bằng phẳng mà rớt xuống. Giữa trang sách bị mở ra nằm sấp trên mặt đất. Phía trên cái bìa màu đen là hình mặt trăng màu đỏ khá bắt mắt, cô nhặt nó lên, trên cuốn sách có viết "Thuật biến hình cao cấp", đây là sách pháp thuật dành cho đệ tử năm thứ tư trở lên mới được học. Quay người, lúc chuẩn bị để nó lại chỗ cũ. Thì có một đoạn nhỏ ở trang đầu tiên khiến cô phải chú ý, không. Phải nói là cô chú ý đến dòng chữ "Thuật biến hình—— Animagi" Một loại phép thuật biến hình cao cấp, có thể biến thành một loại động vật để che dấu chính mình.

Ban đầu, cô đã từng nghĩ tới dùng nó để trà trộn vào Hogwarts, cô cảm thấy rất hứng thú với loại pháp thuật này. Nói không chừng sau này sẽ có ích. Nhưng thuật biến hình cao cấp như vậy, bây giờ cô cũng không có khả năng thực hiện được ngay, cách tốt nhất chính là mượn sách về, tìm Sievert và Lily rồi cùng nhau nghiên cứu, chắc chắn bọn họ sẽ có cách.

Ai biết khi Sievert vừa nhìn thấy câu thần chú này, liền lắc đầu nhìn cô, vẻ mặt tiếc nuối.

"Cậu cũng không hiểu sao?" Không có khả năng! Ở phương diện này Sievert là thiên tài, câu thần chú gì cũng không thể làm khó cậu ấy. Vậy chắc câu thần chú này rất khó đối với đệ tử năm nhất như Sievert.

Sievert nhìn ra nghi ngờ của cô, nên đẩy cuốn sách tới trước mặt, chỉ vào một hàng chữ nhỏ bên cạnh câu thần chú rồi nói: "Không phải không biết. Mà là không thể thực hiện phép thuật được này, trừ phi bẩm sinh cậu là người có thiên phú biến hình, nếu không thì cần rất nhiều năm để luyện thành thuật animagi, lúc ấy mới có thể biến người đó thành động vật thích hợp với bản thân."

Nhìn hàng chữ nhỏ ghi những điều cần chú ý của thuật biến hình. Cô nhăn mặt nhíu mày, muốn thành công phải mất vài năm. Nhưng mà cô không có nhiều thời gian như vậy! Có điều chưa thử qua thì làm sao biết được. Dễ dàng buông tha không phải là tính cách của cô. Cô kiên định nhìn cậu nói:

- "Tớ muốn thử một chút."

Lúc cô cầm cây đũa phép lên, mang tư tưởng "cầu được ước thấy" Rồi bắt đầu đọc câu thần chú, cô cực kỳ khẩn trương. Sợ thất bại, nhưng cũng sợ sau khi thành công lại biến thành một con vật kỳ quái nào đó. Hai ngày này, Sievert và Lily cố gắng tìm hiểu tất cả những thông tin có liên quan đến câu thần chú, sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Bởi vì trong lúc luyện tập Animagi, phù thủy cũng có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Sau khi tìm hiểu bọn họ nói, Animagi không thể tùy ý biến thành bất kỳ

loài động vật nào cũng được. Con vật mà phù thủy đó biến thành có liên quan đến tính cách cũng như vẻ bề ngoài của phù thủy đó.

Bình thường thì, mỗi người chỉ có thể biến thành một loại động vật. Nhưng cô căn bản không biết mình sẽ biến thành con vật gì, hơn nữa một khi thành công thì không thể thay đổi. Hít sâu giảm cảm giác căng thẳng, vẫy vẫy cây đũa phép, một tia ánh sáng màu bạc xuất hiện từ đầu cây đũa phép, im lặng nhắm mắt lại, để cho ngân quang bao trùm chính mình.

Không biết đã qua bao lâu, lúc ánh sáng màu bạc biến mất, cô hơi sợ từ từ mở to đôi mắt, nhìn thấy vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa cảm thán của hai người bọn họ khi nhìn cô, ánh mắt khó tin kia, làm cô hiếu kỳ hơi cúi đầu, nhìn xuống dưới thấy có bốn cái chân, cô thành công rồi. nhảy lên hoan hô. Dùng đầu cọ cọ lên người bọn họ, rồi khôi phục lại hình người.

Cô tò mò hỏi bọn họ:

- "Tớ biến thành con gì vậy?"

Sievert vui sướng nhìn cô, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, "Một con hươu, con hươu màu bạc."

"Con vật Khả Ny biến thành thật là đẹp." Lily ôm cô đầy hưng phấn.

Cô phấn khởi nhìn cô bé, "Có thật không?" Không thể tin được, phép thuật cao cấp như vậy mà cô thực hiện chỉ một lần đã thành công rồi, còn là một con hươu cái màu bạc nữa chứ.

Sievert kích động gật đầu, đi tới lôi kéo cô.

Con hươu ánh bạc, chợt cô phát hiện ra một vấn đề, "Nhưng con vật đó rất dễ làm người khác chú ý?"

Bọn họ gật đầu, tâm trạng cô có hơi nặng nề, so với hình dạng con người thì Animagi của cô còn dễ làm người khác chú ý hơn, biến ra được cũng chẳng có tác dụng gì? Biến hình dưới ánh mắt của mọi người ở cửa chính đại sảnh, có khi sẽ bị kéo vào vườn bách thú nữa cũng nên.

Trông thấy tâm trạng cô sa sầm buồn bực, bọn họ nghi hoặc hỏi:

- "Khả Ny, cậu bị làm sao vậy?"

Cô phiền muộn nhìn về phía bọn họ, ngồi ở trên bậc thang nói:

- "Tớ đang nghĩ có nên vào vườn bách thú kiếm chút tiền không?"

Nghe cô nói xong bọn họ sững sốt một lát, rõ ràng còn chưa kịp phản ứng, đợi một lúc bọn họ kịp phản ứng thì bắt đầu cười to ra tiếng.

"Đừng có cười được không!" Cô đang vô cùng thất vọng đây!

Lily nhìn cô, an ủi nói: "Ồi trời! Mới một lần mà thành công thì cậu đã rất giỏi rồi. Hơn nữa "Animagi" còn xinh đẹp như vậy, không phải là ai cũng có thể biến thành". Sievert cũng gật đầu liên tục đồng ý với Lily.

Suy nghĩ một chút, bọn họ nói cũng đúng, nếu biến thành con gián, con chuột ..., thì có thể không khiến người chú ý, nhưng mà chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ bị người ta giết chết thể thì nguy. Không muốn bị chú ý, cùng lắm thì về sau ít biến thân là được, nói thật, cơ hội để cô dùng đến nó cũng là ít đến thương cảm. Sau khi làm xong chuyện của chị, cô còn phải rời khỏi chỗ này. Quên đi, cô thà lựa chọn con vật xinh đẹp nhưng không thích hợp, chứ trăm ngàn lần cũng không muốn biến thành loại động vật ghê tởm nào đó.

Nhưng cái này cũng đủ để chứng minh, chỉ số thông minh của cô không thấp hơn so với bọn họ? Chỉ là những môn đó là "môn không chuyên" của cô mà thôi. Con hươu màu bạc, thật tốt Nghe nói Animagi có quan hệ rất lớn với người biến hình, có phải ý là trông cô rất đẹp mắt đúng không? Cô tự nhận mình không biết xấu hổ, âm thầm y y tự sướng một phen trong lòng.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì cô thành công học được phép thuật Animagi mà vô cùng cao hứng, đi học cũng đặc biệt nghiêm túc. Nhìn thái độ của giáo sư các môn học, thì cô biết thời cơ để hỏi chuyện về thẻ kẹp sách đã đến. Chắc bọn họ sẽ không nổi lên nghi ngờ gì với một đệ tử ngoan và cố gắng học tập như cô đâu. Tâm trạng tốt làm cho cô có cảm giác thế giới này thật tốt đẹp, ngoại trừ cuộc tình tay ba của mấy nhóc kia.

Quan hệ giữa Sievert và Lily càng ngày càng thân mật, thân mật đến nỗi cô cũng không thể tin được. Giống đêm qua, cô vậy mà nhìn thấy Sievert hôn môi Lily, tuy nhìn không rõ lắm, nhưng cô chắc chắn tuyệt đối không phải là hôn ngũ ngon.

Nhưng mà James cũng bắt đầu gây sự liên tiếp với Sievert, mà Sievert cũng cực kỳ không ưa gì cậu ta, mỗi lần như vậy nếu không cô cùng Lily ra sức ngăn cản, chỉ sợ "đại chiến" Đã xảy ra rất nhiều lần rồi. Thiếu nam thiếu nữ xúc động tâm lý khiến cho người ta không biết phải làm sao.

Thanh niên, thiếu nam thiếu nữ? Ôi Merlin. Cô chợt phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, hiện tại tuổi bọn họ đâu phải là thanh niên! Cùng lắm chỉ 12 tuổi thôi, phải gọi là thiếu nhi mới đúng. Thượng Đế ơi! Bọn họ biết yêu là cái gì sao? Cô vô cùng hoài nghi.

Bây giờ quan tâm hoặc ngăn cản tình cảm của bọn họ, có phải là quá sớm hay không, trong lòng cô có hơi *chíp bông. Bây giờ điều mà cô có thể làm chính là tạo cho Sievert và Lily thật nhiều cơ hội ở bên cạnh nhau, khiến Lily này sinh tình cảm với Sievert, một khi đã xác định từ lúc còn nhỏ, đợi sau khi trưởng thành cũng không dễ thay đổi được, phần thắng của Sievert cũng sẽ lớn thêm một chút.

*chíp bông:không biết phải làm sao

Bắt quá nói thật, Sievert hiện tại so với lúc mới quen đã trở thành một người hoàn toàn khác, cậu ấy bắt đầu biết cười, biết trêu chọc mọi người, quan tâm người khác, không hề cô độc trốn ở góc phòng xa lánh mọi người. Tất cả những may mắn này là nhờ Lily mà có. Lily thật sự là khắc tinh của Sievert, bất cứ chuyện gì, chỉ cần Lily dùng ánh mắt khẩn cầu thì cậu ấy hoàn toàn không thể từ chối, chỉ có thể đồng ý. Mỗi lần nhìn bộ dạng kinh ngạc của cậu, cô đều cảm thấy thật thú vị. Cái này gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thẻ Kẹp Sách Thần Bí (*).

* Thẻ kẹp sách: Thẻ làm bằng bìa cứng và được trang trí bên trên dùng để đánh dấu chỗ mình đang đọc dở.

Editor: Quả Đào Mật

Một ngày sau khi tiết độc được kết thúc, cô không đi ăn trưa cùng Sievert và Lily, mà một mình đi vào văn phòng làm việc của giáo sư Slughorn. Hi vọng từ chỗ của giáo sư sẽ tra được chút gì đó.

- "Giáo sư, em có việc muốn tìm thầy nói chuyện, không biết có được không?" Cô dùng vẻ mặt hết sức chân thành nhìn giáo sư.

Giáo sư mang những cuốn tài liệu dạy học và lọ độc dược không cần thiết bỏ vào ngăn tủ, rồi mỉm cười nói với cô:

- "Tiểu thư Phùng Khả Ny, em có thắc mắc gì sao?"

Cô yên tĩnh một lát, tĩnh tế nhìn ông, chú ý từng cái thay đổi biểu cảm trên gương mặt của ông ấy "Xin hỏi giáo sư, không biết thầy có ấn tượng gì đối với tên W-N-L này không?"

"Cái này là gì? W-N-L? Tên của ai vậy?" Giáo sư Horace Slughorn nghi hoặc nhìn cô, tựa hồ không rõ cô đang nói cái gì.

Trong lòng không khỏi trầm xuống, cô nhìn vào ánh mắt của ông ấy không có bất kỳ khác thường nào, ông ấy quả thật chưa từng nghe thấy, thật không ngờ ——

"Lúc em đọc sách trong thư viện, thì thấy thẻ kẹp sách này à." Cô đưa cho giáo sư Horace Slughorn cái thẻ kẹp sách cô cất giấu từ trước kia.

Giáo sư Slughorn nhìn thẻ kẹp sách mà cô đưa cho ông ấy, nhìn dòng chữ ghi trên thẻ, mày nhíu lại, nhíu đến nỗi có thể ép chết một con muỗi. Rồi bỗng nhiên ông ấy tuôn ra một câu nói rất chết người "Tiểu thư Khả Ny, thầy có thể hỏi em chuyện này không, rốt cuộc trên này viết về cái gì vậy?"

Ờ? Ông ấy vừa mới hỏi cô trên thẻ viết cái gì, không phải trên thẻ viết rất rõ ràng sao?

Ngẩn người, bỗng nhiên cô bừng tỉnh hiểu ra, mắng to chính mình hồ đồ, nhớ lại thì hình như dòng chữ trên thẻ kẹp đó đều là tiếng Trung.

"Đây là tiếng trung, thưa giáo sư Slughorn. Thật ra em chỉ muốn hỏi thầy, có quen thuộc với nét chữ này không? Hay là biết 3 chữ W-N-L nghĩ là gì?" Cô tràn ngập hi vọng nhìn của giáo sư. Nếu như ngay cả giáo sư cũng không biết, cô thật sự phải suy nghĩ tới việc đi tìm Dumbledore rồi, tuy cô rất không muốn đi tìm lão hồ ly thành tinh đó.

"Nét chữ?" Ông ấy nhìn một lát, rồi lắc đầu, "Trò Khả Ny, em phải biết rằng, thầy không hiểu gì về tiếng Trung cả, hơn nữa thầy nhìn rất nhiều nét chữ của đệ tử, nhưng tất cả đều là tiếng Anh. Thầy e rằng không giúp gì cho em được!"

A —— Tại sao có thể như thế, giáo sư, người trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng không biết, vậy cô phải tìm ai để hỏi đây?

Chẳng qua cũng không nên oán trách giáo sư, văn tự Trung Quốc ông ấy không quen thuộc cũng bình thường, có lẽ năm đó, khi chị ghi dòng chữ này lên thẻ kẹp sách, đã xác định không ai có thể hiểu, ngoại trừ đệ tử Trung Quốc chính thống? Nhưng ở Hogwarts, đệ tử Trung Quốc từ trước đến nay đều rất quý cù, sẽ không không có việc chạy đến khu sách cấm làm gì, cho nên chị mới yên tâm lưu lại dòng chữ này.

Nhưng chị ấy cũng sợ một ngày nào đó, thật sự có một đệ tử người Trung Quốc tìm hiểu pháp thuật hắc ám như vậy, cho nên chị mượn cơ hội này để giải thích pháp thuật hắc bạch cho cậu ta hiểu, hi vọng cậu ta không bị sa ngã phải không? Có lẽ chị nằm mơ cũng không nghĩ đến, người nhìn thấy thẻ kẹp sách này là cô đi.

"Chuyện này đối với trò rất quan trọng sao? Phía trên này viết cái gì vậy?" Giáo sư Slughorn mờ mịt nhìn cô, ông ấy biết cô đến từ Trung Quốc, nói không chừng mặt trên có thứ gì cái gì mà ông ấy biết.

Tuy giáo sư không thể giải quyết nghi ngờ của cô, khiến cô hơi thất vọng, nhưng cô vẫn thận trọng nhìn của ông ấy, sợ ông ấy phát hiện ra điều gì đó, "Cái này cũng không có gì đặc biệt, em đơn thuần chỉ là do tò mò thôi à!"

Chị ơi là chị! Cô có phần hơi oán than, vì sao lưu lại là chữ trung quốc mà không phải tiếng Anh, tuy nếu chị ấy lưu lại là tiếng anh thì cô cũng không thể phát hiện nét chữ của chị ấy được. Nhưng mà bây giờ cô nên làm gì đây, trong khi những người ở chỗ này hoàn toàn không biết gì về tiếng trung. "Giáo sư, cho em hỏi giữa những đệ tử mà thầy từng dạy qua, có đệ tử người Trung Quốc trông rất đặc biệt không?" Hiện tại cô chỉ có thể trông mong vào độ nổi tiếng của chị ấy thôi, hi vọng giáo sư Slughorn sẽ có ấn tượng.

Cảm giác thấy ông ấy hơi do dự một lát, nhưng ở trong mắt của ông dường như đã trải qua một thế hệ, từ rất lâu vậy.

"Tiểu thư Khả Ny, đệ tử Trung Quốc ở Hogwarts đều vô cùng đặc biệt, vì nhóm đệ tử ấy vô cùng thông minh. Hơn nữa hầu như tất cả họ đều đến từ Ravenclaw cả, em có thể đi tìm giáo sư Flitwick hỏi thử xem."

Đệ tử Trung Quốc rất thông minh sao, và hầu như đều xuất thân từ Ravenclaw? Cô có chút tự hào và kiêu ngạo. Nếu các anh chị đồng hương đều xuất thân từ nơi đó, vậy chắc là chị của cô cũng ở đó, như vậy phạm vi tìm kiếm cũng được thu hẹp lại rồi. Xem ra cũng phải thử đến văn phòng giáo sư Flitwick thử xem sao, nói không chừng sẽ có thu hoạch. Trước sau gì đó cũng là đệ tử thuộc nhà ông ấy quảng lý, ít nhiều cũng có một chút ấn tượng.

"Cám ơn giáo sư." Cô thật lòng nói cảm ơn giáo sư Slughorn.

"Thầy cảm thấy thật sự lấy làm tiếc, khi không giúp được gì cho trò." Ông ấy xin lỗi và trả thẻ kẹp sách lại cho cô, cô nhìn chữ viết của chị, có hơi bất đắc dĩ, như vậy cái trang giấy chính là con đường duy nhất mà cô tìm được, *thờ dài*

Đang chuẩn bị tạm biệt giáo sư để trở về, đi tìm giáo sư Flitwick hỏi một chút, thì đột nhiên giáo sư Slughorn lại gọi cô, "Tiểu thư Khả Ny, thầy có thể hỏi em một số điều được không?"

Nhìn giọng điệu có phần thận trọng của ông ấy, cô khẽ gật đầu, "Đương nhiên có thể, giáo sư muốn hỏi em cái gì?"

Ông nhìn kỹ vào đôi mắt của cô hỏi :

- "Em và Severus Snape, Lily Evans là bạn tốt à?"

"Đúng ạ, giáo sư cảm thấy có vấn đề gì sao?" Cô nghi hoặc hỏi ông, chẳng lẽ ông cũng ý nghĩ cho rằng hai học viện khác nhau không được chơi với nhau sao? [Quả Đào Mật: Nguyên văn : "chả lẽ ông cũng có suy nghĩ phân biệt học viện?" Ta thấy có hơi khó hiểu nên đoạn này ta chém] Không phải đâu, cô nhớ là ông rất thích hai người bọn họ mà .

"Chỉ là thầy cảm thấy em hẳn nên chú ý tới bọn họ một tí, thầy nghe nói James Potter nhà Gryffindor và Severus hình như có chút bất hòa."

Đâu chỉ bất hòa không đâu, còn kém tí nữa là xảy ra đánh nhau nữa cơ, hai người này cho tới bây giờ đều không thể ở chung với nhau được, thật không biết có phải sức hút từ trường có vấn đề hay không, mà hai người đó vừa thấy mặt liền như giống như muốn nhào vô cấu xé đối phương vậy.

"Vâng em sẽ chú ý họ ạ! Mong giáo sư yên tâm!" nếu lần đó cô không chú ý cạnh tranh họ, thì cục diện e rằng không thể thu thập được, một bên là vua cuồng vọng, một bên là vua âm hiểm, hai người đều kiêu ngạo như nhau, lại thêm chuyện của Lily, gom vào lại một chỗ. Không xảy ra chuyện mới là lạ!

Sau khi rời khỏi văn phòng làm việc của giáo sư Slughorn, cô càng thấy cảm thấy mê mang, rối rắm hơn, chuyện của chị, rồi cả chuyện của Sievert và Lily, ai *thờ dài*. Thật không biết, bây giờ nên làm gì mới tốt đây. Đặc biệt là bọn Sievert, cùng với mâu thuẫn càng ngày càng tăng, công việc cũng nhiều lên dẫn đến chuyện làm cô lo lắng cũng tăng dần theo. Chuyện của chị là vô cùng khẩn cấp, nên cô quyết định tìm giáo sư Flitwick trước rồi tính sau.

Nhưng khi cô tới văn phòng giáo sư Flitwick, thì phát hiện giáo sư đang hướng dẫn chương trình học cho một số đệ tử năm trên, phải chờ ông ấy có thời gian rảnh, đợi mãi đến buổi chiều cô mới được hỏi chuyện liên quan đến thẻ kẹp sách, hi vọng giáo sư có thể giải đáp cho cô. Kết quả không như mong muốn, ông ta cũng hoàn toàn không có ấn tượng gì với W-N-X, cũng không nhận ra được nét chữ của ai, hơn nữa giáo sư Flitwick còn đối với thẻ kẹp sách cô đưa, cảm thấy nghi ngờ, ông ta không tin cô tìm được cái thẻ này trong cuốn sách bình thường trong thư viện. Dưới tình huống cô liều mạng giải thích, giáo sư mới từ bỏ không hỏi nữa! rồi giáo sư nói với cô, có không ít đệ tử Trung Quốc từng học ở Ravenclaw, ông cũng không thể nhớ hết toàn bộ được, ngoài ra còn có một số đệ tử bị quy hoạch vì bảo vệ học viện Hogwarts, cô chỉ là một đệ tử năm nhất nhà Slytherin. Ông không cách nào cho cô một câu trả lời như mong muốn, nhưng chỗ giữ tất cả bản ghi chép của đệ tử là ở trong văn phòng Dumbledore. Giáo sư đề nghị nếu cô thật sự hứng thú thì có thể đi hỏi Dumbledore thử.

Dumbledore? Ha ha.

Không thể tưởng tượng được, đến cuối cùng cô vẫn phải đi tìm Dumbledore? Cố gắng lấy cam đảm, cô bước vào phòng làm việc của hiệu trưởng, lại được thông báo rằng, vào sáng hôm nay, Dumbledore đã rời khỏi Hogwarts, lại một chuyến về tay không. Việc của chị không thể kéo dài hơn được nữa, sợ rằng không có nhiều thời gian để cho cô chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Người Sói.

"Hú hồn tinh thần hộ mệnh." Buồn bực nhìn ánh sáng mỏng manh trên đũa phép, nó như một lần nữa thông báo cho cô biết cô đã thất bại. Sievert và Lily cũng dần quen, có thể thần nhiên nhìn hiện tượng trước mắt này, mà không có một chút phản ứng.

Cô vô cùng buồn bực, chuyện của chị thì không có tin tức, pháp thuật cũng không thành công. Sievert nói là bởi vì trụ cột pháp thuật của cô không đủ, nên không có khả năng triệu hồi "Hú hồn tinh thần hộ mệnh.", mới đầu cô còn không tin, nhưng sau khi cô ném thử 38 lần thất bại, cô rốt cục nhận mệnh. Xem ra muốn học pháp thuật vẫn phải từng bước một, không được gấp gáp.

Lặng lẽ rời khỏi "Phòng theo yêu cầu", đã khuya rồi, nhìn mặt trăng đang tỏa sáng trên trời, tròn to giống như một vòng kim loại khổng lồ. Hôm nay để cho cô hi vọng thật nhiều, đồng thời thất vọng cũng nhiều, mức độ bực bội trong lòng cũng tăng lên.

Đã trễ thế này, chắc Sievert và Lily đã đi ngủ cả rồi! Nhưng không biết tại sao cô không buồn ngủ chút nào? Chẳng lẽ bởi vì chuyện chuyện của chị mà không ngủ được sao? Có phải không! Cô còn chưa tới cái loại trình độ ấy, lúc nào cô cũng tràn đầy sức sống, chẳng lẽ cô lại mắc phải chứng mất ngủ, không được, tiếp tục như vậy, cơ thể của cô nhất định sẽ không chịu nổi. Mắt nhìn năng lượng trên đồng thời gian đã sử dụng hơn một nửa. Trong mấy ngày nay, cô đã cố gắng rót thật nhiều pháp thuật vào trong, nhưng không có bao nhiêu tác dụng, xem ra không bao lâu nữa cô sẽ phải rời đi, sớm biết như vậy, cô sẽ không sử dụng năng lượng của đồng hồ thời gian một cách phung phí, không kiêu kỳ gì như thế. Chị ơi chị sao chị không cho em thêm một ít mảnh mồi gì nữa ——

Chợt cô thấy mấy cái bóng đen từ đằng xa đã chạy tới, chắc không phải là Argus Filch đấy chứ? Nếu bị lão Filch bắt gặp cô còn đi lang thang trong trường lúc nửa đêm thhees này, có thể sẽ bị lão bắt lại, cấm túc, không cho cô ra ngoài chứ chẳng chơi? Lặng lẽ chạy đến trốn phía sau núi giả.

Mấy bóng đen đến gần, mượn ánh trăng cô mới nhìn thấy rõ những người đang đi tới. Không phải là Filch, mà là bọn Poster.

Kỳ quái, đã tối như vậy sao bọn hắc vẫn còn đi lại trong sân trường, cô cũng không cho là, bọn hắc bị mất ngủ giống cô. Nhìn vẻ mặt và bộ dạng lo lắng của bọn hắc, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Lupin đâu rồi, không phải bọn hắc lúc nào cũng đi cùng nhau à? Thế nào mà bây giờ lại không thấy, hay là đã xảy ra chuyện gì rồi?

Thấy bọn hắc chạy ra cửa sau, cô cũng lặng lẽ đi theo sau, lúc đến gần cây liễu roi thì phát hiện bọn hắc đang vây quanh ôm chặt lấy một người sói.

Người sói vẫn một mực gào thét, giãy dụa và không ngừng công kích ba người bọn hắc. Cô ngẩng đầu nhìn lên trời, hôm nay là đêm trăng tròn.

Hiểu rồi, thì ra là Lupin biến thành người sói vào đêm trăng tròn, đánh mất bản tính con người. Nhưng mà. Mặc dù biết thân phận của Lupin, nhưng vẫn rất khó để coi một người sói vừa xấu lại khủng bố như bây giờ thành một Lupin ôn hòa, thiện lương được.

"Hú " Có vẻ hắc đang kêu gọi đồng loại của mình.

Bọn James sắp không chống đỡ được rồi. Khi Lupin trở thành người sói căn bản đều không phân biệt được người nào cả , ra tay điên cuồng mà không lưu tình chút nào, nhưng mà bọn hắc lại không chịu làm thương tổn Lupin, nên khiến cho toàn thân trên người mình đều bị thương. Tiếng kêu của Lupin càng lúc càng lớn, tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ khiến cho nhóm giáo sư chú ý tới. Cô cắn môi, lấy đũa phép ra, xông tới hô : "Stupefy (*)"

(*): chú thích cuối chương.

Một tia ánh sáng màu bạc đánh lên người của Lupin, Lupin liền ngã đi. Mặt khác ba người kia thì một là ngồi bịch ra đất, kinh ngạc nhìn cô, sau khi xác định Lupin không có việc gì, cô mới nhìn tới bọn hắc rồi nói "Các cậu vẫn ổn chứ?"

James nghi hoặc nhìn cô, " Phùng Khả Ny?" Hắc vừa dứt lời, thì Sirius đã bắt đầu kêu to: "Cậu không phải là cái người hay đi bên cạnh Snivellus(*) cả ngày sao." Cô hung hăng trừng mắt nhìn hắc, thành công làm cho hắc cảm miệng lại.

(*): Chú thích cuối chương.

"Đừng quên tôi là người cứu các cậu, miệng nói ra cũng sạch sẽ một tí, nếu để tôi nghe thấy các cậu gọi Snivellus(*), thì xem tôi trừng trị các cậu như thế nào. "

James đề phòng nhìn cô "Làm sao cậu lại ở chỗ này?"

Lạnh lùng nhìn hắc một, "Cậu nghĩ rằng tôi muốn đi theo các cậu chắc? Đêm hôm khuya khoắt không ngủ mà chạy tới chạy lui trong trường học, muốn người khác không chú ý cũng khó."

Thấy hắc nhìn Lupin đầy lo lắng, cô than nhẹ, thật phiền toái mà "James, để vậy thì không được, các cậu mang Lupin giao cho tôi."

"Đi đâu?" Sirius Black đứng lên nhìn cô .

" Giao cho tôi là được rồi!" Sao nói nhảm nhiều như vậy, nếu bị người khác phát hiện liền thảm

James nhìn cô trầm mặc một lát, rồi lôi kéo Sirius cùng đỡ Lupin dậy, đi theo cô tới "Phòng cần thiết ". Trước mắt chỉ có nơi này là nơi an toàn nhất trong Hogwarts, cũng là nơi giấu Lupin dễ dàng nhất.

James tò mò nhìn bốn phía hỏi cô "Chỗ này là chỗ nào?"

Cầm thăm phủ lên người Lupin "Đây là phòng theo yêu cầu, nó sẽ xuất hiện tùy theo mong muốn của mọi người."

Tiểu thiên lang tinh nhìn ta suy nghĩ gì đó rồi nói " Tại sao cậu lại giúp bọn tôi?"

"Chẳng lẽ muốn tôi nhìn nhóm các cậu đi vào chỗ chết sao?" Nói ngu ngốc, cô còn chưa đến nỗi máu lạnh như vậy? Tuy cô là Slytherin, nhưng không có nghĩa là tất cả phù thủy Slytherin nào cũng đều máu lạnh.

Tiểu Peter Pettigrew vẫn im lặng nhìn cô, rồi do dự nói : "Nhưng bọn tôi nói cậu là." Thấy bộ dạng hần nói nói ấp a ấp úng, cô nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả, cô biết chắc không phải lời hay gì "Đó là bởi vì không biết lẫn nhau!"

Cho tới bây giờ, nhà Slytherin và nhà Gryffindor luôn tranh đấu gay gắt với nhau, chưa bao giờ chung sống hòa thuận. Đệ tử Slytherin cho rằng một số đệ tử Gryffindor là máu bùn , mà đệ tử Gryffindor lại cho rằng đệ tử Slytherin là Phù thủy Hắc ám. Bọn hần không có thiện cảm với cô cũng là điều bình thường. Mà cô cũng không có thiện cảm gì với bọn hần, ba người này: james thì cuồng vọng tự đại; Sirius không coi ai ra gì; về phần Peter Pettigrew, nhìn bộ dáng nhàn gan của hần, thật sự không thể làm cô nổi lên thiện cảm gì.

Mà Lupin, cô nhớ có một bạn trên mạng miêu tả Cậu ta là người tốt nhất trong đám Poster, nhưng mỗi tháng phải chịu loại tra tấn tàn nhẫn này" Làm sao Lupin có thể chịu được?"

"Sau khi Lupin sinh ra không lâu, cha của cậu ấy đắc tội người sói Fenrir Grey Burke, để trả thù, Fenrir Grey Burke đã cắn tiểu Lupin, nên từ đó về sau Lupin có một số đặc tính tương tự với người sói. Cha mẹ cậu ấy thử đủ các loại biện pháp để cứu hần, nhưng cũng chẳng giải quyết được vấn đề."

" Giáo sư Dumbledore có biết không?" Cô nhìn james hỏi.

Sirius tiếp lời nói: "Biết! Vì để cho Remus đến trường đọc sách, giáo sư Dumbledore đã sai người trồng một cây liễu roi ở trong sân trường. Dùng nó để che dấu lối đi thông đến nhà hét của giáo sư Hogsmeade, mỗi khi đêm trăng tròn Remus sẽ biến thân tại đó. Đây là vì bảo đảm an toàn cho các đệ tử khác và bản thân Remus." Cô hiểu, thì ra cái cây liễu roi thiếu chút nữa lấy mạng Harry là nhờ vì Lupin.

"Nhưng sao hôm nay các cậu còn chưa đi đến phòng hét chứ?" cô khó hiểu nghi hoặc hỏi.

James gãi gãi đầu nói: "Chúng tôi quên hôm nay là đêm trăng tròn, cho nên."

Thì ra bọn hần quên mất hôm nay là đêm trăng tròn, mãi đến khi Lupin biến thân mới cuống quýt chạy đến, muốn đưa cậu ta đến phòng hét, nhưng mà một đám trẻ con, làm sao có thể đối phó được với Lupin khi đã biến thành người sói chứ, cho nên mới thành tình huống như bây giờ.

"Vậy cậu có thể mặc áo tàng hình để đi mà, nếu các cậu cứ chạy loạn giống như vậy, rồi bị các đệ tử khác thấy thì làm sao bây giờ?" Cô oán thầm james nói.

"Làm sao cậu biết tôi có áo tàng hình?"

"Không cần dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi , tôi vừa cứu các cậu đấy, james Poster, cậu không cần phải để ý làm sao tôi biết được, tôi chỉ hy vọng là về sau lúc cậu làm việc có thể chu đáo một chút được hay không, đừng luôn lỗ mắng như vậy." Nghi ngờ cô? Hừ! Nghi ngờ cô thì thế nào, không nói cho cậu biết một chút, thì cậu không biết trời cao đất rộng là gì, cứ làm như mình là toàn năng vậy. Ba cái tiểu quý đối phó với một người sói, thật ngu ngốc mới mới nghĩ ra điều đó. Coi chừng chết thế nào cũng không biết ——

Với bộ dạng bây giờ của Lupin, xem ra phải đi tìm Sievert, nghĩ biện pháp pha độc được sói, Jean-Loup có thể khiến cho cậu ta khi biến thành người sói, vẫn giữ được lý trí và sự thanh tỉnh . chuyện của chị phải để sau vậy, dù sao thì Dumbledore cũng chưa về. Nhưng chuyện này chắc chắn phải làm ngay lập tức, nếu không chuyện sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Bọn hần nặng nề nhìn cô, không nói được lời nào. Ai! nhìn bộ dạng cả người suy sụp của bọn hần, cô từ trong góc lấy ra một hòm thuốc đưa cho bọn hần, để bọn hần tự mình bó thuốc. Bọn tiểu quý này không làm cho người ta bớt lo một chút nào.

Lúc ánh mặt trời từ phía trên cửa sổ chiếu rọi vào, cơ thể Lupin bắt đầu chậm rãi xuất hiện biến hóa, bộ dạng sói dần dần biến mất thay thế bằng hình dáng con người. Thấy cậu ta mở to mắt mê mang lại không biết làm sao nhìn cô, james và hai người kia liền giải thích cho cậu ta chuyện vì sao cô lại xuất hiện ở đây. Nhìn ánh mắt cảm kích và vẻ mặt muốn nói cái gì đó, nhưng lại thôi không nói ra của Lupin.

Thì cô biết tâm trạng Lupin bây giờ rất phức tạp, cậu ta không muốn để người khác biết được bí mật cậu ta là người Sói, bọn james biết được cũng thôi đi, nhưng bây giờ cô cũng đã biết.

Cô mỉm cười an ủi cậu ta "Yên tâm đi! tôi sẽ không nói cho ai biết đâu."

Nguy rồi! Trễ học rồi.

Cô xin lỗi nhìn giáo sư Horace Slughorn, ở phía sau bọn James chỉ kêu một tiếng giáo sư rồi xuống, nhưng cô thì phải. . . .

Nhìn đôi mắt sáng quắc của giáo sư Horace Slughorn nhìn chăm chăm cô, vì sao cô lại là đệ tử nhà Slytherin, vì sao giáo sư Slughorn không giống như giáo sư Snape, thiên vị đệ tử thuộc học viện mình! Cô thật sự khóc không ra nước mắt!

"Tiểu thư Phùng Khả Ny, tiểu thư cảm thấy nội quy trường có thể không cần thiết thực hiện sao? cảm thấy môn độc dược mình đã học giỏi rồi sao." Giọng nói lạnh lùng từ trong miệng giáo sư phát ra.

Nhẹ nhàng cúi đầu, cô gắng thể hiện lòng sám hối của mình! James, tôi hận cậu, nếu không phải cậu ta lè mề thì làm sao cô có thể muộn được "Em xin lỗi giáo sư!"

"Cả đêm không về, không tuân thủ nội quy của học viện "Hogwarts"?" giáo sư bắt đầu hung sự vấn tội rồi, xui xẻo rồi! Lần đầu tiên ra ngoài đã bị bắt được. Bình thường giáo sư cũng không đi điều tra mà, sao bây giờ.....? Chết chắc rồi!

"Thưa Giáo sư, ngày hôm qua bạn Khả Ny đi cùng chúng đệ tử, là vì chuyện liên quan đến đệ tử ạ!" Lupin thấy có lỗi nên lại đây giúp cô giải thích, cô cảm kích mỉm cười với Lupin.

Giáo sư Horace Slughorn mặt nhăn nhu mày nhìn Lupin, lại nhìn cô, gật đầu hiểu rõ, "Lần này bỏ qua, nếu có lần sau nữa, toàn bộ đi đến phòng pha chế độc dược cảm túc, rồi về chỗ đi!"

Nhìn dáng vẻ của giáo sư Horace Slughorn, thì cô biết chắc chắn giáo sư biết chuyện của Lupin, khả năng cũng biết chuyện phát sinh ngày hôm qua, thì giáo sư mới dễ dàng tha cho cô như vậy.

(*)Snivellus: Biệt danh của Sievert, tạm dịch là nước mũi tinh, con sên gì đó loại vậy.

(*) Stupefy: Bùa choáng.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Con Dơi (*) Nhỏ Cổ Quái.

Vừa suy nghĩ vừa đi đến bên cạnh Sievert ngồi xuống, vừa mỉm cười với Lupin, cậu ta cũng nhìn cô gật đầu cảm kích. Một đứa trẻ như vậy, mà mỗi tháng đều phải chịu loại giày vò này, làm sao cậu ta có thể chịu đựng được điều đó.

Á!

Cánh tay đau quá, xoay người nhìn qua thì thấy vẻ mặt đầy lửa giận của Sievert đang nhìn cô, "Đêm qua cậu thật sự ở cùng với bọn hắc à?"

Cô gật đầu, bị làm sao vậy? Sao cậu ấy lại tức giận như vậy, chẳng lẽ cô lại không thể tự mình kết bạn sao? Kỳ quái thật!

"Hừ!" Sievert hừ lạnh, bỏ tay của cô ra, đem mặt chuyển hướng bên kia không thèm để ý đến cô. Trong suốt giờ độc dược dường như Sievert luôn luôn không tập chung, các vấn đề mà giáo sư hỏi cậu ấy cũng không đứng lên trả lời, chỉ có Lily là coi như không mất phong độ, giúp nhà Gryffindor giành thêm không ít điểm. Thậm chí cho đến tan học cậu ấy cũng không nói với cô một câu nào, cũng không đợi cô, để cô đi một mình.

Từ đó tới giờ, đây là lần đầu tiên cô mới thấy cậu ấy cư xử như vậy!

Tính phốt lơ cô à, cô cũng tức giận rồi đây, bận rộn cả một buổi tối ngày hôm qua chưa được nghỉ ngơi, bây giờ còn phải nhìn sắc mặt của cậu, dựa vào cái gì.

Nhưng mà vì sao trong lòng lại cảm thấy rối bời. Tại sao vậy.

"Khả Ny." Lupin đi tới, ôn hòa nhìn cô, ngượng ngùng nói: "Xin lỗi cậu! Khiến cho cậu bị giáo sư trách móc!"

Phục hồi từ trong rối loạn, nhìn Lupin ở trước mặt: "Không có việc gì! Còn cậu, bây giờ khỏe hơn chưa?"

Thấy cậu ta mỉm cười gật đầu, James đi cùng Sirius và tiểu Peter Pettigrew tới vỗ vỗ lên vai Lupin, nhìn ánh mắt phức tạp của cô. Bây giờ cô cũng không có cái gì để nói với bọn hắc, trước mắt, điều quan trọng nhất, vẫn là chuyện độc dược sói, quan hệ giữa Sievert và bọn hắc kém như thế, thì không có khả năng cậu ấy sẽ giúp Lupin luyện chế độc dược sói được. Chỉ có thể tìm Lily giúp đỡ! Cát đồ đặc xong, nhìn Lily đi tới, cô chuẩn bị đứng lên, thì gặp bọn hắc đi đến.

"Khả Nỳ!" Lily đi tới lôi kéo cô.

James mỉm cười nhìn cô bé "Evans, chúc mừng cậu lại vì Gryffindor mà giành được thêm điểm"

Thấy vẻ mặt cau mày của Lily, sợ chiến tranh ngược bọt của hai người lại bắt đầu, cô vội vàng nói với bọn họ: "Chúng tôi đi trước, chuyện của Lupin, tôi sẽ nghĩ cách"

"A nè, rốt cuộc hôm qua cậu đã đi đâu?" lúc đang trên đường đi đến sân sau của trường thì bỗng nhiên Lily lại gọi cô lại.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của cô bé, cô đang định nói, thì bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Cậu đừng lo lắng, đêm qua cô ấy ở chung một chỗ với bọn James, chơi rất vui vẻ."

Nụ cười châm chọc của Sievert khiến cho cô cảm thấy rất chướng mắt, vẻ mặt Lily không đồng ý trách cứ nói với cậu ấy: "Sievert!"

"Chẳng lẽ không đúng, chơi vui đến nỗi cả đêm không trở về mà?" Không để ý tới Lily, Sievert cứ bắt mắt nhìn cô.

Một cổ tức giận trong cô bỗng nhiên xuất hiện nói: "Cái gì gọi là chơi rất vui vẻ? Severus, cậu nói rõ ràng cho tôi" Thật kỳ lạ, Sievert bị làm sao vậy? Quả thực cổ tình gây sự mà! Tức chết cô.

"Chuyện gì thì chính cậu là người rõ ràng nhất! Nói đi, rốt cuộc hôm qua cậu đã đi đâu? Nói! !!" Sievert tức giận nhìn cô. Khuôn mặt nhỏ bởi vì tức giận mà có vẻ đỏ lên một chút.

Nhìn vẻ mặt không thông cảm của Sievert, cô tức giận không có chỗ phát: "Cậu dựa vào cái gì mà quản tôi, Severus, chuyện của tôi không cần cậu phải quan tâm" Đưa nhỏ xấu xa, tự dung hung dữ ở trước mặt cô làm gì, cô đắc tội cậu chỗ nào hả.

"Cậu." Sievert bị cô chọc tức, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Được, bất luận cậu làm gì, tớ vĩnh viễn sẽ không xen vào nữa." Hung hăng liếc mắt nhìn cô một, thì xoay người chạy đi.

"Sievert!" Lily nhìn bóng dáng rời đi của Sievert thì kêu lên.

Hừ! Có gì đặc biệt hơn người, cái gì mà mặc kệ sẽ không quan tâm tới! cô mới không cần?

Đúng! cô không cần. Nhưng mà. Vì sao khi nhìn của bóng lưng rời đi của Sievert, cô lại muốn khóc đây?

Ngửa đầu lên, cô mới không cần khóc vì tiểu quỷ xấu xa kia!

"Khả Nỳ!" Lily vội vàng lôi kéo rống to với cô: "Cậu làm sao vậy, bị bọn James bọn họ rút bùa rồi sao? Cậu có biết vừa rồi, cậu rất quá đáng lắm không!"

Cái gì? Ngay cả Lily cũng nói cô như vậy "Tớ mà quá đáng sao, rõ ràng chính là Sievert." Vốn là bởi vì quan hệ giữa Sievert và bọn James không tốt, cho nên hạn chế hành động của cô, còn vì vậy mà nhắm vào cô

"Khả Nỳ, cậu vẫn chưa biết chuyện, ngày hôm qua Sievert đã tìm cậu một buổi tối sao."

Lời nói của Lily khiến cô rất kinh hãi, Sievert đã tìm cô cả đêm? Hai mắt cô mở to nhìn Lily.

"Đêm qua Sievert tới tìm tớ, nói đã trễ như thế mà cậu còn chưa trở về, nghĩ cậu đang ở cùng tớ." Lily nhìn ánh mắt của cô, không đồng tình nói với cô: "Về sau khi Sievert biết cậu không ở chỗ của tớ, thì lo lắng chạy khắp nơi đi tìm cậu, chúng tớ phát hiện ở dưới tầng cây Liễu Roi có vết máu, cậu có biết lúc đó cậu ấy phản ứng thế nào không? Cậu như sắp bị điên vậy! nghĩ cậu có thể sẽ gặp nguy hiểm ngoài ý muốn! Nửa đêm đi tìm giáo sư Horace Slughorn, rồi lại đi tìm giáo sư Flitwick. Giáo sư Horace Slughorn đã lục tìm từng chỗ một, ngay cả phòng hét, phòng hiệu trưởng, đều đã tìm qua. Mãi cho đến buổi sáng ngày hôm nay, rốt cục mới đợi được cậu trở về. Cậu còn nói cậu ấy như vậy, Khả Nỳ! Cậu làm sao vậy?"

"Tớ." Trời ạ, thật sự cô bây giờ cũng không biết phải nói cái gì, cậu ấy. Sievert thế nhưng tìm cô cả một buổi tối.

Ngày hôm qua Sievert tìm cô một buổi tối, nhưng cô lại đang ở cùng với người mà cậu ấy ghét nhất, thảo nào cậu ấy lại tức giận như vậy. Nhưng Sievert cũng không nên hung hăng với cô, cô vì chuyện của chị, vì chuyện của Lupin, đã đủ phiền rồi. Cậu ấy nhìn thấy cô cũng không nói một lời nào. Trong lòng cô cũng rất oan ức.

Nhìn phương hướng cậu ấy rời đi, cô có chút buồn bã. Lily ở bên cạnh lo lắng sốt ruột, nhìn cô cũng không biết nên nói cái gì, chắc bây giờ cậu ấy cũng không muốn gặp cô nhỉ! Đại khái chỉ có Lily mới có thể an ủi cậu ấy "Lily, cậu có thể đi nhìn xem Sievert một chút không?"

Lily nhìn cô nửa ngày, gật gật đầu chạy lên trước một bước, nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó, Lily xoay người lại nhìn cô nói: "Khả Nỳ, ở trong lòng Sievert cậu luôn là người quan trọng nhất." Nói xong thì chạy theo hướng Sievert rời đi lúc này.

Để một mình cô sững sờ, mê mang vì lời nói vừa rồi của cô bé.

Đương nhiên! Cô là chị của cậu ấy mà! cô không quan trọng thì ai quan trọng?

Cô bị làm sao vậy, lúc trước cô không phải đã nói với chính mình rằng, phải chăm sóc cậu thật tốt sao?

Hắn là đứa nhỏ có nội tâm nhạy cảm như vậy, cho dù quan tâm cho ai cũng không biểu hiện ra. Không giỏi cư xử với mọi người, không biết cách biểu đạt lòng tốt và tình cảm của bản thân như thế nào, làm sao cô có thể so đo từng ly từng tý với cậu ấy được?

Nhớ đến câu nói vừa rồi của cô “chuyện của tôi không cần cậu phải quan tâm”, cô thề những lời nói tức giận đó, thật sự là do cô hồ đồ mới nói ra. Nhưng cậu ấy sẽ nghĩ như vậy sao! Có phải cậu ấy cho là cô sẽ không cần cậu ấy nữa hay không, vì ở cùng với nhóm James một buổi tối, liền muốn vạch rõ ranh giới với cậu ấy.

Trời ạ —— lòng cô lập tức loạn cả lên, thật đau đầu. Nhưng bây giờ đi xin lỗi thì có ích sao? Lấy quan hệ chị em giữa cậu ấy và cô, mà cậu ấy lại nói rằng về sau sẽ không quan tâm cô nữa, thì cô biết lần này cậu ấy đã thật sự rất tức giận rồi. . . .

Cậu ấy thật sẽ không quan tâm tới cô nữa ư, thấy đôi mắt của Sievert nhìn thẳng, cũng không chớp một, đi lướt qua bên cạnh cô, đã 5 ngày thế này rồi. . . .

Sievert không cùng cô đến lớp, không cùng đi ăn cơm, buổi tối lúc cô ngồi trên ghế đá, cũng không đến thúc giục cô trở về nghỉ ngơi nữa. Khi đi học thì một mình ngồi ở một góc hẻo lánh, không để ý tới bất cứ kẻ nào, lúc cô muốn tới gần cậu ấy, cậu ấy lập tức xoay người rồi đi. Có lúc cô muốn đi xin lỗi, nhưng không biết phải nói với cậu ấy như thế nào.

Có khi Lily kéo Sievert đến, cùng nhau thảo luận bài học, vậy mà Sievert cũng không nhìn cô, chỉ ngẫu nhiên nói chuyện với Lily một câu, cô có phần hơi buồn rầu, hiểu thêm được thế nào là xa cách, xem ra cậu ấy thật sự không còn quan tâm đến cô nữa.

Tính tình Sievert cô rất rõ, Sievert đối xử với mọi người rất cực đoan, thích ai thì rất cố chấp, ghét ai cũng ghét tới cùng, trước kia khi cô là chị của cậu ấy, là người thân duy nhất cho nên cậu ấy đối với cô rất tốt và rất ý lại.

Sievert cũng là người rất bao che khuyết điểm, chỉ cần là người mà Sievert nhận định thì cậu ấy sẽ luôn luôn che chở cho người đó, ví như Lily vậy. Nhưng cô không phải người đó, trong lòng cậu ấy bây giờ cô đã trở thành người mà cậu ấy chán ghét nhất rồi, bởi vì cô kết bạn với người mà cậu ấy không thích. Nếu không phải vì Lily thân với cô, thì có lẽ cậu ấy sẽ lớn tiếng đuổi cô đi rồi! Cô cười tự giễu với chính mình.

Mà thôi! với loại tính tình này của Sievert, cô cũng không biết nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ cô lại nói rằng về sau cô sẽ không thêm để ý đến bọn James nữa, điều này không có khả năng rồi! cô còn phải phối độc dược Sói cho Lupin, hơn nữa Lupin còn là một người rất tốt. Nói không chừng sau này sẽ gặp phiền toái vì chuyện này.

Nếu cậu ấy đã không muốn gặp cô, thì cô cần gì phải đi làm phiền cậu ấy.

Nhưng vì sao ngay cả sách, cô cũng đọc không vào? Chẳng phải cô rất hứng thú với Nghệ thuật phòng chống chống hắc ám sao?

Bỗng một người ngồi xuống bên cạnh cô, là Sievert sao? Rốt cục cậu ấy cũng để ý đến cô rồi sao? Kinh hi (kinh ngạc + vui mừng) xoay người lại rồi thất vọng quay đầu, là Lupin.

"Nghe nói cậu cãi nhau với Severus Snape?" Cậu ta ôn hòa lại áy náy nhìn cô

Nói nhảm! Chẳng lẽ không nhìn thấy sao?

Hai ngày nay, chỉ sợ nhà Slytherin đều đã biết cả rồi, hít một hơi thật sâu rồi thở dài, không biết nên nói gì nữa.

"Có phải vì liên quan đến tớ không?" Lupin áy náy nói.

Cô lắc đầu, "Không phải! Cậu đừng nghĩ nhiều." Vốn không liên quan đến chuyện của Lupin, hôm nay không phải vì Lupin thì cũng sẽ vì chuyện khác, huống hồ cô cứu cậu ta cũng không phải là việc sai trái gì, hiện tại điều cô quan tâm chính là pha chế độc dược Sói cho Lupin,

"Ngoại trừ lúc trăng tròn, trong thời gian khác cậu có “khỏe” không?"

Nói đến, Lupin cười bất đắc dĩ "khá tốt!" Trong giọng nói lộ ra chút bi thương. Thật là! Từ nhỏ đã được thông báo bệnh như vậy, chỉ sợ sẽ mang theo cả đời, trong lòng có bao nhiêu tự ti mặc cảm, lại sợ hãi một ngày nào đó sẽ mất ý thức gây tổn thương tới bạn của mình.

Vỗ vai cậu ta, cười an ủi nói: "Đừng lo lắng! Tớ sẽ nghĩ biện pháp phối độc dược Sói, vào thời điểm mà cậu biến hình vẫn có thể bảo trì lý trí, như vậy cậu không cần phải sợ hãi rồi."

"Có thật không?" Ánh mắt Lupin tràn ngập khát vọng nhìn cô.

Đương nhiên rồi! Cô nhún vai kiên định gật đầu.

Lupin nở nụ cười, cảm kích nhìn cô "Cám ơn cậu, Khả Ny, tớ có thể gọi cậu là Khả Ny không?"

"Đương nhiên có thể, về sau tớ cũng sẽ gọi cậu là Lupin." Nhìn bộ dạng tươi cười sáng lạn của Lupin, cô chợt phát hiện kỳ thật Lupin cũng rất khát khao, mong ngóng có một người bạn! Một người không quan tâm đến thân phận mà thẳng thắn kết bạn với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Độc Dược Sói.

Vào ban đêm trong phòng học độc dược cô đang kêu lên buồn bã chán nản!!!

Sớm biết như thế, cô sẽ không sáng khoái đồng ý như vậy, trời ạ! Không có Sievert, thì phải điều chế độc dược Sói này như thế nào đây?

Cho dù đã tìm được phương thuốc ở trong sách rồi, cô cũng không biết làm! vị "Thảo chữa gà." Đây là thứ gì? còn "Bò mật." Là cái gì vậy. A!! ! Điên rồi! hai ngày này Lily phải giúp đỡ cho Sievert, đã rất mệt rồi, cô cũng không muốn đi làm phiền Lily.

"Quả mã lân." này, sao cắt mãi không ra vậy, trong công thức nói rất đơn giản mà! Châm nước. Thêm "Chi gấu thảo.", sau đó thêm

"Cậu đang làm gì ở đây, muốn tự sát sao?" Bỗng nhiên một âm thanh cuồng nộ vang lên ngay bên cạnh, lôi kéo cái tay đang định ném dược liệu vào trong nồi thuốc của cô.

Sievert!

"Cậu tới đây làm gì? Không phải nói không bao giờ để ý tới tớ sao?" Cô tức giận bỏ tay Sievert ra.

Trong nháy mắt, ánh mắt cuồng nộ của Sievert bắt đầu lạnh xuống nói "Cậu nghĩ rằng tôi muốn đến chắc, nếu cậu cứ tiếp tục như vậy, thì cả phòng học này có thể sẽ bị phá hủy! Tôi chỉ không muốn Slytherin bị trừ điểm thôi."

"Xảy ra chuyện gì tớ sẽ tự mình chịu trách nhiệm, cậu ra ngoài đi!"

Không muốn giúp, cũng đừng có quản cô, cô muốn làm cái gì là chuyện của cô. Đem toàn bộ thuốc trong tay quăng vào, dùng gậy thuốc khuấy vài cái.

Một làn khói đen dày đặc bay lên từ trong nồi thuốc!

Bã thuốc cũng bắt đầu nổi lên từ bên trong đám bọt bong bóng, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, cô che mũi ho khù khụ, sao nhiều khói như vậy, sẽ không nổ đấy chứ? cô vội vàng lui lại mấy bước.

Không biết Sievert đã lấy cái gì từ trong tủ thuốc ra, rồi nhanh chóng đổ vào nồi, làn khói dày đặc cũng từ từ tan ra rồi biến mất, dịch thể thuốc từ màu xanh vốn có đã chuyển thành màu đen ngòm của cặn bã thuốc.

Bà mẹ nó! Lại thất bại, đành phải làm lại từ đầu! cô rủa thầm trong lòng, cái thứ quái gì đây!

"Rốt cuộc cậu đang làm gì?" Sievert cau chặt mày.

Không để ý tới Sievert, đọc bừa "Tergeo *!", dọn sạch sẽ bã thuốc trong nồi, sau đó cô lại tiếp tục nghiên cứu cách pha chế phương thuốc trong tay.

* Tergeo: tẩy sạch

"Đây là cái gì?" Sievert cướp lấy phương thuốc của cô, nghi ngờ hỏi.

Cô nhăn mặt nhíu mày "Trả lại cho tớ!"

Sievert lấy phương thuốc đi đến bên kia, cẩn thận nhìn, không để ý tới sự kháng nghị của cô.

Một hồi lâu, Sievert không một tiếng động xoay người, cau mày nhìn cô nói: "Cậu lấy được tờ giấy này từ đâu?" Cô quay người phớt lờ câu hỏi của Sievert, dựa vào cái gì muốn cô nói cho cậu biết! Rõ ràng là một cậu bé xấu xa, giả bộ chín chắn cái gì!

"Đây là một loại phương thuốc cổ truyền về trị liệu sói độc! Cho dù đệ tử cấp bảy năm cũng khó có khả năng điều chế ra được, cậu đến đây điều chế cái này để làm gì?" Sievert nghi hoặc hỏi cô.

"Trả tớ coi!" Đoạt lấy phương thuốc từ trong tay Sievert, đương nhiên cô biết đây là loại độc dược chỉ có đệ tử cấp bảy mới có thể làm được, nhưng hiện tại cô nhất định phải có! Nếu không Lupin phải làm sao bây giờ?

Cô cầm dao lên, nhìn về phía 'quả mã lân' đáng ghét, bắt đầu cắt nó, nhưng rất nhanh chóng 'quả mã lân' trong tay của cô lại tiếp tục bị hư lần nữa, hôm nay đã 17 lần rồi.

Cắt nửa buổi cũng không có kết quả, rốt cục Sievert cũng không thể nhìn tiếp được nữa, đoạt lấy cây dao trong tay cô, cầm “Quả mã lân” trên bàn, dùng dao để xuống, liền xuất hiện nhựa mủ chảy ra từ bên cạnh “Quả mã lân”.

Cô trợn mắt há mồm nhìn động tác thuần thục của Sievert, châm nước, thêm thuốc, cắt thuốc, thỉnh thoảng nhìn giấy công thức để trên bàn, lại vừa nhìn đồng dược liệu cô đặt bên cạnh, hai lông mày nhíu chặt, một lần nữa lấy ra từ trong tủ một số thuốc, đều là những loại cô chưa thấy bao giờ, cậu ấy giống như đã pha chế nó hơn ngàn vạn lần vậy. Nhìn thái độ của Sievert, có vẻ như cô đã lấy nhầm thuốc rồi, cô sờ lên tóc buồn rầu, thảo nào lại làm sai, ngay cả thuốc cô cũng lấy không đúng mà.

Nhưng việc này cũng không có thể trách cô hoàn toàn được! Có rất nhiều vị thuốc ngay cả nghe, cô cũng chưa từng nghe qua, chỉ là chiếu theo tên được dán trong tủ thuốc mà đi tìm.

Nhìn Sievert nghiêm túc chăm chú nhìn dung dịch trong nồi thuốc, mồ hôi trên đầu cũng bắt đầu chảy ra .

Cô khẽ thở dài một tiếng, những ủy khuất tức giận kia bây giờ đều không còn, dù sao đứa nhỏ này! Cũng là người thân duy nhất của cô ở thế giới này, lấy khăn tay trong người giúp Sievert lau mồ hôi, đôi mắt của cậu ấy vẫn luôn chăm chú nhìn nồi độc dược, chưa từng rời khỏi một phút nào, lẳng lẳng cầm cây gậy lớn khuấy thuốc.

Không biết đã bao lâu rồi, nhìn được chất màu lam trong nồi, rồi nhìn Sievert cười vui mừng, thì cô biết đã thành công. Màu sắc và hình dạng đều giống hệt như phương thuốc đã viết, cô cũng vui vẻ lôi kéo Sievert kêu lên : "Cuối cùng cũng thành công!" Vậy là sau này Lupin không cần phải lo lắng rằng mình sẽ gây tổn thương cho mọi người vào đêm trăng tròn nữa rồi, thật tốt!

"Cậu cần thuốc này để làm gì?" Sievert nhẹ nhàng hỏi.

Lấy chai thuốc đổ dược trong nồi vào, "Đưa cho Lupin!" Thời điểm cô ý thức được mình đã nói cái gì đó, thì không khí xung quanh đã bắt đầu đông băng rồi.

Bây giờ cô chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình cho xong, vốn bầu không khí đang tốt dần lên lại bị cô phá biến thành như vậy.

"Cậu điều chế thuốc này là vì Lupin?" Sievert nổi giận nhìn cô, so với trước kia con tức này chỉ có hơn chứ không kém, cô không biết phải trả lời Sievert thế nào, vì cô đã từng hứa với Lupin, sẽ không nói chuyện của cậu ta cho bất kỳ ai.

Sievert hung hăng nhìn cô, giống như tức giận đã tràn đầy nhưng không tìm thấy chỗ để phát tiết, miệng há ra một hồi không nói được câu nào, rồi chợt hát trường bào đi ra ngoài cửa.

Thật soái nha! Nếu áo choàng bay lâu thêm một chút thì càng đẹp trai!

Nhưng cho dù có đẹp trai hơn thì vẫn là một người bạn nhỏ khiến cho người ta phải hao tổn tâm trí rất nhiều , thật hết cách mà. Chẳng lẽ một chút chín chắn cũng không có? Nhìn bình độc dược trước mặt , cô nghĩ rằng cô nên cảm thấy may mắn mới đúng! Ít nhất cậu ấy không có đập bẻ bình thuốc mà đưa nó cho cô , nếu không cô còn phải làm lại nó lần nữa!

Vội vàng đuổi theo, rốt cục cũng đuổi kịp cậu ấy trên hành lang nhà Slytherin "Sievert, cậu đứng lại đó!"

Sievert do dự một chút, rồi quyết định dừng bước chân của mình, nhưng không quay người lại. Cô đi lên đứng ở trước mặt cậu ấy, nhìn về mặt không được tự nhiên của cậu, cô thở dài hỏi: "Sievert, cậu thật sự không muốn quan tâm đến tớ nữa à?"

Sievert quay mặt đi, tránh né không trả lời, cô lại đi tới đứng trước mặt cậu ấy, buộc cậu ấy phải nhìn cô "Chúng ta là người một nhà mà! Cậu định sau này cũng không nói chuyện với tớ sao?"

"Người một nhà?" Sievert sững sờ nhìn đôi mắt của cô.

Cô nghiêm túc ra sức gạt đầu, ánh mắt tràn ngập nguy hiểm nhìn Sievert , con doi nhỏ! Cậu thử dám nói không phải xem

Nhìn đôi mắt trống rỗng của Sievert dần dần có chút thần thái, sau đó lại vui sướng nhìn cô.

Cô phồng miệng, thở phào một hơi, cô biết chẳng qua là Sievert sợ cô qua lại thân thiết với James quá sẽ không quan tâm đến cậu nữa . Thế nhưng Sievert quá ngốc rồi, đừng nói bây giờ cô không có bao nhiêu thiện cảm với bọn James, coi như cô có thiện cảm với bọn hắn đi , thì nhiều nhất cũng chỉ là quan hệ bạn bè , trong khi Sievert và Lily lại là người nhà của cô! Là em trai và em gái của cô, bạn bè cho dù tốt , nhưng trước sau người nhà mới là quan trọng nhất.

Nhìn sắc mặt của Sievert dịu đi , cô nhẹ nhàng tiếp tục nói với cậu ấy: "Tiểu Sievert, đừng tức giận nữa! Cùng lắm thì tớ hứa với cậu, sau này sẽ ít qua lại tiếp xúc với bọn hắn được không?"

"Tớ ghét bọn hắn!" Sievert nói với cô .

"Tớ biết! Nói thật tớ cũng không thích bọn hắn lắm!" Cô bày tỏ lập trường của mình.

Sievert cau chặt lông mày, tức giận nói: "Vậy tại sao tối hôm đó cậu lại ở cùng bọn hắn! Bây giờ còn vì cái người nhát gan kia pha chế độc dược."

"Ngày đó là ngoài ý muốn, tớ thôi!" Cô nhanh chóng giơ tay lên thề. Về phần độc dược sói cô nghĩ vẫn không nên nói cho cậu ấy biết! Dù sao chuyện này cũng là chuyện riêng tư của Lupin, với lại cô đã hứa với Lupin sẽ không nói việc này cho người khác biết, " Công thức độc dược Sói là tờ mụm của bọn hắn, đã pha chế xong thì dĩ nhiên phải đưa cho bọn hắn nghiên cứu rồi !" Rất xin lỗi! Sievert, tha lỗi cho cái tội che giấu nhỏ nhỏ của cô.

Sievert nhìn cô , vừa bất đắc dĩ vừa không cam lòng nói : "Sau này không được tìm bọn hắn nữa, muốn nghiên cứu thì nói tớ sẽ đi tìm cho cậu!".

Cô gật đầu cười khê nói : " Được, sau này chuyện gì cũng đều nghe theo Sievert." Nhìn về mặt không có biện pháp với cô của cậu ấy, cô cười càng rực rỡ hơn, tiểu quý này, thật sự là một người có ham muốn chiếm giữ rất mạnh, không biết vợ cậu ấy sau này làm sao chịu được. Nhưng với điều kiện là cậu ấy phải có vợ, nhớ đến Lily, cô lại bắt đầu cảm thấy tương lai vô cùngมืด mờ.

Kể từ khi cô hòa thuận với Sievert, mỗi ngày Lily đều rất vui vẻ, bởi vì cô bé không cần phải nhìn về mặt “thối” của Sievert và cô nữa! Còn Lupin sau khi sử dụng độc dược sói, mặc dù lúc biến hình không khôi phục lý trí hoàn toàn, nhưng so với trước kia thì tốt hơn nhiều, sẽ không tấn công mọi người lung tung , dù đứng trong ‘phòng Hết’ cũng coi như bình an vô sự, chung quy cô vẫn cảm thấy công thức pha chế ‘độc dược sói’ có phải chưa đầy đủ hay không, nên mới làm ra hiệu quả không rõ ràng như vậy.

Sau đó Sievert lại nói cho cô biết, thật ra cái công thức ‘độc dược sói’ mà cô lấy kia, có rất nhiều thiếu sót, trong đó còn có mấy loại thuốc bổ trợ, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ gây chết người. Lúc biết được, nó khiến cô toát cả mồ hôi lạnh, nếu lúc đó Sievert không xuất hiện ở phòng học độc dược, như vậy không phải là cô bị độc chết trong quá trình chế được, thì là Lupin chết do uống thuốc cô điều chế ư.

Nguy hiểm thật!

Bây giờ nghĩ đến còn có một chút sợ. Vì để Lupin sau này sống dễ chịu một chút, cô liền nhờ Sievert nghiên cứu một công thức thật hoàn chỉnh, coi thử có thể điều chế ra thuốc ‘độc dược sói’ tốt hơn hay không, may mắn là Sievert cũng cảm thấy rất hứng thú đối với công thức này, cho nên nhận lời ngay không có hỏi gì nhiều.

Mấy ngày nay cô cũng tới viện St. Mungo kiểm tra một chút về chứng mất ngủ của cô, nhưng phu nhân Pomfrey lại nói, cơ thể của cô không có bất cứ vấn đề gì, tất cả đều bình thường. Có điều không biết vì sao, tra không được tại sao cô không ngủ được vào ban đêm, chỉ nói cô nên thoải mái, thả lỏng tinh thần, nghỉ ngơi nhiều.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy nữa, cơ thể của cô nhất định sẽ không chịu đựng nổi.

Gần đây triệu chứng hoa mắt chóng mặt cũng xảy ra thường xuyên , khiến cô chỉ có thể dùng pháp thuật để duy trì thân thể của mình, hiện tượng “cung không đủ cầu” của pháp thuật trên đồng hồ thời gian càng ngày càng nghiêm trọng.

Không được! Nhất định phải tìm biện pháp làm cho mình đi ngủ và nghỉ ngơi, bằng không chiếu theo tốc độ tiêu hao của đồng hồ thời gian, thì thời gian cô ở lại thế giới này không còn nhiều, nhưng mà.

Nhưng mà cô còn chưa tìm được bất kỳ manh mối mà chị để lại ở thế giới này. Cứ rời đi như vậy, cô không cam tâm!

Dumbledore —— rốt cuộc khi nào thì ông mới trở về, cả Hogwarts của mình ông cũng không quản lý sao?

Còn Sievert, cô đi rồi cậu ấy phải làm sao bây giờ? Còn tương lai Sievert và Lily nữa, kết cục sẽ như trước sao? Cô nhìn không được nắm chặt tay đưa lên môi cắn cắn.

Khoảng ba ngày sau, dưới sự hô hoán của cô, rốt cục Dumbledore đã trở về. Vừa nghe tin Dumbledore trở về, ngay lập tức cô liền vội vã đi đến phòng làm việc của Dumbledore tìm ông. Cô chờ không nổi nữa ——

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Voldemort Và Chi.

"Giáo sư! Tôi có thể đi vào không?" Cô đứng cửa phòng làm việc của Dumbledore gõ cửa, nghe một giọng già nua trầm thấp vang lên bên trong, "Mời vào!"

Đi vào bên trong cô cảm thấy đây là một căn phòng rộng rãi thoáng mát, gian phòng hình tròn xinh đẹp, ở bất kỳ chỗ nào đều vang lên đủ loại âm thanh buồn cười. Trên bàn có một chân dài nhỏ, được đặt rất nhiều đồ vật màu bạc kỳ lạ hiếm thấy, chúng đang phun ra từng luồng sương nhỏ, nhìn qua giống như cái bình phun sương, trên tường treo đầy chân dung của những vị hiệu trưởng trước đó của trường Hogwarts, bọn họ có người tò mò nhìn cô, có người thì đang làm việc của mình trong tranh. Trong phòng còn đặt một bàn lớn, chân bàn hình móng, bên trên để một cây bút lông chim màu vàng và một vài cuốn sách, Dumbledore đang ngồi trước bàn nhìn cô. Ở phía sau Dumbledore có kê một tấm ván, mũ phân viện đang im lặng nằm chỗ đó.

"Ta đang nghĩ, khi nào thì trò sẽ đến tìm ta?" Dumbledore nhìn cô nói.

"Ngài đã sớm biết tôi sẽ đến tìm ngài ư!" Cô nghi hoặc nhìn đôi mắt thâm sâu khó dò của Dumbledore, ông ta nói vậy là có ý gì?

Dumbledore nhẹ nhàng đứng lên, tay vịn lên bàn, mỉm cười nói: "Từ khi tên của trò vô duyên vô cớ xuất hiện ở trong danh sách tân sinh, thì ta đã đợi rồi."

Danh sách tân sinh? Thì ra ông ta đã phát hiện cô giờ trò từ lâu rồi, không hổ là một trong những phù thủy trắng vĩ đại nhất!

Cô còn tưởng rằng trong danh sách nhiều học sinh mới như vậy, dù có thêm một người thì chắc Dumbledore cũng sẽ không chú ý, nhưng xem ra cô quá ngây thơ rồi. Lấy trình độ coi trọng Hogwarts của Dumbledore, sớm hay muộn ông ta cũng sẽ phát hiện ra thôi.

Nhưng vì sao Dumbledore lại không vạch trần cô? Còn để cho cô vào Hogwarts, chẳng lẽ không sợ cô uy hiếp đến sự an toàn của Hogwarts sao?

Đối với Dumbledore mà nói, chung quy cô vẫn là một người không rõ lai lịch. Hay là Dumbledore đã biết lai lịch của cô, chỉ là —— không nói mà thôi.

"Vậy giáo sư Dumbledore có muốn hỏi tôi điều gì không?"

Ban đầu cô định đến đây hôm nay là để hỏi rõ chuyện của chị, nhưng bây giờ Dumbledore đã nảy sinh hoài nghi đối với cô. Nên lúc này trước tiên cô phải loại trừ nghi ngờ của Dumbledore đến không còn bằng khoản gì mới hỏi ông ta.

Dumbledore nháy mắt mấy cái với cô, cười thâm ý nói: "Vị như tại sao trò lại xuất hiện ở nhà Severus Snape; Vì sao lại nghĩ mọi cách để vào Hogwarts; tại sao biết Remus Lupin là Người sói, hoặc là nói. trò là ai?"

Nghe những câu hỏi của Dumbledore, tâm của cô mới bắt đầu có chút yên tâm nhẹ nhõng, xem ra Dumbledore cũng không biết lai lịch của cô, nếu không ông ta cũng sẽ không hỏi cô nhiều vấn đề như vậy. Nhưng mà ông ta có thể biết nhiều như thế, cũng thật không đơn giản, dĩ nhiên đối với một người không rõ lai lịch lại tiến vào Hogwarts, thì đương nhiên ông ta phải đi điều tra rõ ràng rồi.

"Từ khi trò bước vào Hogwarts, ta liền phát hiện trò rất giống một người, nếu không phải tuổi hai trò cách nhau quá lớn, mà ta lại khẳng định trên thế giới này cô bé ấy không có con gái, thì có khi ta sẽ đoán rằng trò là con cháu của cô bé đó rồi." Dumbledore liếc mắt nhìn cô, suy nghĩ sâu xa.

"Vậy người đó là ai? W·N·X?" Cô nghi hoặc nhìn Dumbledore, trong lòng không ngừng hy vọng, là chị phải không?

"W·N·X? Ai vậy?" Dumbledore nghi hoặc hỏi cô.

Merlin! Không phải chứ! Dumbledore cũng không biết, xong rồi!!! Cô có chút thất vọng, nhưng không phải là hết hy vọng, mới vừa rồi Dumbledore nói cô giống một người, có khả năng chính là.

"Cái người giống tôi đó là ai?" Dumbledore, làm ơn! Ông nhất định phải nói cho cô biết, bằng không cô thật không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nhưng ông ta giống như đang chìm trong suy nghĩ của mình, rất lâu mà không trả lời.

"Giáo sư, giáo sư!" Nhẹ nhàng gọi ông ta. Đang suy nghĩ gì vậy? Sao không trả lời!

"A!" rốt cục Dumbledore hoàn hồn, nhìn cô.

Cô lo lắng hỏi ông ta "Giáo sư còn chưa nói cho tôi biết người kia là ai?"

"Cô bé là một đệ tử khóa trước, cách đây rất lâu." Ánh mắt của Dumbledore lộ ra một chút đau xót và cảm thán, ông ta nhìn cô chăm chăm, có vẻ do dự rất lâu rồi nói tiếp: "Đó là một đệ tử đặc biệt nhất mà ta từng dạy, một phù thủy nhưng không phải là phù thủy(*)."

*nghĩa của câu này đại khái là là chị biết sử dụng pháp thuật (pháp thuật từ cái đồng hồ thời gian) nhưng chị ấy là người bình thường không phải là phù thủy.

Phù thủy nhưng không phải là phù thủy, không phải giống cô sao.

"Giáo sư có thể kể chuyện của cô ấy cho tôi nghe được không?"

Dumbledore nghi hoặc nhìn cô, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt khát khao của cô cuối cùng Dumbledore cũng gật đầu, "Tên cô bé là Wina · Xili Man, đồng thời cũng là nữ đệ tử của ta."

Nghe cái tên này, trong lòng cô nổi lên một trận kích động vui sướng điên cuồng. Wina, đó là tên tiếng Anh của chị, mà Xili Man là họ của bà ngoại. Wina · Xili Man! W·N·X! Thì ra chữ viết tắt có nghĩa như vậy, sao lúc ấy cô lại không nghĩ tới cái này nhỉ!

Lúc ở chỗ giáo sư Horace Slughorn và giáo sư Flitwick, cô đều tìm không được bất kỳ manh mối gì, không nghĩ tới, khi đến chỗ Dumbledore liền nghe được tin tức chị, cô còn tưởng rằng phải tốn không ít tâm tư (*)! Không ngờ sẽ dễ dàng như vậy. Chỉ là cô rất ngạc nhiên khi biết chị lại là nữ đệ tử do Dumbledore dạy. Xem ra lúc ấy chị khá thuận buồm xuôi gió khi hòa nhập với cái thế giới này đây nhỉ .

*cụm “tốn không ít tâm tư” mình kệt từ chả biết (edit) dịch sao cho hay cả mong mn thông cảm. Có bạn nào biết thì xin góp ý chỉ giúp. Thank mn.

"Thời điểm lần đầu tiên ta thấy cô bé là ở cô nhi viện." Dumbledore chìm đắm trong những ký ức thật lâu trước kia, như thể ông đang trở lại khi đó. "Cô

bé vừa thấy ta liền xin ta cho cô bé đến Hogwarts học tập, lúc ấy ta không cảm thấy cô bé là phù thủy, nhưng cô bé lại có thể thi triển được bùa chú. Vì thế ta mang cô bé về Hogwarts, khi phân loại nhà thì mũ phân viện cũng chậm chạp không biết phân cô bé vào nhà nào, giống như trò vậy." Dumbledore dừng một chút nhìn cô, đôi mắt màu xanh da trời xoay chuyển, rồi nói tiếp, "Cuối cùng mũ phân viện phân cô bé đến Ravenclaw. Cô bé là một đệ tử rất thông minh, mỗi môn học đều học tập rất tốt, đặc biệt môn phòng chống nghệ thuật hắc ám—— nếu không phải vì Tom Riddle, ta nghĩ ta sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi có một nữ đệ tử như cô bé."

"Tom Riddle, Voldemort?" Cô tròn to mắt nhìn ông ta "Cô ấy có quan hệ với Voldemort sao?"

Dumbledore cảm thán gật đầu, "Wina. Là vị hôn thê của hân!" Lời nói của Dumbledore rất chậm rãi từ từ, dường như không muốn nói ra. Trên mặt lộ ra vẻ đau thương!

-----ta là dải phân cách xinh đẹp-----

Ôi trời ơi! Tin tức này thật sự quá bất ngờ, đến tận bây giờ đầu cô còn đang ông ông rung động này, ngồi trên bãi cỏ ở cửa sau trường học, cô vẫn không thể tin được, nghĩ đến những lời Dumbledore vừa nói mới này.

"Tom Riddle rất yêu cô bé, lúc mới đầu ta nghĩ cô bé cũng là yêu quý hân, nhưng khi đáp lại cảm tình của hân lại là sự hời hợt của cô bé, mỗi năm trôi qua lại càng xa cách hơn, thậm chí vào năm thứ sáu bọn họ còn âm ỷ với nhau một trận lớn, từ đó về sau Wina không để ý đến hân nữa. Chỉ muốn vạch rõ giới hạn với hân."

"Giáo sư không hỏi cô ấy vì sao lại làm như vậy à?"

"Đã hỏi, nhưng lúc ấy cô bé không nói cho ta biết." Mắt Dumbledore nhìn chăm chăm không rời khỏi cô rồi nói tiếp."Mãi đến khi Wina rời đi, lúc đó Wina mới nói cho ta biết, thì ra cô bé không thể nảy sinh tình cảm với bất kỳ người nào ở nơi này."

"Giáo sư biết cô ấy là ai sao?" Lúc này cô không quan tâm trong đôi mắt màu xanh rớt cuộc đang lộ ra điều gì, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng biết được chị còn nói gì với ông ta nữa ?

"Không biết! Ta vẫn không biết lai lịch của cô bé đó, ta chỉ biết từ khi cô bé biến mất thì cái ngày đen tối đó bắt đầu, trên thế giới liền có thêm một. Voldemort!"

Voldemort. Voldemort. Thì ra

Thì ra Tom Riddle là vì chị mới trở thành Voldemort, tại sao lại như vậy, làm sao có thể.

Hiện tại có thể suy ra, chắc chắn chị ấy biết thân phận cuối cùng của Tom Riddle, cho nên khi đến thế giới này chị đã tìm tới cô nhi viện. Ở bên cạnh hân giúp hân sinh tồn, đi học, muốn thay đổi quan điểm và cách xử sự của hân.

Nhưng chị ấy biết mình không thể ở lại thế giới này lâu được, nên cho dù có tình cảm với hân, cũng không dám ở bên hân! Có điều tuyệt đối chị ấy không thể tưởng tượng được, chính vì vậy mà tạo ra Voldemort, đúng là chuyện đời luôn biến hóa không thể lường trước được.

Bỗng nhiên cô nhớ đến câu nói cuối cùng đầy thâm ý và kiên định của Dumbledore trước khi cô rời khỏi : " Tiểu thư Phùng Khả Ny, ta không biết rốt cuộc trò là ai, cũng không biết trò có quan hệ gì với Wina, hoặc có thể trò và Wina đều đến cùng một nơi. Ta chỉ muốn nói với trò một điều, nếu không thể thực hiện trọn vẹn lời hứa, thì xin trò đừng để lại bất kỳ loại cảm tình hay hy vọng nào ở chỗ này, bởi vì trò vĩnh viễn không có khả năng hiểu được cảm giác của người bị bỏ lại, cái loại thống khổ, đau đớn xé rách tim gan cho đến điên cuồng hủy diệt. Ta không muốn xuất hiện thêm một Voldemort khác! Trò hiểu không?"

Cô biết Dumbledore nói những lời này là để nhắc nhở cô, nếu không có năng lực thực hiện lời hứa thì đừng nhận hay có tình cảm với bất kỳ ai ở nơi này, nếu không sẽ gây ra những hậu quả mà mình không thể gánh chịu được .

Nhớ lại câu "Trò vĩnh viễn không có khả năng hiểu được cảm giác của người bị bỏ lại, cái loại thống khổ, đau đớn xé rách tim gan cho đến điên cuồng hủy diệt.", trong lòng cô có chút bi thương, đây là loại thống khổ thế nào, thống khổ đến nỗi tạo ra một Voldemort, vậy những người bị Voldemort giết kia là do chị gây ra sao? Bỗng nhiên cô cảm thấy đầu choáng váng vô cùng, nhắm mắt lại.

Không! Cô không thể nghĩ như vậy, đó là do bản thân Tom Riddle có vấn đề, không liên quan đến chị.

"Tình cảm". Tình yêu? Dumbledore nghĩ quá nhiều rồi, cô chưa từng nghĩ sẽ phát sinh thứ tình cảm đó ở thế giới này, cô tới thế giới này đơn thuần là để tìm nguyên nhân khiến chị đau khổ, bây giờ đã tìm được rồi, như vậy cho dù cô rời đi cũng không thấy tiếc nuối.

Nhưng cô không nỡ bỏ Sievert, cậu ấy còn nhỏ như vậy, sau này phải làm sao đây? Mặc dù với số tiền trong ngân hàng bây giờ, đủ để duy trì cuộc sống của cậu ấy thêm ít nhất mấy năm nữa, nhưng sau này khi cô không có ở đây, cậu ấy sẽ làm sao bây giờ, tương lai có phát triển giống trong phim không?

Còn Lily, một cô bé dễ thương như vậy sẽ bị chết ở trong tay Voldemort khi chưa đầy 20 tuổi, đồng thời còn khiến cho Sievert đau khổ cả đời.

"Ồ. Tiểu thư Phùng Khả Ny, trò một mình ở đây làm gì vậy? Có đồ tốt gì hấp dẫn ánh mắt của trò sao?" Một bóng người xuất hiện ở trước mặt cô, là giáo sư Horace Slughorn.

Cô vỗ vỗ bụi trên người đứng lên, mỉm cười nhìn ông nói " Sao Giáo sư lại tới đây?"

"Thầy tới tìm vận may, xem thử có gặp đồ tốt gì hay không?" Nói xong nhìn cây Liễu rơi ở sau lưng một lúc, rồi cười nói với cô: "Cái cây này rất nguy hiểm, trò phải cẩn thận một chút, tránh bị nó đánh tới."

Cô gật đầu cảm kích nói: "Dạ, em sẽ cẩn thận thưa giáo sư!", nhìn cái chai chứa đầy cỏ Hạnh trên tay ông, thì cô biết chắc chắn là ông ấy lại đến chỗ giáo sư Sprout trộm thảo dược rồi, cô cười khế, mặc dù giáo sư Horace Slughorn là một bậc thầy môn độc dược, nhưng đối với loại hành vi lén lút lút của ông ấy, cô vẫn không nào gạt bừa được.!

Thấy cô đang nhìn cái chai trong tay mình, ngay lập tức ông nhanh chóng mở túi nhét cái chai vào rồi nói "Trò không được kể cho ai nghe về cái thứ mà trò vừa nhìn thấy, biết không?" Nhìn nét mặt già bộ nghiêm túc lại có vẻ khôi hài kia của ông, cô cảm thấy vô cùng buồn cười, nhưng cô vẫn phải gạt đầu.

"Thầy đi trước, trò nên cẩn thận một chút." Nói xong liền đi về phía phòng học trong trường, xem bộ chắc ông lại đi nghiên cứu độc dược rồi.

Lúc giáo sư Slughorn chuẩn bị rời đi thì bị cô gọi lại: "Giáo sư, xin chờ một chút."

Cô có nên hỏi giáo sư Slughorn những chuyện liên quan đến chị không? nếu năm đó chị ấy ở bạn cạnh Voldemort, thì chắc giáo sư Slughorn cũng đã gặp chị ấy rồi, nói không chừng còn là một thành viên của câu lạc bộ con sên*.

*câu lạc bộ con sên: @_@ mình cũng chả biết đó câu lạc bộ gì, trong đó nó ghi vậy. mn hỏi bác gút-gò thử xem sao.

Giáo sư Slughorn quay người nghi hoặc nhìn cô "Tiểu thư Khả Ny?"

Do dự một lát, cô vẫn quyết định Giáo sư Slughorn: "Em nghe nói giáo sư đã từng dạy Tom Riddle, vậy giáo sư có biết Wina · Xili Man không?"

"Wina · Xili Man?" Lập tức Giáo sư Slughorn trợn mắt, còn mơ hồ thấy sự bối rối trong đó.

Bởi vì có liên quan Voldemort, nên khiến Giáo sư Slughorn bối rối ư, nói thật, có cần thiết phải như vậy không? Cô còn chưa hỏi vấn đề chính mà . Ông ấy khẩn trương cái gì?

Cô gật gù đầu, ánh mắt tràn ngập hy vọng nhìn Giáo sư Slughorn, hi vọng ông ấy có thể giải thích nhiều hơn cho cô. Đối với chuyện của chị, cô thật sự muốn biết nhiều hơn.

Ánh mắt của Giáo sư Slughorn trầm xuống, không còn thoải mái như lúc mới nãy gặp cô nữa "Từ đâu mà tiểu thư Khả Ny biết tiểu thư Wina?"

"Dạ ở chỗ giáo sư Dumbledore! Giáo sư nói em rất giống cô ấy."

Bốn phía, từng cơn gió thổi cuốn bay những hạt bụi mờ, thời gian giống như một đồng hồ cát đang chậm rãi trôi đi không bao giờ ngừng lại. Gió yên tĩnh như vậy nhưng lòng người lại có vẻ vô cùng không bình tĩnh. Giáo sư Slughorn nhìn cô, có hiểu rõ, có xem xét, cũng có suy nghĩ sâu xa. Nhưng nhìn bộ dạng mới 11 tuổi của cô, không biết có nảy sinh sự dè phòng gì với cô không?

"Tiểu thư Wina là đệ tử đặc biệt nhất mà thầy đã dạy, thông minh xinh đẹp. Nhưng đồng thời cô bé cũng là điều cấm kỵ ở Hogwarts." Giáo sư Slughorn thận trọng nói với cô.

Cấm kỵ? Dumbledore không có nói cái đó nha!

"Tại sao là cấm kỵ chứ?" Chị lại không làm chuyện xấu gì! "Chẳng lẽ là vì có quan hệ với Tom Riddle sao?" Nhưng mà những giáo sư ở trong này, có người nào mà không quen hần chứ! Khó trách tại sao cô lại tìm không thấy tin tức của chị ở Hogwarts, thì ra đã trở thành cấm kỵ rồi, có nghiêm trọng như vậy không?

"Không hẳn là vì người kia, mà còn vì Albus!"

Vì giáo sư Dumbledore? Cô khó hiểu nhìn Giáo sư Slughorn.

"Wina là nữ đệ tử của cụ Albus, cụ vô cùng yêu thương cô bé. Cho nên chuyện của Wina, ở trong lòng Albus là một loại đau thương. Cũng vì thế mà chuyện này bị cấm nhắc đến tại Hogwarts." Giáo sư Slughorn giải thích cho cô, đồng thời ông cũng khó hiểu vì sao cụ Dumbledore lại nói chuyện này cho cô biết, có lẽ do mức độ giống nhau giữa cô và chị đi! Nhưng mà cô không cảm thấy bộ dạng của cô và chị giống nhau như thế! Chị thì giống ba, trong khi cô lại cực kỳ giống mẹ.

Chị, chuyến đi của chị đến thế giới 'Harry Potter' thật sự rất kích thích và đặc sắc nha! Không chỉ quen được Voldemort, mà còn trở thành nữ đệ tử của Dumbledore. Thế nhưng nó cũng chính là nỗi đau lớn nhất của chị ấy! Biết được kết cục của mọi người, nhưng bản thân lại không có năng lực để thay đổi, không biết năm đó chị rời đi trong tình huống như thế nào? Hay đã giải quyết ổn thỏa mọi thứ chưa? Và chị ấy thật sự yên tâm sao? Nghĩ xong cô nhấn cái nút thời gian xuống, trở về hỏi chị xem sao, nhưng bây giờ cô không thể bỏ mặc Sievert và Lily được, nên cô nhất định phải chống đỡ cho đến khi cô không chống đỡ nổi mới thôi. Cô thật sự không nỡ.

Dù sao những chuyện có liên quan đến chị, cô đã biết được gần hết rồi, còn muốn biết rõ hơn nữa, thì e rằng phải hỏi người trong cuộc. Cô cũng không có dự định đi tìm hiểu Voldemort kia, nếu không e rằng mọi chuyện sẽ càng hỗn loạn hơn. Tất cả những việc đó phải đợi sau khi cô trở về bàn bạc thật kỹ với chị rồi tính. Bây giờ cô dành khoảng thời gian cuối cùng này! Để làm những chuyện mà cô muốn làm.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thời Gian Còn Lại.

Cảnh tuyết rơi tại trường Hogwarts vô cùng đẹp, khắp nơi là một màu trắng xoá, thỉnh thoảng hiện lên ánh sáng bạc lấp lánh, cho đến ban đêm ánh sáng cũng rất đặc biệt, nhưng cô không có tinh lực (tinh thần + thể lực) đi dạo chơi, tìm hiểu.

Theo thời tiết càng ngày càng lạnh, cơ thể của cô cũng bắt đầu xuống dốc, cạn kiệt nhanh chóng. Bình thường hơi động một chút là té xỉu.

Sievert và Lily nhìn thấy tình trạng này của cô, mỗi ngày đều đặc biệt khẩn trương. Thậm trí mỗi giờ mỗi khắc Lily đều đến đây kiểm tra đồ giữ ấm của cô, coi có ấm áp hay không, mỗi ngày Sievert đều pha chế một ít thuốc giúp tinh thần cô có thể khá hơn một chút. Khiến cho bộ dạng cô, không đến mức giống suy sụp tinh thần hoàn toàn.

Thật sự vất vả cho bọn họ rồi, mặc dù cô biết rõ những việc này đối với cô mà nói, chỉ trị ngọn không trị được gốc, nhưng cô vẫn rất cảm động.

Thân thể suy yếu khiến cho toàn thân cô lạnh như băng ngay cả khi ở trong ký túc xá, nên buổi tối trước khi ngủ, cô đành phải đến bên cạnh lò sưởi ấm tường trong phòng nghỉ để sưởi ấm.

Nhưng có một tin tức tốt, đó là cô phát hiện cô không còn bị mất ngủ nữa, có thể đi ngủ. Mặc dù nó giống như thay đổi triệu chứng.

"Này, nhân lúc còn nóng uống hết nó đi!" Sievert cầm một bình nhỏ màu xanh, xuất hiện ở trước mặt cô.

Cô đang định vươn tay từ trong chăn ra lấy, lại bị Sievert ngăn lại, cậu ấy lấy tay đem chăn lông quần lên người cô, nhưng cũng bọc tay cô vào trong lòng, cô cười khổ nhìn cậu ấy "Nè ! Cậu làm vậy thì làm sao tớ uống được ?"

"Thân thể cậu quá yếu, lỡ đưa tay ra rồi đông băng hư mất, thì làm sao bây giờ?" Sievert ngồi ở bên cạnh cô lo lắng nói, mở nắp bình thuốc ra đặt lên môi cô "Uống nhanh đi, cơ thể sẽ ấm áp thêm một chút." cô đau lòng nhìn cái mũi đang ửng đỏ vì lạnh của cậu, chắc chắn thuốc này là cậu ấy vừa mới pha ở phòng độc dược, rồi vội vàng mang đến đây. Cho nên vẫn còn nóng như vậy, ngoài ra nó còn thơm mùi chanh khá dễ chịu, sau khi cô uống xong, nhìn thấy cậu ấy thở phào một hơi giống như vừa chửi được gánh nặng vậy.

Cô buồn cười nhìn cậu nói "Yên tâm đi, tớ còn chưa yếu đuối đến mức đó." Đã lớn như vậy còn phải để một đứa nhỏ chăm sóc, thật mất mặt mà!

Sievert đứng lên cất kỹ cái chai, sau đó ngồi xuống, làm một phép với lò sưởi, khiến lửa cháy lớn hơn chút, "Bây giờ cảm thấy thế nào?"

Thuốc trong cơ thể bắt đầu phát huy tác dụng, thân thể cô dần dần ấm lên từ trong ra ngoài, tay chân cũng không còn lạnh buốt nữa, cô hưng phấn nhìn của Sievert "Tốt hơn nhiều! May mắn có thuốc của Sievert, nếu không tớ cũng chẳng biết nên làm cái gì bây giờ?" Trình độ chế thuốc của Sievert thật sự càng ngày càng tốt.

"Cơ thể cậu không tốt, thì nên chú ý cơ thể của mình và mặc nhiều quần áo hơn." Sievert dặn dò cô.

Chuyện này chẳng có liên quan gì đến việc thêm hay không thêm quần áo cả? Là do không gian khác với cơ thể nên mới bị như vậy, nhưng dĩ nhiên chuyện này không thể nói ra được.

"Tớ đã mặc rất nhiều rồi, ngay cả chăn bông cũng sắp quần lên người luôn nè." Từ trước tới giờ, cô chưa từng phải mặc nhiều đồ cồng kềnh như lúc này.

Sievert nhìn đồng hồ, nhíu mày, "Sắp mười một giờ rồi, cậu có muốn nghỉ ngơi một lát không ?."

Cây kim trong đồng hồ treo tường hình con rắn cho thấy, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi. Nhưng trước đây bởi vì liên quan đến việc mất ngủ của cô, nên vào những lúc thế này Sievert đều nói chuyện phiếm với cô hoặc đọc sách, đồng hồ sinh học cũng lùi về sau mấy tiếng đồng hồ.

Bây giờ tình trạng giấc ngủ của cô đã được cải thiện, Sievert hi vọng cô có thể nghỉ ngơi nhiều, như vậy thân thể sẽ khá hơn một chút. Nhưng mà cô biết, thời gian của cô sắp hết không còn được bao nhiêu, cô cần phải hiểu rõ mối quan hệ tình cảm hiện tại của bọn họ, tranh thủ thời gian làm nhiều việc hơn.

Mấy ngày nay, cô phát hiện Lucius đặc biệt quan tâm đến Sievert, xem ra cậu ta đã phát hiện thiên phú độc dược của Sievert rồi, cô không biết bây giờ cậu ấy có phải là từ thần thực từ* hay không, nhưng cô biết rõ tương lai của Sievert, Sievert sau này trở thành từ thần thực từ có khả năng là do các mối quan hệ của cậu ấy. Hôm nay lúc ăn trưa, cô nhìn thấy Sievert đang nói cái gì đó với một người đàn ông lạ ở bên kia hành lang, có vẻ rất bí mật.

*Từ thần thực từ: tên gọi của những môn đồ đi theo chúa tể hắc ám Voldemort. Muốn biết thêm thì các bạn hỏi bác gút-gồ nha.

Cô thử dò xét hỏi: "Sievert, hôm nay cậu và huynh trưởng nói cái gì ở hành lang mà thần bí như vậy."

Sievert ngán người, suy nghĩ nhớ lại một chút nói "Tớ hỏi anh ấy có thể bán độc được ở đâu?"

"Bán độc được, Sievert muốn bán độc được mình pha chế à?" Cô nghi hoặc nhìn Sievert, lúc đến thế giới này, cô đã đổi vàng bạc mình mang tới thành tiền, gửi tại ngân hàng Gringotts cho Sievert rồi mà, theo lý mà nói, cuộc sống sinh hoạt mấy năm gần đây không cần phải lo lắng mới đúng chứ!

Sievert suy nghĩ sâu xa nhìn cô "Uhm, là để cho sau này ! mặc dù mấy năm nay không có vấn đề gì, nhưng sau này làm sao bây giờ?"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sievert, cô có chút muốn trêu chọc, nói đùa "À. Hóa ra Sievert muốn kiếm tiền để sau này. cưới vợ!"

Sau khi nghe thấy lời của cô thì vẻ mặt nghiêm túc của Sievert bỗng đỏ lên ngượng ngùng, vừa xấu hổ lại vừa buồn bực nhìn cô. Cô nhìn không được, bật cười.

"Nhưng Sievert, đồng ý với tớ! Nhớ kỹ nếu sau này gặp được người trong lòng, phải yêu thương cô ấy, đừng làm cô ấy tổn thương." Nhớ mang mán hình như trong sách có đoạn nói, Sievert gọi Lily là mấu bunn, dẫn đến Lily không tha thứ Sievert lần nữa. Thấy Sievert ngưng trọng gật đầu, sau đó lại nghi hoặc nhìn cô hỏi: "Nhưng tớ đâu biết phải làm sao để cô ấy không bị tổn thương?"

Tiểu quý, không hiểu sao! Vô trí! Cái này.

Nói thật, cô cũng không hiểu, cô đã yêu đương bao giờ đâu! Chỉ có thể nói cho Sievert biết một chút về mặt lý thuyết thôi, hi vọng Sievert có thể tránh phát sinh chuyện sau này, hiện tại quan hệ giữa cậu ấy và Lily đã tốt lắm rồi, không phải là quan hệ bạn bè bình thường giống trong sách nói, bây giờ hai người giống như anh em ruột vậy, hi vọng sau khi cô rời đi, họ vẫn có thể tiếp tục sống chung với nhau thế này, như vậy cho dù không thể thành vợ chồng, cũng để cho Sievert có một hồi ức tốt đẹp đi!

"Rất đơn giản, chỉ có năm câu, cậu cần phải nhớ kỹ ! Chính là ' thương cô ấy, yêu cô ấy, cưng chiều cô ấy, bảo vệ cô ấy, và chỉ duy nhất một mình cô ấy' đơn giản nhất rồi, từ từ sẽ hiểu, cậu ấy thông minh vậy mà.

Sievert ngờ vực nghe theo, bỗng nhiên có chút không yên bất an nhìn cô.

"Thế nhưng hôm nay được nghe một câu nói dài như vậy, phụ nữ trên thế giới này còn rất nhiều, không cần phải chấp nhứt say mê một người."

Lucius Malfoy!! Hẳn dám dạy hư tiểu Sievert thuần khiết nhà cô à! Cũng may là cô phát hiện sớm, nếu không chẳng biết sẽ bị hấn dạy hư thành cái dạng gì. Cô tức giận mắng thầm: "Thích một người thì sao, coi chừng chết ở trong đám phụ nữ."

"Cậu tin hấn, hay là tin tớ?" Cô hí hóp mắt nhìn vẻ mặt vô tội của tiểu Sievert.

Biết cô mất hứng, tuy không biết vì sao, nhưng Sievert vẫn nhận tội ngay lập tức: "Đương nhiên tin tưởng Khả Ny!"

"Vậy là tốt rồi! Cậu đừng học theo hấn, sớm hay muộn gì cậu cũng bị loại ngựa giống đó dạy hư mất!" Thật không biết làm sao Narcissa lại có thể giả cho hấn được.

"Ngựa giống nghĩ là gì?" Sievert thật sự rất ham học! Nghe từ nào không hiểu lập tức mở miệng hỏi liền.

"Uhm. Đây." Trời ạ! Cô phải giải thích sao với Sievert đây? Cậu ấy còn nhỏ như vậy " Sau này cậu sẽ hiểu. Được rồi, tóm lại cậu phải nghe lời tớ..., không được làm bậy với người mà mình không thích, biết chưa."

"À. Đã biết." Sievert nhẹ nhàng nói.

Biết cái gì? Nhìn bộ dạng mơ hồ của Sievert, chắc sợ cô tức giận nên vội vàng trả lời, chứ thật ra cậu ấy cũng không hiểu.

"Nếu có một ngày, cậu thật sự thích một người, cậu sẽ không tự chủ được mà đối xử tốt với cô ấy." Cô quyết định chậm rãi giải thích cho Sievert nghe.

Sievert bỗng nhiên mở to hai mắt, như đã phát hiện bí mật gì đó, trong đôi mắt tràn đầy vui vẻ nhìn cô: "Tớ cũng không tự chủ đối xử tốt với Khả Ny vậy!"

Nhìn ánh mắt của Sievert, Cô buồn cười nhìn cậu, chúng ta là chị em, đương nhiên cậu phải đối xử tốt với cô rồi!

"Chúng ta không phải như vậy, chúng ta là chị em, là người thân của nhau. Cậu tốt với tớ là do tình thân, không phải là tình yêu, ý tớ muốn nói là khi cậu đối xử với cô gái khác." Thấy đôi mắt Sievert lại bắt đầu mê hoặc "Khả Ny! Tớ sắp bị cậu làm cho hồ đồ rồi, rốt cuộc là có nghĩa là gì?"

"Có một ngày cậu sẽ gặp được một cô gái, có lẽ, cô ấy không phải là người đẹp nhất, nhưng cậu sẽ cảm thấy toàn bộ thế giới cộng lại, cũng không quang trọng bằng một mình cô ấy, mọi hành động của cô ấy đều ảnh hưởng đến tâm tình (tâm trạng + tình cảm) của cậu. Khi cô ấy ở bên cạnh cậu, cậu sẽ cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này, cậu sẽ sống vì cô ấy, chết vì cô ấy, làm hết mọi thứ vì cô ấy." Giống như khi cậu đối xử Lily. Giống như những câu chuyện tình yêu đẹp, chỉ hi vọng cuộc đời của Sievert sẽ không đau khổ giống trong nguyên tác.

"Phiền phức như vậy!" Sievert mở to hai mắt nhìn cô.

" Sau này Sievert sẽ hiểu." Suy nghĩ một chút lại nhắc nhở Sievert lần nữa " Dù sao cũng không cho phép học loạn theo Lucius, biết chưa ?"

Sau khi Sievert nhận lời, cô nhìn ánh lửa trong lò sưởi, tương lai bọn họ sẽ ra sao? Cô không biết. Cô thật sự không biết, tiểu Sievert, Severus, giáo sư Snape.

Rốt cuộc vào một khắc cuối cùng của mình, cậu ấy nghĩ tới điều gì, nghĩ đến những lỗi lầm của cuộc đời, hay là sự giải thoát.

Trong năm tháng dài đằng đặc sau này, trong vô số đêm tịch mịch trống trải, cậu ấy có còn nhớ tới người chị đã từng chăm sóc cậu khi còn bé không, thật sự sẽ nhớ rõ một người chị tên Phùng Khả Ny đã từng xuất hiện trong sinh mệnh của cậu sao.

"Sievert, nếu có một ngày Khả Ny không còn ở bên cạnh cậu nữa, đồng ý với tớ, phải chăm sóc thật tốt cho mình. Chung sống hòa thuận với Lily, bảo vệ cô bé, đừng để cô bé chịu bất kỳ tổn thương nào." Nếu không cậu sẽ phải hối hận, Sievert. Trong tương lai sau này cậu sẽ phải đối mặt một mình. Có lẽ cô không thể tiếp tục đi cùng cậu được, tha lỗi cho cô.

Sievert cuống quýt nhìn cô, gắt gao nắm chặt chần lóng "Khả Ny muốn đi đâu? Vì sao không thể ở bên cạnh tớ?"

"Tớ nói là nếu." Nắm bàn tay cứng ngắc của Sievert.

Sievert cầm ngược lại tay cô, nhìn cô chằm chằm nói: "Không có nếu. Khả Ny hứa với tớ, cậu sẽ ở bên cạnh tớ mãi mãi."

Hắn khát vọng ánh mắt lộ ra thật sâu khản trương, cô cũng rất muốn hứa, nhưng mà cô biết cô hoàn toàn không thể làm được.

Không thể làm gì khác hơn, cô khẽ cười xoa mặt của cậu ấy "Mãi mãi sao được. Tương lai khi Sievert kết hôn, tớ vẫn phải canh chừng dùm sao? Cô vợ nhỏ của Sievert mà thấy, sẽ tức giận cho coi."

Chẳng lẽ muốn cô làm bóng đèn, cô mặc kệ không làm.

"Cô ấy mà tức giận thì tớ cũng không cần cô ấy nữa." Sievert có chút tức giận nghĩ đến người phụ nữ sẽ khiến cô rời đi kia.

Cô cắt ngang lời Sievert "Tốt lắm, tốt lắm. Không nói nữa."

Cứ tiếp tục nói như vậy thì chắc chắn câu chuyện sẽ chẳng bao giờ kết thúc. Nhìn sắc mặt buồn bực của Sievert, cô bật cười, quả thật nếu có thể nhìn thấy cậu ấy lớn lên, rồi lập gia đình. Thì tốt biết bao nhiêu! Chỉ là không biết có cơ hội đó hay không.

Đưa mắt nhìn sang đồng hồ thời gian, cô có thể cảm giác được, năng lượng phép thuật bên trong còn không đến một phần mười, căn cứ theo tình hình trước mắt, nếu như cô không sử dụng năng lượng của nó, thì cô hẳn có thể duy trì thêm nửa tháng. Nhưng trong nửa tháng ngắn ngủn đó, cô có thể làm gì được đây?

Chẳng lẽ đi tìm Voldemort đánh một trận, nhưng cô không có lá gan đó, cô cũng không muốn đề thi thể lại chỗ này. Về phần Dumbledore, vẫn không nên tìm đi tìm ông ta, để tránh cho ông ta phát hiện, cô tuyệt không muốn nhìn thấy bộ dạng như biết tất cả của ông ta, nó khiến cho cô kinh hồn táng đảm*! những suy nghĩ muốn rời khỏi trong oanh oanh liệt liệt trước đó, đã bị cô ném ra sau đầu ngay lập tức.

*Kinh hồn táng đảm: đại loại là hoảng sợ mất cam đảm gì đó, chả biết dịch sao nên để vậy luôn.

Cô chỉ là một nhân vật nhỏ, các chuyện vĩ đại to lớn này không thích hợp với cô, cô vẫn nên rời đi trong âm thầm thì hay hơn!

Tranh thủ thời gian còn ở chung với Sievert và Lily, cố gắng dạy cho bọn họ những phép thuật mà cô biết, để cho bọn họ có thể bảo vệ bản thân tốt hơn trong năm tháng sau này.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Narcissa.

"Thiên Lam lam, địa linh linh, mau biến trái nho thành quả lê."

Ngồi trước mặt cô là Dodge Lutherford đang dùng đũa phép chỉ vào trái nho niệm chú. Nhìn cậu ta làm phép nửa ngày mà cũng không có phản ứng gì, cô nhìn không được nghi ngờ hỏi: "Câu xác định câu thần chú này là chính xác không?" Sao cô cảm giác giống như "Thiên Linh Linh, địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân mau mau tuân lệnh."

Dodge Lutherford dùng đũa phép trong tay lại, hơi khinh thường nhìn cô, châm chọc cười: "Đương nhiên! Đừng tưởng rằng tôi giống như cô đồ máu bùn!" Xoay người lại, tiếp tục niệm chú.

Máu bunn! Cô không ngờ, lần đầu tiên nghe thấy người khác gọi cô như vậy! Cô không phải máu bunn nha, cô là Muggle thuần chủng! Đừng đặt tên bunn bả khó nghe như vậy có được không. Tốt xấu gì cô cũng là Slytherin! Hơn nữa phép thuật của cô giỏi hơn cậu ta rất nhiều. Trong khi cô đang suy nghĩ những chuyện này, thì Sievert bên cạnh cô đã làm phép xong, "Vệ sinh đổi mới hoàn toàn" [câu thần chú]

Trong miệng Dodge Lutherford chứa đầy bọt bong bóng màu trắng, đó là hậu quả khi cậu ta muốn giải trừ phép thuật, nhưng lại thất bại. Nhìn cậu ta nôn khan càng ngày càng khó chịu, hô hấp cũng có chút khó khăn, cô có chút không đành lòng, niệm chú: "Khôi phục như lúc ban đầu."

"Quả thật là mất hết mặt mũi nhà Slytherin mà." Sievert khinh bỉ nói với Dodge Lutherford

"Severus Snape, muốn đo sức một chút không?" Về mặt Dodge Lutherford tức giận đến nửa trắng nửa đen.

Sievert khẽ nâng khóe miệng lên, lạnh lùng nhìn cậu ta, về mặt coi thường "Tao sợ một lát nữa, mày giống như con quỷ thích khóc nhè đi tìm giáo sư Horace Slughorn. Nếu tao nhớ không lầm, thì hình như mày học bunn chú không được tốt lắm."

"Mày dám khinh thường tao! Severus Snape." Cậu ta tức giận, chia đĩa vào Sievert hô. "Biến đầu heo!"

Thuật biến hình người thú? Cô còn tưởng là thần chú công kích chứ! Thì ra lại là thuật biến hình, phép thuật lướt nhanh tới chỗ Sievert, Sievert lấy đĩa phép ra niệm một câu "chuyển hướng", câu thần chú chuyển hướng đến đĩa trái cây trên bàn, hoa quả trong đĩa trái cây lập tức biến thành hoa. Cô cười khan ra tiếng. Ủa! không phải đầu heo sao? Làm sao biến thành hoa rồi, thì ra ngay cả thuật biến hình Dodge Lutherford cũng học không tốt.

"Biến đầu heo!" Chặn.

"Biến đầu heo!" Lại bị chặn.

Hầu như toàn bộ thức ăn trên bàn, đã bị biến thành những đồ vật kì quái, ôi! cơm trưa của cô! Bị "ngâm nước nóng" rồi! Nhưng cơn tức của Dodge Lutherford lại càng ngày càng lớn, càng dùng sức vẩy đĩa phép hơn "Biến! Biến! Biến!"

Sau đó vang lên một tiếng "Ầm" thật lớn, cô sững sờ nhìn cái "thứ" mà Dodge Lutherford vừa mới biến ra và khuôn mặt trắng bệch của cậu ta, mọi người hét lên một tiếng, nhao nhao lui về phía sau, có người về mặt chán ghét nhìn Dodge Lutherford, có người lại cười ha hả không ngừng, cũng có người nôn mửa, biểu tình muốn có bao nhiêu đặc sắc thì có bấy nhiêu đặc sắc.

Sievert dờ khóc dờ cười lùi kéo cô về lại phía sau, đôi mắt lạnh nhạt dần trở nên lạnh lẽo như muốn đông băng cậu ta vậy. Dodge Lutherford! Đã nói với cậu ta bao nhiêu lần, đừng đọc thần chú lung tung, để rồi xảy ra chuyện! "biến biến biến". giờ thì hay rồi biến thành một đồng "chất thải"! toàn "phân" và "nước tiểu".

"Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Nghe thấy tiếng động ồn ào Lucius Malfoy và một cô gái tóc vàng có đôi mắt màu xám tro, dáng người cao gầy từ trên dãy bàn dài đằng xa đi tới, nếu cô đoán không nhầm, cô gái này hẳn là Narcissa. Bọn họ vừa nhìn thấy cái thứ vàng vọt trên bàn, sắc mặt liền tái ngay tại chỗ, Narcissa thì quay người muốn ói.

Lucius Malfoy tức giận nhìn mọi người, "Tôi nghĩ, các cậu có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Huynh trưởng, tất cả là do Severus Snape làm." Dodge Lutherford lớn tiếng kêu lên.

Đúng là trọn mắt nói dối mà, "Không phải Severus Snape làm." Cô tức giận muốn xông lên, nhưng Sievert lại kéo cô ra sau lưng cậu ấy, nhìn về phía Lucius Malfoy.

"Mày đương nhiên sẽ không thừa nhận rồi!" Dodge Lutherford lại bắt đầu nói 'lời lẽ nghiêm nghị chính nghĩa' ở trước mặt Lucius Malfoy.

Nhưng sau khi Narcissa thấy cô và Sievert, nói gì đó ở bên tai Lucius. Mà Lucius bắt đầu thay đổi, thâm ý nhìn chúng ta, khiến người cô sợ hết cả gai ốc.

"Tiểu thư Phùng Khả Ny, xin tiểu thư nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở đây?"

Bị điểm danh trúng tên, cô có hơi sửng sốt, lại trông thấy Dodge Lutherford tức giận nhìn về phía Lucius, "Cô ta và Severus Snape là đồng bọn, như vậy không công bằng!"

"Im ngay! Tiên sinh Dodge Lutherford, tôi cũng không có hỏi cậu."

Dodge Lutherford hung tợn nhìn cô, cô trừng mắt trở lại, làm sao? Không phục à!

Do dự một chút, rồi nhìn về phía Lucius, "Huynh trưởng, là Dodge Lutherford sử dụng phép thuật lên người Severus Snape, nhưng lại đọc sai thần chú nên thành ra như vậy à." Lúc đầu cô còn muốn thêm mắm thêm muối một chút, nhưng xét thấy cậu ta là lần đầu vi phạm, nên cô bỏ qua, dù sao cũng là một thằng quỷ nhỏ không hiểu chuyện!

"Có thật không?" Lucius khó hiểu liếc mắt nhìn cô một, không tin cô sẽ buông tha cho Dodge Lutherford dễ dàng như thế.

Cô gật đầu, làm như cô sẽ bỏ đá xuống giếng vậy? Cô khẽ khinh bỉ nhìn Lucius một, Lucius cũng không muốn làm lớn chuyện này, "Dodge Lutherford, đi theo tôi!"

Hai người bọn họ đi ra sau nhà ăn, xem ra là đi tìm giáo sư Horace Slughorn rồi, như vậy lấy tình hình nghiêm khắc của giáo sư, thì bị cấm túc là không thể thiếu được, nhưng đây không phải vấn đề mà cô quan tâm. Điều cô quan tâm bây giờ là cơm trưa của cô! Cô đau khổ nhìn dây bàn dài. Merlin! Trên bàn toàn phân không, làm sao bây giờ? Cô mãnh liệt oán hận Dodge Lutherford! Làm ơn, cơm trưa cô còn chưa bắt đầu ăn. mà cậu ta làm như vậy, làm toàn bộ con thêm ăn của cô đều biến mất!

Narcissa giờ đưa phép lên thu dọn mặt bàn sạch sẽ, "Về sau không được sử dụng phép thuật bữa bãi ở nơi công cộng."

Tiếp theo Narcissa đi qua trước mặt cô, lúc cô cho rằng Narcissa sắp rời khỏi, không nghĩ tới cô ấy lại dừng lại ở bên người cô, trong đôi mắt nhìn cô lộ ra vẻ thú vị, lại nhìn về phía Sievert và mặt cười thâm ý. Thân thể Sievert cứng đờ, ở thời điểm cô nghĩ rằng cô ấy muốn nói điều gì đó, bỗng nhiên cô ấy lại đi ra ngoài.

Sao lại thế này? Cô nhìn thân ảnh của Narcissa biến mất ở khúc quanh nhà ăn, phát hiện ánh mắt Sievert cũng nhìn bên kia đến xuất thần.

"Sievert, cậu nhìn cái gì vậy?" Chẳng lẽ Sievert đã phát hiện ra điều gì sao.

Sievert cau mày không nói gì, như là lâm vào hồi ức nhớ lại cái gì đó, rất dễ nhận ra Sievert hoàn toàn không nghe thấy cô đang hỏi cậu ấy, cô lấy tay quơ quơ trước mắt cậu "Sievert!"

"Hả ! Cái gì?" Sievert phục hồi tinh thần lại, không hiểu hỏi cô.

Cô dùng ánh mắt hơi tổn thương nhìn cậu ấy "Sievert, cậu coi thường tớ à!"

"Không có." Sievert vội vàng giải thích với cô.

Nhìn về mặt cuồng quật của Sievert, cô bật cười ra tiếng, đáng vẻ khăn trương của Sievert rất thú vị, so với bộ dáng lạnh như băng của cậu ấy thì đáng yêu hơn nhiều.

Mặc dù cô hay nói đùa, nhưng về mặt của Sievert cũng không thay đổi bao nhiêu, hơn nữa Sievert lại bắt đầu tiếp tục thất thần, cô có chút nghi hoặc nhìn cậu ấy "Sievert, cậu làm sao vậy?" Nếu đổi lại bình thường chắc chắn cậu ấy sẽ có vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cô, làm sao giống như bây giờ, gọi một lần, thậm chí gọi cả ba lần cậu ấy vẫn thất thần, giờ trò quỷ gì!

Chẳng lẽ có chuyện gì cô không biết đã phát sinh? Nhớ lại mới vừa rồi Narcissa cười với Sievert có hơi khác thường, trong lòng cô bắt đầu có chút bối rối. Lucius hôm nay rõ ràng đang giúp bọn cô, nếu không, gây ra chuyện như vậy ở trong phòng ăn, vô luận là ai có lỗi, đều sẽ bị phạt. Rốt cuộc Narcissa đã nói gì với Lucius?

Hertz! Bỗng nhiên cô nhớ đến một vấn đề rất quan trọng, cô nhớ từng có người ở trên mạng phân tích, nói quan hệ giữa Severus Snape và Narcissa ở tập《 Harry Potter và hỗn huyết vương tử 》vô cùng mập mờ. Không phải như vậy chứ? Nhìn về mặt đang dần phục hồi tinh thần của tiểu Sievert bên cạnh, cô không thể tin được thậm chí, chẳng lẽ về sau Sievert sẽ có quan hệ gì đó với Narcissa sao? Nghĩ đến khả năng này, cả người cô liền run lên. Bộ dạng Narcissa đúng là rất đẹp, không chỉ ở Slytherin, hay tại Hogwarts cũng là một mỹ nữ nổi tiếng, nhưng điều này cũng không thể thay đổi được sự thật, rằng cô ấy lớn hơn Sievert 4 tuổi, lấy số tuổi đó của cô ấy mà nói. . . là quá già! Với lại không phải Sievert thích Lily sao? Cô bắt đầu thấy có chút rối loạn, nếu không phải như cô nghĩ, thế mới vừa này là cái tình huống gì, chẳng lẽ bọn họ đã nảy sinh nghi ngờ đối với cô? Không thể xem thường được, đặc biệt đối với đôi vợ chồng không phải là kẻ dễ bắt nạt trong tương lai này!

"Khả Ny, cậu đang nghĩ cái gì vậy?" Khi cô hoàn hồn lại, thì phát hiện Sievert đang nhìn cô .

Cô oán thầm nhìn cậu ấy, hỏi ngược lại: "Tớ suy nghĩ, cậu đang nghĩ cái gì?"

"Tớ. Tớ không nghĩ cái gì cả!" Sievert bắt an nhìn cô.

Hừ! Nói dối, coi cô là đứa trẻ chỉ 12 tuổi giống cậu à, rõ ràng như thế cũng không nhìn ra, "Tớ vừa mới nói chuyện với cậu, cậu một chút phản ứng cũng không có."

"Tớ." Cậu ấy cà lăm nói.

Nói không nên lời sao! Nhìn Sievert không thừa nhận, nhìn về mặt bối rối không biết giải thích thế nào của cậu ấy, cô lắc đầu thờ dài, được rồi! Ai bảo cô là chị của cậu ấy chứ, chịu thiệt một chút, không để cậu ấy bị mất mặt. Về phần Lucius và Narcissa, về sau cẩn thận một chút là được, dù sao, thời gian của cô cũng không còn nhiều, cố gắng tránh bọn họ đi là tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Sủng Vật Của Haig.

Buổi chiều là tiết học phi hành, nhưng giáo sư đã rời khỏi Hogwarts vì có việc bận, vì thế tiết học buổi chiều bị hoãn lại. Nên cô lôi kéo Lily đi thăm Hagrid.

Căn nhà nhỏ của Hagrid nhìn khá giống như trong phim, một gian nhà gỗ nhỏ nằm bên cạnh khu rừng cấm, trước cửa có một tảng đá hình cung và một đôi ủng bằng cao su để đi khi trời mưa, trong nhà gỗ nhỏ chỉ có một phòng. Trên trần treo các con gà tây, gà rừng, trong chậu than là cái ấm bằng đồng đang đun nước sôi, một giường lớn được đặt ở trong góc, trên giường là những mảnh vải vụn được vá lại với nhau làm chăn. Ở phía trước lò lửa cũng để một bàn gỗ thật lớn và một chiếc ghế con, phía trên lò thì treo một đồng lớn chân giò hun khói và xác chim đã ướp muối. Hagrid đang cho sừng vật nhỏ của ông ăn.

"Hi ! Bác Hagrid." Cô cười chào hỏi Hagrid.

Hagrid nghi hoặc xoay người lại, khó hiểu nhìn bọn cô "Thật xin lỗi, xin hỏi các cháu là. . . . Ý của bác muốn nói là trông các cháu rất lạ."

Cô cũng không quá hi vọng về việc Hagrid có thể nhớ ra được bọn cô, hơn nữa Hagrid chỉ gặp bọn cô một lần lúc đón học sinh mới, lúc đó mỗi người đều mặc trường bào màu đen, bọn cô cũng không phải là người có thể khiến người khác chú ý. Sau khi nhập học, bản thân cô lại luôn tuân thủ các quy định và điều lệ của trường. Do đó cô chưa từng bị đưa đến đây để "giáo dục lao động*". Hagrid không biết bọn cô là điều dĩ nhiên, với lại bọn cô bây giờ đang mặc quần áo bình thường, cô mặc nguyên một bộ quần áo lông màu vàng, nếu như cô không bị bao lại thành cái bánh chưng mà nói..., cô nghĩ trông mình sẽ rất xinh; Lily thì mặc toàn màu hồng, lộ ra vẻ sôi nổi nhiệt tình, tinh thần phấn chấn; Sievert vĩnh viễn đều là một màu đen không thay đổi, vừa mới này khi đề nghị đến đây, thì vẻ mặt của cậu ấy liền bắt đầu có xu thế đen lại. Nếu không phải cô khẳng khái kiên trì, chỉ sợ cậu ấy tình nguyện ở lại phòng độc được cho đến trưa, cũng không muốn bước vào nơi này. Không giống như Lily, cô bé tràn đầy hưng phấn đang tò mò nhìn xung quanh ngôi nhà.

*Giáo dục lao động: đại khái đó là một loại hình phạt giống kiểu "phạt dọn vệ sinh" ý.

Kéo hai má Sievert, khiến má cậu ấy nổi lên một chút ửng gò, dùng bầy bộ mặt đầy âm khí như thế, thời tiết đã rất lạnh rồi!

Cô cười Sievert cũng toét miệng cười với cô, tay vỗ nhẹ rồi nhìn về phía Hagrid, "Chúng cháu là học sinh năm nhất, cháu tên là Phùng Khả Ny, cô bé dễ thương bên cạnh là Lily Evans, còn con doi hư này là Severus Snape." Bất chấp ánh mắt có thể xuyên thủng người của Sievert, cô và Lily nhìn nhau cười trộm, ai bảo cậu ấy luôn bày vẻ mặt thối quá đó ra, giống như đang có người thiếu nợ tiền của cậu ấy vậy.

"Con doi?" Hagrid cũng cảm thấy buồn cười, nhưng sau khi Hagrid nhìn vào ánh mắt của Sievert, thì có chút tránh né chỉ nhìn cô và Lily, "Ý bác nói là cái so sánh này rất có tính hình tượng." Haig cũng sợ ánh mắt Sievert sao, khi biết được điều đó khiến cho cô phải bật cười.

"Tớ cũng cảm thấy như vậy!" Lily ở bên tai cô cười khê.

Cô gật đầu tán thành với Lily, lại nghe thấy Sievert hừ lạnh một tiếng.

"Cháu và Severus Snape là đệ tử nhà Slytherin, Lily Evans là đệ tử nhà Gryffindor."

Cô vừa nói xong, Haig liền khiếp sợ nói: "Slytherin và Gryffindor? Merlin! Bác thật sự không có nghe nhầm đấy chứ?"

Khó tin đến vậy sao? Tại sao khi mọi người biết được thân phận của bọn cô đều có phản ứng này vậy, cô và Lily gật đầu thật mạnh.

"Chúng cháu là bạn thân của nhau! Mặc kệ Slytherin hay Gryffindor." Lily chủ trương nói.

Haig vẫn còn có chút hoài nghi nhìn bọn cô, cô biết Haig từng bị Voldemort xử oan nói lão giết người, sau đó lão bị đuổi học, cho nên không có bao nhiêu hảo cảm với nhà Slytherin!

"Slytherin cùng Gryffindor không thể làm bạn sao? Phân nhà chỉ là câu xưng hô mà thôi, máu chót ở chỗ con người, Bác nói đi? Haig!" Cô kiên định nói. Cô, Sievert và Lily mặc kệ ở Slytherin hay là ở Gryffindor, thì tình cảm của bọn cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ biến mất.

Nửa ngày, Haig mới từ trong lời nói của cô phục hồi tinh thần lại, "Đương nhiên, có điều đây là lần đầu tiên bác nghe thấy một đệ tử Slytherin nói như vậy. Cháu phải biết rằng, Slytherin và Gryffindor luôn luôn là đối nghịch nhau." Trong lời nói của Haig có mang theo ý xin lỗi.

Cô hiểu nên đã mỉm cười với Hagrid, bọn cô đương nhiên hiểu được.

Haig pha ba ly cà phê nóng đưa cho bọn cô, cảm giác ấm áp khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái và dễ chịu, mặc dù màu sắc có phần không được đẹp cho lắm, nhưng cô biết đây là thứ, mà Haig dùng để chiêu đãi khách quý, bởi vì nhìn vào hoàn cảnh địa vị của Haig, không phải là người thường xuyên uống cà phê mới đúng.

Sievert nhìn ly cà phê trước mặt hừ lạnh, có chút chán ghét. Cô quay đầu hung tợn nhìn Sievert, bản tính cao ngạo của Slytherin trong Sievert lại nổi lên rồi, thật không lẽ phép mà! Nếu để Haig thấy quả thật không tốt chút nào.

Trong cái lồng tre ở góc phòng truyền ra một âm thanh 'ô ô. . . .', Haig khăn trương, lấy nó ra từ trong lồng tre, cẩn thận nhẹ nhàng giống như đang cầm bảo bối yêu thích của mình vậy, đó là một loài động vật cô chưa từng thấy qua bao giờ, cơ thể nhỏ giống con chuột; khuôn mặt dài, và có ria mép giống mèo.

"Bác Haig, đây là con gì vậy?" Cô tò mò sờ nó, nó sợ hãi co lại về phía sau một chút.

Lily chăm chú nhìn kỹ một lát rồi nói : "Đây là chuột mặt mèo, tớ từng đọc được trong cuốn sách “nghiên cứu động vật”."

Haig mở to mắt nhìn Lily, trong đôi mắt lộ ra vẻ kính nể, "Tiểu cô nương thật thông minh, vừa nhìn qua đã biết rồi." Phải biết rằng chương trình học đó chỉ đến năm thứ ba mới có thể học tới .

Haig vừa ôm tiểu gia hỏa kia ngồi vào trước mặt bọn cô, vừa dùng tay chơi đùa với nó, "Nhưng nó còn quá nhỏ, nên có chút thận thùng!"

Thân hình Haig quá cao lớn, bọn cô phải đứng mới có thể trông thấy nó hoàn toàn, nó ở trong lòng Haig lười biếng duỗi lưng, đôi mắt nhỏ híp lại nửa đóng nửa mở, đáng yêu quá!

"Bác Hagrid, bác làm thế nào mà tìm được loài động vật nhỏ này vậy?"

Hagrid sờ đầu của nó, đút cho nó một ít sữa, "Hai ngày trước bác phát hiện nó ở trong khu rừng cấm, nó bị các con thú trong rừng dọa sợ."

Hagrid đối xử với động vật nhỏ này như con của mình vậy, cẩn thận che chở, quan tâm chăm sóc. Các động vật nhỏ ở trong tay Hagrid đều được chăm sóc rất tốt. Thật là nhìn không ra, trông bề ngoài Hagrid cường tráng vạm vỡ như thế, nhưng đối với bọn chúng lại có tâm tư tinh tế đến không ngờ , cô chỉ có thể nói Dumbledore thật sự là biết cách dùng người mà. Đầu giống như cô, nuôi cái gì chết cái đó, ngay cả khi nuôi cá vàng cũng vậy, sau khi làm cho nó bị bội thực mà chết, Chị liền cấm cô nuôi thú cưng, nói đúng ra là không muốn các động vật bị tuyệt chủng!

"Rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể chăm sóc bọn chúng tốt như vậy?" Cô thật sự rất bội phục, truyền cho cô một vài kinh nghiệm đi!

Hagrid nhẹ nhàng bỏ chuột mặt mèo đang ngủ vào lồng sắt, "Cháu đừng bắt bọn chúng trở thành thú cưng, thì bọn chúng sẽ trở thành người bạn trung thành nhất của các cháu !"

Động vật vĩnh viễn sẽ không phản bội chủ nhân, cũng không có đa tâm và thay lòng đổi dạ như con người, ý Haig là như vậy sao?

"Khó trách tại sao bọn chúng lại không sợ bác." Lily hiểu ra nói, nghĩ đến khu rừng cấm ngoài cửa sổ , "Bác Haig, bọn họ nói nhân mã và Độc Giác Thú sống ở trong rừng cấm, chuyện đó có thật không bác?"

Haig nhú mày, nhìn Lily rồi nhẹ nhàng gật đầu, "Nhưng mà nhân mã cũng không có nhiều hảo cảm với loài người, bởi vì có một số phù thủy hắc ám đã công kích Độc Giác Thú * trong rừng, dùng máu tươi của chúng để kéo dài sinh mệnh."

*Độc giác thú: Thú một sừng, tựa tựa giống như kỳ lân.

"Độc Giác Thú, một sinh mệnh thuần khiết như thế, mà bọn hán cũng ra tay được, thật đáng ghét! Nên nhốt hết tất cả bọn hán vào nhà ngục Azkaban." Chỉ vì tham vọng của bản thân mà giết hại một sinh mệnh thuần khiết hiền lành như vậy , lương tâm của bọn họ không cảm thấy bức rứt sao? Lily nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói .

Haig cũng gật đầu, buồn bã nói " Cho nên giáo sư Dumbledore để bác trông coi bãi săn, bảo vệ những sinh mệnh đáng thương này !"

"Haig. Haig." Âm thanh của James xuất hiện ở cửa, lúc bọn cô còn chưa kịp phản ứng, thì cánh cửa đã được mở ra.

James mở cửa ra, vừa thấy Lily, thì hưng phấn đi tới "Evans, cậu cũng ở đây à."

Lily xoay người không để ý tới hán, hán ảo não nhìn về phía bọn cô, " Phùng Khả Ny , nước mũi. Snape, các người cũng ở đây sao." Ở dưới con mắt như muốn giết người của cô, hán vội vàng sửa lời lại.

Tốt lắm, vẫn còn nhớ cảnh cáo của cô!

"Hừ! Gryffindor tự đại ngông cuồng, mà cũng tới nơi này sao, chẳng lẽ bị phạt đến đây giáo dục lao động à?" Sievert chán ghét nhìn hán, cười châm chọc .

"Snape! Mày là một Slytherin đê tiện!" James tức giận lấy đũa phép ra.

Sievert cũng nhanh chóng lấy đũa phép ra chỉ vào hán, " Từ trong Miệng Tạp chủng nói ra thì vĩnh viễn chẳng có lời nào tốt lành cả!"

"Hai người đó quen nhau hả?" Haig nghi hoặc nhìn bọn họ.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt xin lỗi nhìn về phía Haig, ám thị nhìn ông, cô nghĩ bọn cô phải đi trước rồi, cô không muốn phá hủy căn chòi nhỏ của Haig . Hai người này đúng là Gryffindor và Slytherin tiêu chuẩn , chưa bao giờ họ ở cùng một chỗ mà không nghĩ tới đánh nhau (hề gặp mặt là đánh). Haig nhìn nhìn Sievert và james, rồi trừng mắt nhìn cô, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

"Chúng cháu đi trước, cảm ơn chiêu đãi của bác! Haig " Lôi kéo tay Sievert đi ra ngoài. Cậu ấy chỉ kinh ngạc nhìn cô cũng không giãy dụa.

Haig cười nói: "Đừng khách khí! Tiểu thư Phùng Khả Ny, hoan nghênh các cháu ghé chơi thường xuyên." Haig nở nụ cười chân thành , lại khiến cho cô có chút buồn bã, cô lẽ sẽ không có cơ hội lần nữa, Hagrid! Nhưng mà cô sẽ nhớ kỹ rằng mình đã từng tới đây gặp ông.

"Evans!" James thấy cô tiến lên gần gần, cũng bỏ đũa phép xuống, nhìn Lily đang chuẩn bị đi theo cô. "Cậu không ở lại sao? Haig có rất nhiều động vật nhỏ đáng yêu, cậu sẽ thích chúng."

Lily có chút chán ghét nói: "Ở cùng một chỗ với cậu sao, thật xin lỗi! Tôi chưa từng nghĩ tới."

Cô bó tay hết nói nôi, rốt cuộc làm sao mà Lily và James sau này lại đến được với nhau hay vậy, cô thật hoài nghi. Theo tình hình hiện tại, thì sau này bọn họ sẽ trở thành kẻ thù mới đúng, không phải sao? Mặc dù đây là kết quả mà cô hi vọng, giữa James và Sievert, cô đương nhiên nghiêng về phía Sievert rồi! Nhưng cô có thể thề với trời rằng cô không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với hai người, cũng chưa từng nói xấu James câu nào (thật ko vậy?).

Gọi Lily, rồi mở cửa đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy nhóm ba người Poster bên ngoài, cô đã nói mà! Bốn người này lúc nào cũng dính cùng một chỗ với nhau từng giây từng phút, làm sao có thể chỉ có một mình James tới chỗ này được.

Thiên Lang Tinh Nhỏ nhìn Lily, lại nhìn cô một chút, tự động bỏ qua Sievert đang tụt lại phía sau, "Các cậu cũng ở đây à."

"Ừ"! Có điều là bây giờ chúng tớ phải quay về." Cô cười, nói cho bọn hắn biết.

Lupin mỉm cười nhìn cô "Thế thì hẹn gặp lại cậu sau."

Cô vẫy vẫy tay, lời kéo Lily và Sievert đang mất hứng, trên mặt tràn đầy chán ghét đi tới công sau trường học.

Ở thời điểm Sievert và Lily không chú ý, cô lặng lẽ quay đầu nhìn bọn hắn trong căn chòi nhỏ của Haig, vô luận là chán ghét, thù hận hay là thân thiện, đều để lại dấu của vết sinh mệnh. Mỗi sự kiện, từng về mặt, từng câu chuyện xưa.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Âm Chỉ Của Thời Gian.

Ba ngày.

Chỉ còn ba ngày nữa thôi!

Nhìn vạch đo thời gian trên đồng hồ, cô nhẹ ho khan, chất lỏng ấm áp dâng lên trào ra ngoài. Một dòng máu đỏ sẫm tràn ra từ bên môi.

Cô có chút giật mình, học máu! Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô, không ngờ lại có thể bị thổ huyết? May mắn là Sievert và Lily không có ở đây, nếu để bọn họ nhìn thấy, sợ là sẽ lại bị cô làm cho kinh hãi.

Lau vết máu đi, nhìn Hogwarts to lớn đồ sộ ngoài cửa sổ, mấy ngày nay tuyết vẫn không ngừng rơi, có một số nhánh cây vì tuyết đọng lại quá dày mà bị đè gãy, vài dấu chân mờ mờ cũng bị tuyết che phủ. Trong sân cũng không có một bóng người, cảnh vật có chút lạnh lẽo hiu quạnh, là do tâm tình sao?

Chị! Có phải chị cũng từng ngồi ở chỗ này, chờ tiếng chuông báo hiệu rồi đi vang lên hay không? Không biết tâm trạng của chị ấy khi đó như thế nào nhỉ? Hay cũng không muốn rời khỏi đây giống như cô; Có lẽ nhiều hơn hết vẫn là sự bất đắc dĩ và tiếc nuối?

Buổi sáng hôm nay là tiết học biến hình, mặt giáo sư McGonagall không chút thay đổi từ ngoài cửa đi vào "Buổi sáng tốt lành! Các học sinh."

"Buổi sáng tốt lành, giáo sư!"

"Em Khả Ny, nghe nói thân thể em gần đây không được khỏe lắm, hôm nay cảm thấy thế nào?" Giáo sư McGonagall đi đến bên cạnh cô thì dừng bước, có chút bận tâm nhìn cô "Nhớ kỹ thân thể mới là thứ quan trọng nhất, nếu cảm thấy không thoải mái thì phải tới chỗ phụ nhân Pomfrey để kiểm tra, biết không?."

Cô cười cảm kích với giáo sư nói: "Em đã biết, cảm ơn giáo sư!"

Bà ấy gật gù đầu rồi bước lên bục giảng, nhưng không có lập tức mở tài liệu giảng dạy thuật biến hình trên bàn ra, mà nói: "Trước khi vào học, cô có một sự kiện muốn thông báo, năm nay đệ tử năm nhất giành được tư cách đi thăm làng "Hogsmeade", thời gian dự định là vào ngày mốt. Làng Hogsmeade là một làng lân cận gần trường Hogwarts, cũng là ngôi làng duy nhất ở Vương Quốc Anh hoàn toàn không có Muggles sinh sống, làng phủ thủy một trăm phần trăm. Nhưng đồng thời các em cũng phải nhớ kỹ, nó cũng là tổng hành dinh của cuộc nổi loạn yêu tinh vào năm 1612. Lúc đi các em nhất định phải nghe theo sự hướng dẫn của huynh trưởng và chú ý an toàn cho bản thân mình."

Đi thăm làng Hogsmeade! Đám con rắn nhỏ nhà Slytherin và đám tiểu sư tử nhà Gryffindor vừa nghe thấy tin tức này, thì bắt đầu lú lú! Nhất là bốn người bạn James. Đã hưng phấn vỗ tay với nhau. Lily nở nụ cười về mặt xinh đẹp, ngay cả Sievert cũng có thần sắc chờ đợi trên mặt.

"Nơi đó chơi rất vui sao?" Cảm giác được bầu không khí phấn khởi trong phòng học "Tại sao các cậu lại hưng phấn như thế?"

Cô cảm thấy chỗ đó chẳng có cái gì vui để chơi cả, chẳng phải chỉ là một làng, trong đó có một số cửa hàng thời trang, cũng chẳng có gì đặc biệt. Hơn nữa cô và Sievert đều không đi được ! Bởi vì bọn cô không có người giám hộ để ký tên.

Thời điểm lúc Sievert muốn nói điều gì đó với cô, thì giáo sư McGonagall dùng thước gõ lên mặt bàn hô lên "Im lặng!" Thanh âm nghiêm túc vang lên, lập tức khiến cho mọi người im lặng trở lại.

"Giáo sư, có cần người giám hộ ký tên không ạ?" Cô nghi hoặc hỏi bà ấy.

Giáo sư McGonagall lắc đầu, "Không cần, em Khả Ny vì sao lại hỏi như vậy?"

Không cần, hai mắt cô mở to nghi hoặc, cô nhớ lúc Harry Potter năm thứ ba, chẳng phải là vì không có người giám hộ ký tên, mà không có được tư cách đi thăm làng Hogsmeade sao. Cuối cùng còn dùng áo choàng tàng hình . Mà bây giờ, lại không có quy định này! Vậy rốt cuộc cái quy định đó làm sao mà có ?

"Dạ Không có. Thưa Giáo sư, có thể là do em nhớ nhầm ạ." Cô vội giải thích.

Giáo sư McGonagall không cười nữa mặt nghiêm túc , lấy đĩa phép ra "Bây giờ mọi người hãy lật trang 321, hôm nay chúng ta học thuật biến hình động vật."

.

Sau khi giảng lý thuyết xong, thì bắt đầu luyện tập thực hành.

"Quẹt quẹt vật biến. Quẹt quẹt vật biến." Cô giật mình nhìn chuột bạch trên bàn không thấy bất kỳ phản ứng nào, cô đâu có đọc sai câu thần chú đâu , làm sao vậy

"Quẹt quẹt vật biến!" Lily thành công biến hình động vật, chuột trắng nhỏ đã biến thành nhện.

Giáo sư McGonagall hài lòng gật đầu, " Em Evans đã thành công, rất hoàn hảo, cộng cho Gryffindor 10 điểm "

Không đến vài giây sau, Sievert và James cũng lần lượt biến hình thành công, biến đổi động vật ban đầu thành động vật khác. Mà thì cô nhủ mày không thể tin được, vậy đĩa phép, cũng không có phản ứng. Cô không khỏi bắt đầu nghi ngờ đến một khả năng, có phải phép thuật của cô đã không còn nữa rồi hay không?

Bản thân cơ thể cô không phải là thể chất phép thuật, phép thuật của cô là mượn từ đồng hồ thời gian, từ những buổi học phép thuật của cô gần đây và số năng lượng phép thuật còn sót lại của ngày hôm nay, đã sắp hết chỉ đủ để cô duy trì thuật biến hình từ người lớn thành đứa nhỏ. Mà không thể lại thi triển thêm phép thuật gì khác.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, người khác nhất định sẽ nghi ngờ , đặc biệt là bây giờ, tí nữa giáo sư McGonagall sẽ kiểm tra thành quả biến hình của từng người trong lớp. Cô kích động lôi kéo Sievert bên cạnh "Sievert, cậu có thể giúp tớ biến hình nó được không, tớ."

Vốn ban đầu Sievert đã cảm thấy nghi ngờ khi cô biến hình rất nhiều lần nhưng vẫn thất bại, mà bây giờ cô lại nhờ cậu giúp đỡ, cậu càng cảm thấy nghi ngờ và khó hiểu hơn, bởi vì từ trước đến giờ thuật biến hình bất chước là môn học cô học tốt nhất! Nhìn ánh mắt cầu xin của cô , cậu cũng không nói gì, nhỏ giọng thì thầm "Quẹt quẹt vật biến!" Chuột trắng nhỏ trước mặt cô liền bắt đầu biến hình .

Cô nhìn đĩa phép trên tay tiếc nuối thờ dài, nghe nói năng lượng của cây đĩa phép này rất phi phàm, nhưng bây giờ cô lại không có cách sử dụng nó lần nữa. Thật đáng tiếc! Đối với một Muggle mà nói cây đĩa phép không khác gì một cây gậy gỗ bình thường.

"Khả Ny, có phải đĩa phép của cậu xảy ra vấn đề gì hay không?" Sievert nhìn đĩa phép của cô, nghi ngờ hỏi.

Cô khẽ lắc đầu. Vấn đề không phải ở đĩa phép! Nghĩ đến cảnh học mau tới hôm qua , hôm nay lại bị mất phép thuật, đây là một ám chỉ. Ám chỉ thời gian cô tồn tại ở cái thế giới này sắp kết thúc!

Lúc Giáo sư McGonagall đi ngang qua bọn cô, mặc dù có chút bất mãn liếc mắt nhìn cô một, giống như tại vì cô không phải là người thành công đầu tiên mà buồn bực, nhưng cuối cùng vẫn là gật đầu rời khỏi. Cô lập tức thở phào nhẹ nhõm, đã giấu được bà ấy rồi, phải không?

.

"Khả Ny, vừa rồi cậu làm sao vậy?" Sau giờ học, Lily lập tức vọt tới trước mặt cô nhỏ giọng nói. Chắc cô bé thấy thuật biến hình của cô là nhờ vào sự giúp đỡ của Sievert.

Cô thờ dài buồn rầu nhìn Lily, không biết nên nói cái gì, "Tớ."

"Đưa đĩa phép của cậu cho tớ xem." Sievert vươn tay tới trước mặt cô nói.

"Không có việc gì, đĩa phép không có vấn đề gì." Cô vội vàng giải thích.

Nhìn thấy cô muốn cất đũa phép đi, Sievert có chút tức giận, lớn tiếng kêu lên: "Khả Ny!"

Một bên Lily cũng lo lắng nhìn cô, "Khả Ny, cậu đưa cho Sievert kiểm tra một chút đi! Đũa phép hỏng rất nguy hiểm."

"Tớ." Đũa phép không có vấn đề gì mà! Nhưng. Nhìn bộ dạng lo lắng của bọn họ, cô lại không nở cựa tuyệt, chần chừ đưa đũa phép trưng cho Sievert, nhìn Sievert cầm đũa phép niệm câu thần chú, từ trong đũa phép xuất hiện từng trận sương trắng mờ nhạt. Cô đã nói từ đầu là đũa phép không có vấn đề rồi, mà hai người không tin!

Lily cầm đũa phép qua, "Kỳ quái! Không có vấn đề gì, vậy sao khi Khả Ny thi triển câu thần chú lại không có phản ứng?"

"Này." Cô phải giải thích thế nào đây! Trộm liếc Sievert một chút, cậu ấy cũng là trầm tư nhìn cô.

"Hay là cơ thể Khả Ny quá yếu, cho nên không thể sử dụng phép thuật?" Lyli suy nghĩ một lát, khẽ nói.

"Chắc là vậy rồi!" Tuy ý Lily so với sự thật thì chênh lệch khá xa, nhưng đúng là do nguyên nhân này. Cô có chút oán hận nhìn đồng hồ thời gian trên cổ tay, đi cái gì! Muốn thu phép thuật của cô về, thì cũng phải chờ sau khi cô rời khỏi rồi thu cũng được vậy! Bây giờ thành như vậy, cô phải làm sao bây giờ? Ngày mai còn có tiết! Nghệ thuật phòng chống hắc ám'.

Lily trả đũa phép lại cho cô, lại cùng Sievert liếc nhau một, vẻ mặt càng lo lắng hơn, "Khả Ny, hay cậu đi bệnh viện kiểm tra thử xem, vì sao cơ thể cậu lại yếu như vậy, ngay cả phép thuật cũng không thi triển được."

"Tớ." Cô lại không có lời nào để giải thích, vấn đề của cô tới phòng y tế có tác dụng không? Đáp án: hoàn toàn không.

Có điều cô nghĩ như vậy, không có nghĩa là bọn họ cũng nghĩ như vậy, Sievert lôi kéo tay cô, "Bây giờ chúng ta đi bệnh viện, ở đó có phu nhân Pomfrey."

Không! Cô không thể đi, cơ thể cô bây giờ lờ mờ Sievert và Lily thì còn coi được, còn lờ mờ phu nhân Pomfrey, người có tìm hiểu nghiên cứu sâu sắc đối với thân thể, cô không dám! Cô vội tránh ra tay Sievert, nhưng mà tay của cậu ấy làm sao nắm nhanh như vậy, cô loạng choạng một chút, dưới tác dụng của lực quán tính, cô va vào cái bàn bên cạnh. Đang muốn đứng lên, lại cảm thấy hai mắt có chút mờ hồ, mọi vật cũng xuất hiện bóng chùng. Thân mình mềm nhũn liền ngồi xuống đất, mùi máu tươi lại từ trong miệng tràn ra. Cô chỉ cảm thấy lần này nguy rồi!

"Khả Ny!" Sievert hét lớn một tiếng, vọt tới bên cạnh cô giúp đỡ cô.

Lily vội lấy khăn tay ra, run run lau cho cô, thất kinh nhìn cô "Hộc máu! Khả Ny, tại sao lại có thể như vậy?"

Tựa vào vai Sievert, cảm giác toàn thân cậu ấy căng thẳng lộ ra sợ hãi sâu sắc! Nhìn đôi mắt Lily có hơi đỏ lên, cô cười khẽ nói với bọn họ: "Tớ không sao, các cậu không cần lo lắng." Nói là nói như thế, nhưng thân thể không phải do cô làm chủ, máu tươi lại bắt đầu trào ra.

Sievert ôm cô thật chặt, run run nói: "Không được, chúng ta phải đi bệnh viện lập tức." Nói xong liền nâng cô dậy đi ra ngoài cửa, Lily cũng lại đây hỗ trợ giúp Sievert đỡ cô.

Bệnh viện! Cô không muốn đi! Nhưng mà cô còn chưa kịp nói cái gì, đã hoa lệ té xỉu, cũng không có năng lực ngăn cản việc cậu ấy muốn làm.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Phu Nhân Pomfrey.

"Khả Ny. Khả Ny." Một giọng nói khàn khàn trầm thấp luôn vang lên ở bên tai cô.

Ai đang gọi cô vậy? Thật ồn ào, có thể để cho cô ngủ ngon một giấc được không? Cô mệt quá. Mệt mỏi quá.

Nhưng thanh âm đó vẫn không ngừng vang lên, cô gian nan mở to mắt, muốn nhìn thử một chút, coi người nào không muốn sống mà cứ âm ỉ không để cho cô được nghỉ ngơi. Sau khi cảm giác mê mang biến mất, cô liền nhìn thấy một cặp mắt thỏ* và những giọt nước mắt vẫn còn vương lại trên khuôn mặt Lily. Có cần khoa trương như vậy không? Làm như cô sắp chết vậy. Cô cười suy nghĩ, lại phát hiện tứ chi của mình bủn rủn, không đứng dậy được!

*Đôi mắt thỏ: mắt sưng đỏ do khóc nhiều

"Không cần đứng lên! Phu nhân Pomfrey nói cậu phải nghỉ ngơi thật tốt." Sievert nhẹ nhàng đỡ hai vai cô xuống, giúp cô kéo cái chăn đã trượt xuống lên.

Nhìn giường bệnh màu trắng chung quanh, miễn cưỡng cười ra tiếng, xem ra cô vẫn phải bước chân lên hàng ngũ bệnh nhân. Từ trong ánh mắt của

Sievert và Lily, cô có thể thấy được, chắc chắn hôm nay bọn họ đã rất sợ hãi.

"Phu nhân Pomfrey đâu?" Cô hỏi bọn họ.

"Trong tiết học " Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám" có một đệ tử khóa trên bị đánh gãy tay, phu nhân Pomfrey vừa mới qua đó." Lily nói. Nghe thấy giọng nói của bọn cô phu nhân Pomfrey từ đằng xa đi tới, "Phu nhân, Khả Ny đã tỉnh lại rồi ạ!"

Phu nhân Pomfrey nhìn cô , sắc mặt ngưng trọng, " Tiểu thư Phùng Khả Ny"

"Phu nhân, cháu có thể cùng bà nói chuyện một lát được không, chỉ một mình bà thôi?" Cô vội ngắt lời của bà.

Bà ấy nhìn Sievert và Lily bên cạnh cô, gật đầu hiểu rõ, xoay người nói với hộ sĩ bên người bà: "Các người đi ra ngoài trước một lát, tôi có chuyện muốn nói với tiểu thư Phùng Khả Ny."

Cô dùng ánh mắt chỉ thị cho Sievert và Lily, để cho hai người họ đi ra ngoài một lát, Sievert bắt mắt nhìn cô, "Khả Ny."

Cô lắc đầu, hai người càng không thể ở lại chỗ này, cô muốn biết phu nhân Pomfrey đã biết được bao nhiêu rồi?

Lily nhìn ánh mắt kiên quyết của cô, liền kéo Sievert đang khó chịu ra ngoài, mãi cho đến khi trong cả phòng bệnh chỉ còn lại cô và phu nhân Pomfrey.

Cô mới do dự hỏi bà ấy, "Phu nhân, rốt cuộc cơ thể của cháu. . . ." Nói như thế nào đây?

Im lặng một hồi lâu, cô bắt đầu hoảng hốt, có phải bà ấy đã biết cái gì rồi hay không?

Một lúc rất lâu, mới nghe được giọng điệu nặng nề của phu nhân Pomfrey, "Tiểu thư Phùng Khả Ny, thứ cho bà nói thẳng, thân thể của cháu bây giờ vô cùng yếu!"

Xem ra bà ấy cũng không biết nguyên nhân thật sự của cơ thể cô, cô yên tâm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cơ thể cô vô cùng yếu, mặc dù cô biết rõ, nhưng khi nghe phu nhân Pomfrey nói như vậy, cô vẫn có phản hồi.

Cắn môi dưới, cô khẽ gật đầu, "Cháu biết!"

"Sức khỏe của cháu càng ngày càng yếu đi, cứ theo đà này, cháu sẽ không qua khỏi." Giọng nói lo lắng của phu nhân Pomfrey vang lên trên đỉnh đầu cô , "Nên bà quyết định sẽ nói tình hình của cháu cho hiệu trưởng Dumbledore biết, để ông ấy mời bác sĩ phù thủy giỏi nhất, về chữa trị cho cháu."

Cô có chút cảm thán, phu nhân Pomfrey là y tá trưởng ở Hogwarts, nhưng bây giờ nàng thế nhưng để cho hiệu trưởng mời một bác sĩ khác đến trị liệu cho cô, một chút cũng không sợ thanh danh của bà sẽ bị bôi nhọ. Cái này được gọi là y đức sao! Bà ấy biết mình không có cách nào để chữa trị cho cô, liền mời người khác đến giúp đỡ. Nếu như thế giới ban đầu đều có những bác sĩ y đức như vậy, thì nhiều người sẽ không chết vì cứu trị không kịp.

"Không cần đâu, phu nhân!" Cô lẳng lặng nói, tâm trạng có hơi buồn bã, " Thân thể của cháu ra sao, tự bản thân cháu biết rõ, bệnh của cháu căn bản không cách chữa trị." E rằng chỉ có kỳ nhân mới có thể chữa được cho cô thôi!

"Đừng bi quan như vậy, tiểu thư Phùng khả Ny, chắc chắn sẽ có cách mà." Phu nhân Pomfrey xoa nhẹ mặt cô. Vừa nhẹ nhàng dịu dàng giống như tay mẹ vậy, cô có chút muốn khóc. Hồi còn bé, mỗi khi cô bị bệnh, mẹ cũng vuốt ve cô như vậy, và nói với cô rằng "Mọi chuyện rồi cũng sẽ tốt thôi". Hình như khi mọi người bị bệnh sẽ đặc biệt nhớ nhà hơn.

Cảm giác trên mặt có chút lạnh, cô lấy tay lau nhẹ, thì ra mình đã thực sự khóc. Thật vô dụng! Cô ở trong lòng nói với chính mình. Đúng là càng ngày càng thích khóc. Nếu như bị Sievert và Lily nhìn thấy, sợ là sẽ bị giấu cọt một thời gian.

"Phu nhân, cháu có một yêu cầu, xin bà hãy đồng ý với cháu." Cô cầu xin nhìn bà.

"Cháu cứ nói." Gương mặt phu nhân Pomfrey một bộ giống như mặc kệ cô nói cái gì bà ấy cũng đồng ý.

Cô do dự trong chốc lát, "Cháu hi vọng phu nhân có thể giữ bí mật này, đừng nói cho người khác biết tình hình sức khỏe của cháu." Nhìn chăm chăm bà ấy, "Bao gồm cả giáo sư Dumbledore."

" Tiểu thư Phùng Khả Ny " Bà ấy khó xử nhìn cô.

"Cháu biết chuyện này sẽ khiến bà gặp khó khăn, nhưng bà hãy coi như đang hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của cháu, được không?" Cô cầu xin nhìn bà, cô biết đôi với một thầy thuốc mà nói, giấu diếm bệnh tình của người bệnh là chuyện rất khó, nhưng mà cô thật sự hi vọng trong thời gian cuối cùng này có một cuộc sống thật vui vẻ .

Thấy bà ấy có chút giãy dụa, cô tiếp tục cầu khẩn nói: " Ở thế giới này cháu cũng không có người thân nào, chỉ là có chút luyến tiếc không bỏ được Sievert và Lily, và cả giáo sư nữa. Cháu không muốn trong khoảng thời gian sống cuối cùng của mình làm cho bọn họ phải khổ sở. Phu nhân, cháu cầu xin bà!" Khụ khụ. Cô cảm thấy hơi khó thở, máu lại bắt đầu từ trong miệng cô trào ra.

Bà ấy cuống quýt cầm bông y tế bên cạnh lau giúp cô, cô nắm tay bà thật chặt, thỉnh cầu nhìn bà.

Phu nhân Pomfrey do dự nửa ngày, giống như đang quyết định một việc quan trọng nhất của cuộc đời, cuối cùng bà ấy cũng ngập ngừng gật đầu với cô.

Cô cảm kích nhìn bà, "Cám ơn phu nhân!" Một ngụm máu lại trào ra, khiến cả người cô toàn mùi máu tươi.

"Tiểu thư Phùng Khả Ny, nếu cháu không bảo vệ cơ thể của mình, bà sẽ thu hồi chuyện đã đồng ý mới này," Ánh mắt bà khấn trương có hơi đỏ lên, giọng nói cũng có chút nức nở, ôm lấy cô không buông, "Đứa nhỏ đáng thương, tại sao thượng Đế lại có thể bỏ cháu được, cháu chỉ mới 12 tuổi!"

Phảng phất giống như đang ở trong lòng ngực ấm áp của mẹ, cô khóc thút thít, phu nhân Pomfrey, cảm ơn bà! Cảm ơn bà đã lo lắng cho cô, xin lỗi vì đã dẫu diễm, cô sẽ không chết, chỉ là trở về nhà thôi, về nhà.

Lúc phu nhân Pomfrey rời đi một lúc lâu, Sievert và Lily mới từ bên ngoài đi vào.

Nhìn Lily mỉm cười đi về phía cô, nhưng mắt vẫn còn hơi hồng, "Khả Ny, cậu cũng đừng dọa bọn tớ như thế lần nữa, may mà lần này không có việc gì." Cô biết chắc chắn bọn họ đã hỏi phu nhân Pomfrey, phu nhân Pomfrey hứa với cô, chỉ nói với bọn họ cô bị như vậy là do rối loạn khí huyết.

Mùi máu tươi, tại sao lại là mùi máu tươi? Rõ ràng vừa mới cô đã rửa sạch mùi máu trên người rồi mà, chẳng lẽ còn bỏ sót chỗ nào sao? Cô nghĩ người mình, không phải phát ra từ trên người của cô. Vội vàng nhìn xung quanh, xem thử mùi máu tươi tỏa ra từ đâu.

Lúc quét qua Sievert, một chỗ màu đỏ sẫm hấp dẫn cô, mùi máu là từ trên tay của cậu ấy bốc lên. Cô kéo tay cậu qua, tay cậu gần như huyết nhục mờ hồ, máu vẫn đang từ trong lòng bàn tay cậu chảy ra, cô trách cứ nhìn cậu, "Tại sao lại biến thành như vậy?" Tiểu quý tộc này không biết yêu quý cơ thể mình gì cả.

Nhận thấy cô đang dùng bông y tế lau cho mình (Sievert), dường như lúc này Sievert mới phục hồi lại tinh thần, cau mày có chút chán ghét nhìn tay của mình.

"Có thể là lúc này bị cái gì đó quẹt phải." Lily cũng lại đây, kéo cánh tay Sievert, rồi dùng ánh mắt sâu xa nhìn cậu ấy, lo lắng nói.

Nhìn động tác mờ ám giữa hai người, cô bắt đầu có chút buồn cười, "VẬY sau này phải cẩn thận một chút." Giao bông y tế cho Lily, thay cô băng bó vết thương giúp Sievert. Nói về băng bó vết thương, thì Lily giỏi hơn cô nhiều.

Nhìn Lily cẩn thận sát thuốc, cô nhìn không được cười nói: "Ngày mai đi Hogsmeade, Lily, cậu phải trông coi Sievert cẩn thận, miễn cho cậu ấy lại bị cái gì đó quẹt phải." Mặc dù có ý giễu cợt, nhưng đây cũng là tâm nguyện của cô, hi vọng tình cảm của bọn họ vẫn luôn như vậy.

"Cậu cũng muốn đi!" Tay Sievert run run, va vào bình thuốc trong tay Lily khiến nó đổ ra ngoài.

Đương nhiên, đây là ngày cuối cùng của cô, phải nắm thật chặt cơ hội hiếm có này, sao có thể lãng phí hết toàn bộ thời gian ít ỏi còn lại để nằm trên giường được. Nhưng bây giờ bọn họ như vậy là có ý gì? Hai người đều nhìn cô với vẻ không thể tin được, như thể cô đã nói ra cái gì độc ác lắm vậy.

"Chẳng lẽ các cậu định bỏ tớ lại ở chỗ này, tớ không muốn đâu, tớ muốn đi cùng các cậu."

"Không được!" Sievert lớn tiếng kêu lên.

"Vì sao?" Cô khó hiểu nhìn Sievert.

Sievert muốn nói cái gì đó, liền bị Lily giữ lại, cô khó hiểu nhìn Lily. Chỉ thấy cô bé hơi suy nghĩ một chút, rồi nói với cô: "Phu nhân Pomfrey nói, phải để cậu nghỉ ngơi thật tốt."

"Vậy sao?" Cô hoài nghi nhìn hai người trước mặt. Phu nhân Pomfrey biết thời gian của cô không còn nhiều lắm, làm sao có thể nói ra những lời như vậy. Có chuyện gì mà cô không biết sao?

Lily có hơi trốn tránh ánh nhìn của cô, nhưng vẫn vội vàng gật đầu, "Cậu nghỉ ngơi thật tốt, bọn tớ ở chỗ này cùng cậu còn không được sao?"

Lại càng kỳ quái, chẳng phải họ đã muốn tới đó từ rất lâu rồi sao? Chẳng lẽ nguyên nhân là do cơ thể của cô, nên bọn họ muốn cô được nghỉ ngơi. Cô có chút cảm động nhìn của bọn họ, nhưng vẫn kiên định nói: "Không được! Tớ muốn đi, các cậu cho tớ đi cùng với!"

"Không được là không được, cậu phải nằm nghỉ ngơi thật tốt cho tớ." Ánh mắt Sievert kiên quyết, không có gì có thể dao động được, giọng điệu vô cùng không vui.

"Tớ vẫn muốn đi." Tức giận cái gì, cô cũng bướng bỉnh nhìn cậu ấy.

"Phùng Khả Ny!" Sievert có chút tức giận gọi tên cô. Cô sợ hãi, đây là lần đầu tiên cậu ấy gọi tên đầy đủ của cô, cũng lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu ấy tức giận như vậy, còn lớn hơn so với lần cô ở cùng James nữa.

Lily giữ chặt Sievert đang sắp phát điên, lo lắng nhìn cô, "Khả Ny, chúng tớ chỉ lo lắng thân thể của cậu thôi."

"Cơ thể của tớ không sao cả, không phải phu nhân Pomfrey nói, là do rối loạn khí huyết sao?" Cô có chút khát vọng nhìn Lily, chỉ cần lấy được sự đồng ý của Lily, có lẽ Sievert cũng sẽ không có ý kiến.

Im lặng một hồi lâu, lúc cô cho là bọn họ sẽ không đồng ý mà hơi thất vọng, thì nghe thấy Lily hỏi cô, "Khả Ny, cậu thật sự rất muốn đi sao?"

"Ừ." Cô vui sướng gật đầu, nhìn phản ứng của Lily, thì cô biết cô bé đã đồng ý rồi.

"Lily!" Sievert khó có thể tin mở to hai mắt nhìn Lily, lớn tiếng kêu lên: "Tớ không đồng ý, tớ sẽ không đồng ý."

Sao Sievert hôm nay ngang ngược như vậy, lúc trước chỉ cần cậu ấy nhìn vào mắt Lily, thì cái gì cậu ấy cũng đều nhận lời, nhưng hôm nay. Cô dám nói cô nhìn thấy ánh mắt Lily ra hiệu cho Sievert rất nhiều nhưng cậu ấy đều không hiểu. Giống như bây giờ.

"Sievert!" Lily dùng đôi mắt màu xanh biếc của mình nhìn Sievert, khẽ cắn môi, "Sievert, Khả Ny nói, cậu ấy —— muốn —— đi! Hiểu chưa?"

Nhìn đôi mắt dần dần trống rỗng Sievert, cô nhủ mày nghĩ hoặc, những lời này sao nghe kỳ quái như vậy! Hiểu chưa? Hiểu cái gì, chẳng lẽ bọn họ đã biết tình trạng sức khỏe của cô.

Không có khả năng! Cô loại bỏ khả năng này trong lòng, tình trạng sức khỏe của cô chỉ có mình cô và phu nhân Pomfrey biết, mà phu nhân Pomfrey tuyệt đối sẽ không nói cho bọn họ biết.

Cô bắt đầu có chút bất an, xem ra bọn họ đã phát hiện ra điều gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Rời Đi.

Hôm nay nhà trường phá lệ cho đệ tử năm nhất đi thăm làng Hogsmeade trước, tất cả mọi người đều vô cùng hưng phấn. Có người đuổi bắt đùa giỡn, có người ở xì xào bàn tán. Bầu không khí náo nhiệt khiến hàn khí lạnh lẽo xung quanh cải thiện lên không ít.

Sievert và Lily ở hai bên cạnh dắt cô đi, sợ cô đột nhiên ngã xuống. Nếu hôm nay bọn họ không quán cô thành thịt viên mà nói..., cô nghĩ cô sẽ rất cảm động. Giật giạt quần áo trên người, hoàn toàn không nhúc nhích được. Quần áo mặc ba tầng trong ba tầng ngoài, mắt cô gần như không thể nhìn thấy mặt đất, cô nghĩ cho dù cô không thể ngã xuống, thì cũng lăn xuống. Giống quả cầu tuyết lăn tới Hogsmeade.

"Cậu cũng biết chuyện Arthor Weasley à?" Một cậu bé nhà Gryffindor hỏi cô bé mập bên cạnh đang đi ngang qua người cô.

"Đương nhiên, lúc giáo sư McGonagall phát hiện ra, thì tức giận đến xanh mặt." Cô bé mập nói.

Arthor Weasley? Cái tên này, cô vênh tai lên lắng nghe.

"Cậu nói xem, bọn họ có thể bị đuổi học không?" Cậu bé thấp giọng hỏi.

Cô bé mập suy nghĩ một lúc, rồi mê mẩn lắc đầu, "Không biết, có lẽ là không!"

Mãi cho đến khi không nghe rõ giọng nói của bọn họ nữa vì họ đã đi xa, nhưng cô vẫn lơ mơ nghe được một câu đứt quãng, ". Bọn họ còn là đệ tử."

Bọn họ nói Arthor Weasley chắc là bố của Ronald Weasley rồi, trong khoảng thời gian học tại Hogwarts, cô đã từng nhìn thấy cậu ta, cậu ta bây giờ là đệ tử năm thứ bảy thuộc nhà Gryffindor thành tích bình thường, khuôn mặt cũng bình thường không có gì thu hút. Nói thật, nếu không phải cô biết cậu ta sẽ trở thành bố của Ronald Weasley, thì chắc chắn cô sẽ không chú ý tới một đệ tử bình thường như vậy.

Ngồi xuống ghế trước tiệm Công Tước Mật, cô làm bộ vô tình hỏi Lily, "Lúc nãy nghe thấy đệ tử nhà Gryffindor nói về Arthor Weasley, đã xảy ra chuyện gì à?"

Lily phun đậu nhiều vị trong miệng ra, vẻ mặt giống như ăn phải cái gì đó rất ghê tởm, "Đậu nhiều vị này là vị nước mũi, thật ghê quá đi." Cảm lấy nước súc miệng, cảm thấy đỡ hơn rồi mới bắt đầu nói cho cô, "Hình như là do cậu ta và Molly Prewett lên chuồn ra ngoài, bị thầy phụ trách trường bắt được, nghe nói bị xử phạt vô cùng nghiêm khắc, bây giờ vẫn chưa xuống giường được."

Lén đi ra ngoài hẹn hò rồi bị bắt gặp, sợ là không đơn giản như vậy! Nếu chuyện như vậy mà bị phạt, thì cô và bọn James sớm đã bị treo ngược lên đánh từ lâu rồi. Chẳng lẽ bị bắt gặp làm chuyện xấu, cô bắt đầu tưởng tượng đến những chuyện không trong sáng.

Merlin! Hai người bọn họ thật phong khoáng, ở trong trường học mà dám.

Ha ha.

Không được nghĩ thêm nữa, suy nghĩ của cô thật sự đã đi quá xa rồi.

"Khả Ny, uống hết cái này đi." Sievert lấy ra một chai màu lam từ trong bao giữ ấm mà cậu ấy mang theo .

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cái chai trước mặt, như thể muốn phanh thây xé xác nó ra vậy, "Sievert, hôm nay đã là bình thứ 15 rồi!"

"Cho cậu một viên đường trước." Lily đặt một viên đậu nhiều vị vào tay cô, cô bé biết rõ mùi vị độc được không dễ uống.

Nhưng mà. Cô dờ khóc dờ cười nhìn viên đậu nhiều vị trên tay, Lily ơi! Cậu cố ý phải không? Mùi vị của đậu này sợ là còn ghê hơn vị độc được nhiều.

Trong ánh mắt uy hiếp của bọn họ, cô lấy tốc độ sên bò nhận chai thuốc trong tay Sievert, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai một hơi cạn sạch, kỳ thật bản thân độc được cũng không có vị đặc biệt gì, nhưng mỗi lần cứ nghĩ đến nguyên liệu làm độc được thì cô lại muốn nhô nó ra ngay lập tức.

Lúc Sievert thu bình lại, cô liếc trộm bao giữ ấm trong tay Sievert, vẫn phình to, cô run run hỏi cậu ấy, "Sievert, rốt cuộc cậu mang theo bao nhiêu lọ thuốc vậy?"

"Cũng đủ để Khả Ny dùng cho đến khi trở về trường học." Mặt Sievert không thay đổi nói. Đồng thời cự tuyệt Lily đưa đậu nhiều vị cho mình, "Cảm ơn, tớ không thích."

Da đầu cô run lên, cũng đủ dùng đến khi quay về trường, đây là khái niệm gì? Chúng ta vừa mới đến Hogsmeade không bao lâu, cô đã uống 15 bình độc được. Cứ tiếp tục như vậy, làm sao được.

"Tớ không muốn trở về bây giờ đâu?" Cô bắt mắt nhìn Sievert.

"Huynh trưởng Malfoy đã cho phép tớ, nếu thân thể cậu không tốt, tớ có thể trở về trước với cậu." Khóe miệng Sievert gợi lên một nụ cười thần nhiên, nếu không chú ý kỹ thì căn bản nhìn không ra.

Cô híp mắt trừng cậu ấy, hừ! Thì ra cậu ấy đã sớm tính toán cả rồi, dùng độc được bức cô vào khuôn khổ, biết chắc chắn cô sẽ chịu không nổi, nên đã sớm xin phép được trở về trước.

"Tớ cũng hỏi huynh trưởng cho bọn mình rồi, anh ấy cũng đồng ý."

Cô thoáng xoay người nhìn về phía Lily, hai người này đã bàn bạc tốt rồi phải không! Đồng loạt cùng xin phép huynh trưởng. Cô có chút bất đắc dĩ, đương nhiên cô biết bọn họ là quan tâm cô, nhưng hôm nay là ngày cuối cùng, cô muốn trải qua những ngày thật vui vẻ với bọn họ.

"Đi thôi!" Sievert đứng lên đưa tay trước mặt cô.

Cô bặm môi lại, hình như cô cũng chỉ nói thôi nhưng chưa từng đồng ý mà, cậu ấy đâu cần phải gấp như vậy! Nói là làm luôn. Bám vào tay cậu nâng thân hình như cục thịt viên của mình lên, lại phát hiện Lily đã mua rất nhiều đồ tốt, trả tiền xong và đang chờ cô ở cửa. Nói đến đi, tốc độ thể này. còn nhanh hơn cả huyền ảnh di hành! Không phải bọn họ rất muốn tới thăm nơi này sao? Sao không nán lại đây thêm một lúc nữa?

Lỡ đăng đi trên con đường phủ đầy tuyết trắng, được hai vệ sĩ cực phẩm che chở hai bên, cô nhíu mày buồn rầu, trông bọn họ rất kỳ lạ. Phải nói là kể từ ngày hôm qua, hai người bọn họ đã rất kỳ quái rồi, nhất là Sievert, vết thương trên tay cậu ấy còn chưa lành, mà dám chạy ra ngoài một đêm không về. Nếu không phải cô biết có Lily đi cùng, thì cô sẽ mắng cậu ấy cho đến khi chai lố tai mới thôi.

"A." Bỗng nhiên một cảm giác nóng rực lan truyền trên cổ tay khiến cho cô phải kinh hô, cơ thể loạng choạng đứng không vững.

Sievert nhanh chóng đỡ lấy rồi cẩn thận quan sát cơ thể của cô, vô cùng lo lắng hỏi: "Khả Ny, cậu làm sao vậy?" Lily cũng phát hiện ra cô không bình thường, liền tiến tới giúp Sievert đỡ cô dậy.

Cảm giác đồng hồ thời gian trên cổ tay bắt đầu lập lòe ánh sáng, cô thở dài chưa sót, đau buồn nhìn Sievert và Lily. Là bây giờ sao? Rốt cuộc. Nhưng. Phải. Đi. Ngay lúc này. Ở đây. Sao?

Cảm giác được thân thể đã bắt đầu có biến hóa nhỏ, nên làm gì bây giờ, làm như thế nào mới có thể khiến bọn họ đi chỗ khác đây, cô không muốn bọn họ phải chứng kiến cảnh cô biến mất, càng không muốn nhìn thấy nước mắt.

Cô làm bộ cuống quýt lôi kéo bọn họ, "Tớ phát hiện có chuyện rất kỳ quái, các cậu mau đi tìm huynh trưởng, báo lại cho anh ấy biết."

Đi mau! Cô sắp nhịn không được nữa rồi.

"Chuyện gì?" Lily khẩn trương hỏi cô.

Ổn định lại tâm trạng, dùng hết số năng lượng còn sót lại, "Bây giờ tớ giải thích sẽ không kịp, các người lập tức tìm huynh trưởng là được, tớ sẽ đợi ở chỗ này."

"Không được, tớ ở lại cùng với cậu!" Sievert lo lắng nhìn cô.

Con doi nhỏ này, thời điểm này mà cậu còn làm loạn thêm cái gì nữa, "Không được, các cậu phải đi cùng nhau. Đi nhanh đi!"

Nhìn ánh mắt lo lắng của cô, bọn họ thật cho rằng đã có chuyện gì đó đã xảy ra, bắt đầu có chút khẩn trương, "Nhưng mà."

"Không có nhưng nhị gì hết, tớ sẽ không có việc gì, các cậu đi nhanh đi!" Hai người vẫn nhanh rời khỏi đây đi!

Sievert khẽ cắn môi, dùng ánh mắt khó nói lên lời nhìn cô, xoay người chạy tới Hogsmeade, Lily cũng chạy theo.

Nhìn bọn họ xoay người và cơ thể dần dần trong suốt của mình, cô không cam lòng nhìn bóng lưng của họ, trong lòng đau đớn khôn xiết. thật sự tớ cũng không muốn bỏ các cậu lại đây.

Sievert.

Lily.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thời Gian Cách Biệt Thống Khổ.

Từ thế giới phù thủy trở về đã được 1 tháng rồi, sức khỏe của cô cũng dần dần khôi phục bình thường. Nhưng trong lòng lại trống rỗng, giống như bị ai lấy đi một khối vậy. Cả ngày dần dần tinh thần không dậy nổi. Hoặc là lúc xem phim "Harry Potter", bỗng nhiên sẽ khóc. Lúc mới đầu chị và bạn bè cô đều sợ hết hồn, tưởng cô bị trúng tà.

Duy Na, chị ấy. Cũng không biết cô trộm đồng hồ thời gian của chị, cũng không biết cô từng đến thế giới kia. Khi cô khóc từ nơi đó trở về, thì phát hiện chị vẫn chưa tỉnh. Nói ra cũng thật kỳ quái, cô ở thế giới đó cũng được nửa năm không sai biệt lắm! Nhưng ở nơi này chỉ 7 tiếng đồng hồ ngắn ngủn mà thôi.

Sau khi lặng lẽ đeo đồng hồ thời gian trở lại cổ tay Duy Na, cô làm bộ giống như bình thường trở về phòng nghỉ ngơi, đợi chị ấy gọi cô rời giường. Chị Duy Na cũng không phát hiện bất cứ điều gì bất thường, nhưng cô biết được một chuyện, cô biết được quá khứ, mà chị đã che giấu, mặc dù những chuyện Dumbledore kể rất mơ hồ, nhưng tự bản thân cô lại có thể đoán được bảy phần, còn những điều khác chỉ có thể từ chỗ chị mới có thể biết được. Nhưng điều kiện tiên quyết là chị ấy phải nói với cô. Vì sao rõ ràng hai người yêu nhau, nhưng cuối cùng lại có kết cục như vậy, khiến cho mọi người vừa khó hiểu vừa đau lòng. Rất nhiều chuyện nếu không phải là người trong cuộc, căn bản không thể hiểu được loại tình cảm bi thương đó.

Ngẫm lại thì lúc cô bước vào thế giới kia, cô chỉ đứng xem với tư cách là một người ngoài cuộc, ở góc độ đó sẽ không thể nào hiểu được cuộc sống của chị, hơn nữa thời gian cô ở lại chỗ đó cũng không dài, trong khoảnh khắc chia tay, cái cảm giác đau khổ, khó dứt bỏ cho đến bây giờ vẫn còn nguyên trong cô. Huống chi là chị, đã ở chỗ đó suốt 6 năm, để lại tình yêu, để lại nỗi lưu luyến không muốn rời xa khắc sâu như thế.

"Duy Na, chị cảm thấy tại sao Voldemort lại biến thành như vậy?" Lúc đang xem tập "Harry Potter và hoàng tử lai" thấy diễn đến cảnh Tom Riddle lúc còn trẻ tuổi thì cô cố ý hỏi chị ấy thử.

Ngay trong nháy mắt, cô rõ ràng nhìn thấy chị ấy lộ ra vẻ đau xót, rất nhạt. Trước kia, cô chưa từng nghĩ tới mặt này, cho nên không có phát giác ra. Nhưng bây giờ, cô có tình quan sát, thì phát hiện chỉ cần nhắc tới Tom Riddle hoặc Voldemort, ánh mắt của chị sẽ thay đổi nhưng rất nhỏ, dường như đang cố nén một nỗi buồn nào đó.

Sau một hồi im lặng, giọng nói của chị mới chậm rãi truyền đến, "Mỗi người đều có một sự lựa chọn khác nhau!" Sự dao động trong ánh mắt chị đã biến mất, làm cho người ta hoàn toàn không cảm giác được.

Cô có chút do dự hỏi chị, "Ở thế giới đó chị đã gặp hắn rồi sao?"

Duy Na sững sờ, nhìn cô, bộ dạng vừa muốn nói lại vừa không muốn nói, "Làm sao, chị có thể quen biết loại người như Voldemort được?" Trong giọng điệu chị có phần hơi giễu cợt trào phúng.

Nói dối, rõ ràng chị ấy đang nói dối, cho dù cô không phải là Dumbledore kia, biết được quá khứ của chị, chỉ là bây giờ cô nhìn về mặt lúc này của chị vẫn có thể hiểu được, rất rõ ràng, chị ấy đang gạt cô hoặc có nói là chị đang lừa dối chính bản thân mình. Duy Na chị ấy không phải một người hải lòng với cuộc sống bình thường, chị ấy hướng tới một cuộc sống oanh oanh liệt liệt, chị đã từng nói, bất kể là ở đâu vào thời điểm nào, cũng quyết không để cuộc đời mình trôi qua một cách ảm đạm. Vì thế khi chị ấy bước vào thế giới phép thuật, thì làm sao có thể không làm cái gì mà đi ra được.

"Chị cũng học phép thuật ở trường Hogwarts, sao lại không biết?" Cô tiếp tục hỏi chị.

Trong ánh mắt Duy Na lóe lên sự đau đớn, xen lẫn một chút không kiên nhẫn nhìn cô, rồi đứng dậy trực tiếp trở về phòng, "Chị không muốn nhắc lại chuyện ấy, tự mình em từ từ xem đi! Nhớ làm luận văn bổ sung của mình nữa, giáo sư trường em đã gọi điện thoại về nhà, nói rằng em kéo dài quá lâu rồi."

Trong phim vẫn còn đang phát cảnh quá khứ của Tom Riddle, nghe chất giọng đầy nham hiểm của hắn đang nói chuyện với Dumbledore: "Tôi còn có thể nói chuyện với rắn, là chúng nó tìm tôi trước đây, chúng nó tìm tôi nói chuyện. Ngài cảm thấy tôi bình thường sao?"

Nhìn cửa phòng Duy Na đóng chặt, chị chưa từng nói những lời như thế với cô. Lòng của cô có chút đau, cắn môi dưới, cố nén nước mắt sắp chảy xuống, Duy Na, chừng nào thì chị mới có thể đối mặt với sự thật đây? Chị có biết rằng chị càng trốn tránh, thì càng thống khổ hay không, chị rõ ràng. Biết mình có tình cảm đối với hắn, vì sao. Chị lại muốn lừa gạt bản thân? Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì chị cũng sẽ chịu không nổi.

"Cậu thấy thế nào?"

"Tớ thấy tiểu thư Belle còn có thể sống được, thật sự là may mắn."

Giọng nói này, cô ngỡ ngàng nghe giọng nói truyền ra từ trong TV, lòng có hơi rung rẩy, là Severus?

Cô nhìn chằm chằm Severus Snape trong phim, cậu đang cầm đũa phép, treo cái vòng cổ kia lên. Không phải! Hắn không phải là Sievert, hắn là Alan Rickman*. Tuy cô không biết lúc Sievert chân chính làm giáo sư có giống hắn diễn hay không, có vẻ quyền rũ, vẻ lo lắng như vậy hay không. Cô chỉ biết Severus mà cô quen, chỉ là một cậu bé vừa khó tính lại biết quan tâm, cậu ấy sẽ vì một câu khích lệ của giáo sư mà đắc ý, cậu ấy sẽ vì ánh mắt kỳ thị của người khác mà thương tâm, cậu ấy sẽ vì một câu ca ngợi mà hưng phấn, cậu ấy cũng sẽ. Sẽ.

*Alan Richman: diễn viên đóng vai giáo sư Snape.

Cô thật sự muốn biết tất cả cảm xúc của cậu ấy, cô muốn nhìn cậu ấy lớn lên. Không chỉ Severus, còn có Lily, một cô bé luôn làm nũng, luôn dựa dẫm ý lại cô, và luôn gọi cô là chị Khả Ný. Kết cục của hai người họ không nên bị thảm (bị thương+ thể thảm) như vậy, cô muốn bọn họ sống thật vui vẻ.

Nhưng hiện tại cô có thể làm được cái gì, trở về sao? Chẳng biết đồng hồ thời gian đã khôi phục rồi hay chưa, từ khi đồng hồ thời gian mang cô trở về, thì nó đã tự động phong ấn chức năng phép thuật. Bây giờ nó chỉ là một chiếc đồng hồ xem giờ giấc bình thường. Với lại cho dù nó đã khôi phục, thì cô có nắm chắc lấy nó từ trong tay chị lại một lần nữa sao? Cơ hội như thế là chỉ có thể gặp mà không có thể cầu. Lần trước do chị quá đau khổ, cho nên không phòng bị. Cô cũng không dám chắc chắn sẽ có cơ hội như thế lần nữa hay không.

Trong khi đang tìm kiếm cơ hội, về chuyện của chị, cô vẫn muốn hỏi cho rõ ràng. Nếu không những vất vả cố gắng của cô, rồi cả việc xuyên không nữa, vậy là vì cái gì? Cô không thể mặc kệ, để chị ấy tiếp tục như vậy được, nếu không sớm muộn gì chị Winna cũng sẽ gục ngã.

Nhưng từ khi Duy Na trở về phòng, mãi cho đến buổi tối cũng chưa từng bước ra, ngay cả khi gọi chị xuống ăn cơm trưa cũng không có phản ứng. Cô cũng không dám cứng rắn đi quấy rầy chị ấy, chị ấy cần yên tĩnh một lúc.

"Ný ný, đã ngủ chưa?" Âm thanh êm ái của chị xuất hiện ở cửa.

"Dạ chưa ạ, chị vào đi."

Sau đó cửa mở ra, Duy Na mặc một áo ngủ màu tím đi tới, cô có thể nhìn ra được chị ấy hoàn toàn không có ý đi ngủ.

"Có chuyện gì sao chị?" Cô nhẹ nhàng hỏi, nếu không có việc gì thì chị ấy tuyệt đối sẽ không tới tìm cô trễ như vậy.

Duy Na hơi áy náy nhìn cô, "Xin lỗi em, Ný Ný, buổi trưa hôm nay chị không nên nói chuyện hung dữ với em như thế."

"Không! Là em không nên hỏi mới đúng. Là em sai khi kêu gọi lại quá khứ đau buồn của chị." Hóa ra là chị sợ cô tức giận chuyện lúc trưa, nên tới tìm cô xin lỗi. Cô cũng không trách chị ấy, thật ra gần đây cô rất hay bị đăng trí, ngay cả luận văn cũng quên viết luôn.

Winna ôn hòa sờ sờ đầu cô, đầy cưng chiều và yêu thương, "Ný Ný, chị cũng không muốn giấu giếm em bất cứ chuyện gì. Nhưng chuyện ở thế giới kia, chị thật sự không muốn nhắc lại, em có thể hiểu cho chị không?"

"Em biết. Nhưng mà em không muốn chị buồn." Chị càng không muốn nhắc tới, cô lại càng lo lắng. Rất nhiều chuyện nếu không nói ra, người bên ngoài đoán sẽ càng thêm kinh khủng, nghiêm trọng hơn. Thế giới của chúng ta và bọn họ đều không liên quan gì đến nhau, tuy nó chỉ là một câu chuyện xưa. Nhưng khi nó tác động vào lòng chúng ta thì nó không đơn giản chỉ là một câu chuyện xưa nữa. Chúng làm cho chúng ta vướng bận, lo lắng, khổ sở.

Chị miễn cưỡng cười nhìn cô, "Thì ra em đã sớm nhìn ra, chị còn tưởng rằng chị đã che giấu vô cùng tốt chứ?"

Cô cười khê, Winna, chị thật khờ! Mặc dù lúc cha mang chị về, cũng không nói nguyên nhân cho cô biết, nhưng hai chị em đã sống chung với nhau mười mấy năm, làm sao chị có thể giấu cô được? Mỗi ngày giả bộ giống như không có chuyện gì ở trước mặt cô, nhưng thật ra mỗi đêm lại âm thầm khóc gọi tên ở trong phòng. Có lúc sẽ quên thời ăn cơm, khi ngủ thường mơ thấy ác mộng liên tục; Ngay cả khi qua đường cũng không tránh xe.

Rất nhiều sơ hở, làm sao cô lại không phát hiện được. Chỉ là lúc ấy cô không biết nguyên nhân thôi. Bây giờ cô đã biết, vậy mà chị vẫn cho rằng cô không biết cái gì sao?

"Duy Na, nếu chị không coi bỏ được khúc mắc, thì mãi mãi chị không bao giờ vui vẻ được đâu."

Mất một lúc lâu, Duy Na thở dài, miễn cưỡng cười ra tiếng, "Cờ bỏ như thế nào? Loại chuyện này có phương pháp giải quyết sao?"

"Ít nhất chị không nên trốn tránh, phương pháp duy nhất giải quyết vấn đề này chỉ có đối mặt với nó mà thôi." Nếu một mực trốn tránh, vấn đề chỉ càng nghiêm trọng, vào sâu trong lòng chị, rồi gây tổn thương cho chị.

"Đối mặt?" Nụ cười của chị hơi chút châm chọc, không phải với cô, mà là với chính bản thân chị ấy, "Đối mặt như thế nào, lại trở về, ở bên cạnh hắn?"

"Vì sao không thể?" Cô nghi hoặc, đây là phương pháp thích hợp nhất để giải quyết vấn đề, nhưng vì sao lại không được? Cô nhớ lúc trước không phải ba mẹ đã đồng ý cho chị lại trở về đó sao? Chị còn do dự cái gì.

Trong giọng nói của chị ấy có xen lẫn sự chua xót mãnh liệt, có đôi thế sự không thể nê hà, "Lại trở về một lần nữa, nghỉ ngơi vài năm, rồi tiếp tục trở về sao? Ny Ny, tuy rằng em không phải là người nghiên cứu thời gian không gian, nhưng em cũng nên biết rằng, cơ thể của chúng ta không thể dung nạp vào một không gian khác (hay có thể hiểu là cái thế giới Hp không cho phép sinh vật sống ở không gian khác xâm nhập trái phép vào nó), chúng ta cần bản không cách nào sống lâu hơn ở nơi đó. Nếu bọn chị nhất định sẽ bị chia cắt, thì cần gì phải gò ép nhau. Điều này đối với chị hay với hắn, đều là một loại tra tấn!"

"Vậy chị có thể nghỉ ngơi ở đâu đó vài năm rồi trở về, dưỡng thân thể thật tốt rồi đi thì tốt rồi." Đây cũng là một cách, tổng so với cái gì cũng không làm tốt!

Sau khi chị nghe đề nghị của cô xong, bắt đầu dĩ cười nói: "Ny Ny, người có biết khái niệm bất đồng không gian có nghĩa là gì không?"

"Đương nhiên em biết!" Bất đồng không gian, tiếng thông tục nói đúng là, thời gian của chúng ta và của bọn họ không giống nhau, một ngày của chúng ta, thì bọn họ là —— rốt cục cô cũng kịp phản ứng, hiểu được, tại sao về mặt của chị lại chua xót như vậy. Cô cắn chặt môi khó khăn chịu đựng, không để cho mình sợ hãi kêu ra tiếng. Một ngày của chúng ta, là mấy tháng của bọn họ, hoặc lâu hơn. Cũng có thể một ngày của bọn họ là một năm của chúng ta, thời gian không đồng đều và cân bằng. Không có một ai biết cách tính toán khoảng cách không gian cả, trừ phi tự bản thân mình đi tới đó kiểm chứng.

"Khả Ny, em cảm thấy làm bạn mấy tháng đôi lấy là sự chờ đợi mấy năm, vài năm ở bên nhau đôi lấy vài thập niên cô độc, đây có phải là hạnh phúc không?"

Không —— Tuyệt đối không phải là hạnh phúc, rốt cục cô đã hiểu được ý của chị, đúng là, tình trạng cơ thể của chúng ta không có cách nào để tồn tại ở không gian khác (thế giới khác).

Trải qua quá trình xuyên không lần này, cô có thể cảm giác được khoảng cách thời gian mãnh liệt ra sao. Có lẽ trong khoảng thời gian cô trở về, bọn họ đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng tang thương rồi, là như thế phải không?

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Muốn Nghịch Thiên Cải Mệnh (Chống Lại Ý Trời, Thây Đổi Số Mệnh).

"Cho nên chị lựa chọn dùng thái độ lạnh lùng, thờ ơ để đối xử với hắn?" Bỗng nhiên Khả Ny hiểu được nỗi khổ tâm của Duy Na, biết tại sao chị Duy Na lại gây sự với Tom Riddle, bởi vì yêu không có kết quả, thì lưu lại chỉ có thể là vô tận thống khổ.

Còn chưa bắt đầu thì đã đã kết thúc, đó là nỗi đau lớn nhất. Duy Na cũng biết, tình yêu ở nơi đó là không có kết quả, hơn nữa người kia lại là Voldemort trong tương lai. Nhưng có rất nhiều chuyện không phải chúng ta có thể khống chế được, giống như chuyện tình cảm, Khả Ny nghĩ, vào cái thời điểm mà Duy Na ngoài ý muốn bước vào thế giới kia, có thể là do tò mò hoặc là cảm thấy thú vị, chính chị ấy cũng chưa từng nghĩ tới, mọi chuyện sẽ trở thành như bây giờ. Hiện tại sự việc cũng đã xảy ra rồi, nó để lại cho Duy Na là một vết thương lòng sâu sắc. Vĩnh viễn không thể trở lại như lúc ban đầu được ——

"Chia tay là bịn rịn lưu luyến và réo gọi*, tổn thương sẽ càng tăng. Chỉ có sự lạnh nhạt thờ ơ mới là cách giải quyết tốt nhất, thời gian luôn luôn là thánh dược chữa thương. Khi thời gian xóa hết những vết tổn thương trong lòng bản thân, thì hắn mới có thể từ trong đoạn cảm tình sai lầm này mà tỉnh lại." Âm thanh của chị rất dịu dàng, như thể cái cảnh tượng kia đang ở trước mắt chị vậy.

*Réo gọi ở đây tức là người ta đã quay lưng rồi mà cứ réo gọi nhau khiến người kia phải ngoái lại, không tiếp tục đi về phía trước được

Đồng hồ đang lặng lẽ đóng đưa trên tường, những cơn gió từ bên ngoài khẽ thổi qua tấm màn mỏng, nhẹ nhàng mát lạnh. Dường như tâm hồn của chị đã bay đi rất xa, tựa như một làn khói xanh mỏng ảo, tĩnh mịch dập dờn giữa những năm tháng bụi bặm.

"Nhưng mà chị ơi, cho dù hắn có tỉnh thì có ích lợi gì, chẳng phải kết cục của hắn đã được định trước từ sớm rồi sao?" Cô khó hiểu nhìn Duy Na, hắn chị ấy phải rõ ràng hơn so với cô mới đúng chứ, Tom Riddle sẽ có kết cục như thế nào. Có tỉnh hay không, thì trước sau gì cũng chẳng thể thay đổi được kết cục của hắn.

"Chị. . . ." Trong giọng nói của Duy Na có phần hơi ngập ngừng, đối với kết cục đau đớn ấy. Có lẽ vốn chị ấy không muốn thảo luận vấn đề này, chỉ là

vì nghi vấn của cô, nên mới trò chuyện với cô lâu như vậy, cô nghĩ, từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, chị ấy vẫn luôn sống trong nhận thức thức của mình.

"Duy Na, chị có biết hẳn đã giết bao nhiêu người không? Nhiều mạng người như vậy, có thể bỏ qua được sao?" Duy Na, chị có biết ở trong đó có cả người mà em quý trọng không? Bọn họ là những đứa trẻ dễ thương, vậy mà lại bị hủy bởi tình yêu sai lầm đầy đáng tiếc và dã tâm của chính Voldemort. Một Voldemort xem mạng người như cỏ rác, chậm rãi ra đời trong những năm tháng đó.

Duy Na cười khờ nhìn cô, khẽ xoa tóc mai của cô, "Nini, nó đối với em mà nói chỉ là một câu chuyện, cần gì phải để ý như thế?"

Khẽ rũ long mi xuống, che dấu nội tâm bi thương, có lẽ trước kia là như vậy, nhưng bây giờ đối với cô mà nói, nó đã không còn là một câu chuyện bình thường nữa! Nó là chân thật, hồ nước lạnh lẽo kia, chiếc xe lửa bốc khói dày đặc, căn chòi nhỏ của Haig.

"Em chỉ không muốn chị giấu chuyện này ở trong lòng thôi."

Duy Na có chút cảm động, khẽ ôm lấy cô, "Nini, cảm ơn em!" Nhìn bóng đêm đằng xa, giọng của chị nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, "Em cũng biết kết cục đã được định trước, chúng ta căn bản không thể thay đổi. Không cần suy nghĩ nhiều làm gì, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai còn phải đi học nữa!"

Không thể thay đổi sao ——

Đúng thế! Kết cục sớm đã được định ra, cô vốn không nên ưu thương như vậy, không phải cô đã sớm biết như vậy rồi sao? Nhưng mà —— vì sao lòng cô lại đau như vậy. Trong lòng giống như đánh rơi mất thứ gì vậy? Chẳng lẽ cô thật sự muốn cam chịu số phận, mặc kệ cứ để kết cục phát triển như trong nguyên tác, để cho Sievert và Lily chết, nhưng cô làm được sao? Cô có khả năng xem tất cả mọi chuyện như chưa từng xảy ra không, xem nó như là cái kết của một câu chuyện sao?

Không! Cô làm không được, cô thật sự làm không được.

Duy Na, cho dù chị đã thông suốt và có thể bình tĩnh trước cái chết của Tom Riddle, nhưng cô vẫn không thể đứng nhìn kết cục cuối cùng của người mà cô quan tâm được. Sievert là rụt rè đáng yêu tuy hơi khó tính, Lily thì tràn đầy nhiệt huyết. Ngay cả James bọn họ, bây giờ vẫn rất ngây thơ. Dù sao chúng vẫn là những đứa nhỏ, sao cô có thể bỏ xuống được, nắm tay thật chặt.

"Nini, ngày mai chị sẽ đi Bỉ, ba bảo chị qua đó tham dự nghiên cứu khe hở thời không, có lẽ sẽ không trở về trong thời gian ngắn." Lúc Duy Na bước ra tới cửa, thì xoay người nói với cô. Cuối cùng thì chị cũng đã thành công, thông qua cuộc khảo sát nghiên cứu thời gian ở nửa tháng trước, chính thức trở thành một thành viên trong đó, có thể làm việc cùng với ba mẹ. Nhưng giờ phút này, Duy Na lại không cảm thấy vui vẻ gì, chỉ lo lắng nhìn cô, "Một mình em ở nhà phải cẩn thận, sau này được nghỉ chị sẽ trở về thăm em."

Đôi khi cô thường hay suy nghĩ, nếu lúc đầu Duy Na không xuyên sai thời gian, mà đến triều Thanh, thì có phải mọi thứ đều sẽ khác hay không. Chị ấy tuyệt đối sẽ không yêu ai ở thời đại mà người đàn ông có ba vợ bốn nàng hầu này, bởi vì dưới sự giáo dục của mẹ, chúng ta tôn trọng, tán thành tình yêu thuần khiết. Mà bọn họ lại vô cùng bản, cả người từ trên xuống không biết đã bị bao nhiêu người chạm qua, nghĩ đến thôi đã cảm thấy buồn nôn rồi. Mà khi Duy Na xuyên sai thời gian đến gặp Voldemort, lúc ấy Voldemort vẫn còn là một đứa trẻ ngây thơ, đối với chị ấy mà nói, căn bản không có lực phòng bị.

Cô nhẹ nhàng đáp ứng, nhưng ánh mắt lại nhìn đồng hồ trên cổ tay Duy Na, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể lấy nó từ trên tay chị đây. Ngày mai chị sẽ rời đi, hơn nữa không biết ngày nào trở về. Luận văn đã viết xong rồi, nhưng kỳ nghỉ của cô chỉ còn có vài ngày. Cô không thể chờ đợi thêm được nữa, bằng không nếu cứ tiếp tục đợi thì thời gian sẽ kéo dài rất lâu. Đến lúc đó tất cả đều đã quá muộn, suy cho cùng cô cũng không biết tính toán khoảng cách thời gian như thế nào, nhưng cô biết thời gian của bọn họ trôi qua nhanh hơn so với chỗ cô. Cô trở về mấy ngày nay, không biết chỗ bọn họ đã trôi qua bao lâu rồi, không biết Lily có ổn không? Cô nhất định phải nhanh chóng trở lại ——

Buổi chiều ngày hôm sau, sau khi kết thúc tiết học cô trở về nhà, hành lý của chị đã chuẩn bị tốt, ăn cơm chiều xong sẽ rời đi.

"Nini, em có nhìn thấy đồng hồ của chị đâu không?" Chị lo lắng nhìn cô.

"Không có." Trong lòng của cô hơi lo lắng, nhưng biểu tình trên mặt vẫn không chút thay đổi.

Chị bối rối nhìn cô, "Vậy làm sao bây giờ, vừa nãy chị rõ ràng đặt nó ở trên bàn. Làm sao có thể không thấy được?"

"Chị, máy bay sắp cất cánh rồi sẽ không kịp mất, chị đi trước đi! Em sẽ ở nhà tìm, sau khi tìm được sẽ cất nó giúp chị." Nhìn đồng hồ trên tường, từ giờ đến lúc máy bay cất cánh còn không quá 2 tiếng, mà từ nhà đến sân bay mất thêm nửa tiếng. Cô vội vàng thúc giục nói.

Vừa mới nãy nhân lúc Duy Na cời đồng hồ ra đi rửa tay, cô đã lén giấu đồng hồ thời gian đi. Bây giờ trong ánh mắt bối rối của Duy Na, cô có hơi thấp thỏm bất an, nhưng mà cô không chú ý được nhiều như vậy. Nếu không mạng Lily chỉ sợ sẽ không giữ được, đến lúc đó không biết Sievert sẽ gặp bao nhiêu khó khăn. Tựa hồ mọi chuyện đều bắt đầu khi Lily chết, cô sẽ không để cho tất cả mọi chuyện xảy ra, cô muốn thay đổi tất cả, cô không quan tâm, nó sẽ thay đổi thời không (thời gian+ không gian) thế nào. Hơn nữa đây chỉ là một câu chuyện, cũng không ảnh hưởng đến dòng chảy lịch sử. Nói thật, nếu thời không thay đổi, sẽ tạo ra kết quả như thế nào? Cô cũng không biết, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là không làm cái gì cả. Nói cô lỗ nhăng cũng được, nói cô vô cớ gây rối cũng được! Nếu đây là số mệnh, cô muốn nghịch thiên (làm trái ý trời) một lần.

Lúc ấy ở cái thế giới kia, cô vẫn luôn đóng vai là một người đứng ngoài xem diễn biến câu chuyện, không dám thay đổi hay làm sai lệch kết cục quá mức. Cho đến khi trở về thế giới hiện tại, cô mới phát hiện cô đã để lại đó thứ gì, trái tim của cô mách bảo rằng cô phải trở về. Nơi ấy có người đang đợi cô, cô cần thay đổi vận mệnh của Sievert và cứu mạng Lily.

Nhìn thời gian trôi qua, nhưng đồng hồ thời gian vẫn chưa được tìm thấy. Lúc đầu Duy Na định hoãn chuyến bay lại, đợi khi nào tìm được đồng hồ thời gian rồi mới đi, khiến cho cô sợ tới mức cả người đổ mồ hôi lạnh, khi cô nghĩ tất cả kế hoạch sẽ bị ngấm nước nóng, phải tìm cơ hội khác. Thì ba gọi điện thoại tới, bảo sáng sớm ngày mai, phòng nghiên cứu có một cuộc hội nghị quan trọng, không thể vắng mặt. Cho nên Duy Na đành phải dặn cô, "Sau này nếu em tìm được, thì đừng tẩy máy làm bậy, cứ để trong phòng chị, chị sẽ nhanh chóng trở về lấy."

"Biết rồi, chị đi nhanh đi! Nếu không sẽ không kịp đâu." Cảm ơn ba ba, cảm ơn viện nghiên cứu. Chờ Duy Na trở về, thì có lẽ cô gần như đã giải quyết được mọi chuyện.

Duy Na vừa kéo hành lý, vừa lo lắng nhìn cô. Nhưng cuối cùng vẫn cắn môi, bước ra ngoài cửa. Thẳng đến khi đưa chị ấy lên xe, cô mới lấy đồng hồ thời gian từ trong lòng ra, đi về phòng, thu xếp hành lý đơn giản, lấy ra đĩa phép từ dưới giường bỏ vào trong người. Nhìn cây đĩa phép màu trắng, cô cảm thấy mỉm cười, sau khi từ nơi đó trở về đây, ta hoàn toàn không hề đụng vào nó, sợ bị chị phát hiện, nhưng mà bây giờ lại phải sửa dụng nó rồi.

Đóng cửa lại, nhìn đồng hồ thời gian trước mắt, có lẽ Duy Na cho rằng, cho dù cô tìm được đồng hồ thời gian cũng sẽ không sử dụng, chỉ có thể để đấy, nên mới yên tâm rồi đi. Chị ấy chưa từng nghĩ đến chuyện cô sẽ hứng thú đọc bút ký nghiên cứu của mình. Nhẹ nhàng nút, cơ thể bắt đầu biến hóa, cảm giác quen thuộc vây quanh cô. Rốt cuộc cô cũng có thể trở về rồi.

Sievert, Lily các cậu có khỏe không?

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Severus Thống Khổ.

Nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh, là Hogwarts. Cô đã trở về, nhưng vì sao cơ thể của cô vẫn trong suốt. Sievert và Lily đâu?

Bọn họ đang ở đâu, kích động băng qua sân cỏ, xuyên qua những người chung quanh thì nhìn thấy một thiếu niên đang ngồi dưới bóng cây sồi, chuyên tâm nghiên cứu đề thi O.W.Ls *. Cậu ấy là. Sievert! Cậu ấy đã lớn rồi, không còn là một đứa trẻ nữa! Ban đầu cô vốn lo lắng sẽ xuyên qua vài thập niên đến thế hệ sau! Cũng may là không có xuyên tới, nếu không sẽ rất khó thay đổi được mọi chuyện. Thời gian là một thứ phức tạp và khó hiểu

* Kỳ thi O.W.Ls: Kỳ thi Phép thuật thượng đẳng

"Có khỏe không, Snivellus*?" Bên cạnh là một nam sinh nhìn Sievert lớn tiếng nói. Snivellus? James? Không phải cô đã nói với cậu ta không được gọi Sievert là Snivellus rồi mà, không nghe hiểu tiếng người sao? Chẳng lẽ phải gọi cậu ta là con gián thì cậu ta mới nghe hiểu!

*Snivellus: biệt danh của Sirius, tạm dịch là nước mũi tinh.

Sievert phản ứng rất nhanh, dường như Sievert đã lường trước được sẽ có một cuộc tấn công này, bỏ túi sách lại, một tay nhanh chóng thò vào trường bào, nhưng khi cậu ấy mới giờ đưa phép lên một nửa, thì James đã quát: "Expelliarmus!"

* Expelliarmus Giải giới- Bùa này dùng để đánh bay mọi thứ mà đối phương đang cầm, hoặc vô hiệu hóa phép thuật được dùng quá đà.

Đĩa phép bay lên không trung khoảng mười hai mét, một tiếng "phật", cây đĩa phép nhẹ nhàng rơi xuống bụi cỏ phía sau Sievert.

Sirius nhếch môi cười lạnh. "*Impedimenta*!" Cậu ta nói xong dùng đĩa phép nhắm ngay Sievert, Sievert bỏ nhào về phía đĩa phép của mình, nhưng được nửa đường thì bị đánh ngã. Cô vội vàng xông lên muốn nâng cậu ấy dậy, nhưng cánh tay trong suốt xuyên qua bên cạnh cậu ấy.

**Impedimenta*: Lời nguyền ngăn trở - Dùng để cản hay là chậm lại một người hoặc một sinh vật.

Sievert thở hồng hộc nằm trên mặt đất. James và Sirius từng bước tới gần Sievert, giờ đĩa phép lên, James vừa đi, vừa quay đầu lờm lờm cô gái bên bờ sông. Lupin muốn lại gần nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi. Lúc này Peter Pettigrew đứng dậy, hưng trí bừng bừng quan sát, di chuyển sang bên cạnh, tránh khỏi Lupin, để xem rõ hơn một chút.

"Thì cứ thế nào rồi, Snivellus?" James hỏi.

*Snivellus: biệt danh của Sievert, tạm dịch là nước mũi tinh.

"Tao nhìn nó một hồi, thấy mũi nó tì cả vào tấm da dê." Sirius cất lời cay nghiệt, "Chắc giờ trên đây dính đầy dầu, một chữ cũng chẳng đọc nổi."

Vài người xem náo nhiệt bắt đầu cười lớn; dễ nhận thấy nhân duyên của Sievert không được tốt lắm. Peter Pettigrew cất tiếng cười. Sievert rất muốn đứng lên, nhưng bùa chú vẫn còn tác dụng; Cậu giãy giụa tránh khỏi, dường như có một sợi dây vô hình đang trói cậu lại vậy.

"Mày! Cứ đợi đấy." Sievert thở hổn hển, trừng mắt nhìn James, trên mặt mang biểu tình vô cùng căm ghét, "Mày! Cứ đợi đấy."

"Đợi cái gì?" Sirius lạnh lùng nói, "Mày muốn làm gì, Snivellus, chùi nước mũi lên người bọn tao sao?"

Một loạt các lời nguyên độc xen lẫn những từ tục tĩu từ miệng Sievert xông ra, Nhưng đũa phép của Sievert vẫn ở ngoài 10 mét, vì vậy không có chuyện gì xảy ra cả.

"Mồm miệng sạch sẽ một chút." James lạnh lùng nói, "Scouring Charm(*)!" Ngay lập tức trong miệng Sievert trào ra một đồng bọt xà phòng màu hồng; trên môi Sievert dính đầy bọt bong bóng, khiến cậu ấy nôn mửa đến mức không thể thở được! Cô cuồng quít đọc lên vài câu thần chú, nhưng không có tác dụng. Không có thật thể, cô giống như không khí vậy, không có bất kỳ phép thuật gì. Làm sao bây giờ? Vì sao cô vẫn chưa hiện hình vậy! Chẳng phải đã xuyên qua thành công rồi hay sao? Không lẽ, trong quá trình xuất hiện sự nhầm lẫn. Đồng hồ thời gian không có vấn đề gì mà! Cô cố gắng nhấn nút, nhưng nó hoàn toàn không có phản ứng.

*Scouring Charm: bùa tẩy rửa

"Thả cậu ấy ra!" James và Sirius quay đầu nhìn lại. Ngay lập tức James nhanh chóng đưa tay lên chỉnh sửa lại tóc. Đang từ bên kia hồ đi tới là một cô gái. Cô ấy có một mái tóc dài màu đỏ thẫm, buông xõa đến ngang vai, một đôi mắt hạnh màu xanh biếc rất đặc biệt.

Lily? Là Lily! Khả Ný hưng phấn tiến lên lôi kéo Lily, Lily đến thì dễ xử lý rồi. Nhưng đáng tiếc là Lily cũng không cảm giác được cô.

"Cậu có khỏe không, Evans?" James nói, đột nhiên giọng của cậu ta trở nên thân thiện, càng trưởng thành sâu sắc hơn.

"Thả cậu ấy ra." Lily nhắc lại lần nữa. Lily nhìn James, cả khuôn mặt đều toát lên vẻ cực kỳ chán ghét. "Cậu ấy gây sự với cậu sao?"

"Cái này." James vừa nói, vừa bày ra vẻ mặt đang suy nghĩ về vấn đề này, "Thật ra chủ yếu là do sự tồn tại hắt, cậu hiểu ý tớ mà?"

Vứt cái lý do rác rưởi đó đi, chẳng phải là do ghen tỵ sao. James! Tôi thể. James! Đợi sau khi cơ thể tôi hồi phục hoàn toàn, tôi sẽ cho cậu đẹp mặt. Cậu hãy chờ đấy——

Rất nhiều đệ tử vây xem lớn tiếng cười, Sirius và Peter Pettigrew cũng cười, nhưng chỉ có Lupin dường như vẫn còn đang tập trung đọc sách nên không có cười, Lily cũng không cười. Lupin, anh là huynh trưởng, vậy mà lại mặc kệ không quan tâm đến? Hay là anh cảm thấy không quan trọng! Anh sợ cái gì? Những ấn tượng tốt đẹp của cô đối với Lupin bắt đầu giảm xuống nghiêm trọng.

"Cậu cảm thấy mình rất hài hước sao?" Lily lạnh lùng nói, "Nhưng cậu chẳng qua chỉ là một người kiêu căng xác xược, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu thôi. Poster, thả cậu ấy ra."

"Evans, nếu cậu ra ngoài đi chơi cùng tớ, tớ sẽ thả hắt." James lập tức nói, "Đi chơi cùng tớ, tớ sẽ không bao giờ dùng đũa phép hay đụng chạm đến một cọng tóc của Snivellus nữa." Sau lưng cậu ta, tác dụng của câu thần chú *Impedimenta* đang dần dần yếu đi. Sievert bắt đầu chậm rãi di chuyển về phía đũa phép của mình, cậu ấy vừa bò vừa nôn bọt xà phòng với nước ra.

James, thật là quá đáng mà! Cậu ta nghĩ cậu ta là ai chứ, mà dám uy hiếp Lily. Tưởng rằng Lily sẽ thỏa hiệp à? Quân biến thái tưởng mình tiêu sái.

"Cho dù giữa cậu và mực khổng lồ tôi phải chọn một, tôi cũng sẽ không đi chơi với cậu." Lily nói.

*Mực khổng lồ: ý đây chỉ quái vật.

"Xui cho mày rồi PRONGS(*).." Sirius vừa vui vẻ nói vừa quay qua Sievert, "Ồi!!!"

* PRONGS: tên gọi của James Potter hồi còn đi học. Ý là người miệng lưỡi bén nhọn.

Nhưng đã quá muộn, Sievert đã cầm đũa phép trực tiếp nhắm thẳng vào James, cô nghe cậu ấy khê niệm phép, "Thần phong vô ảnh." Một vệt ánh sáng bay đi, một bên trên gò má James xuất hiện một vết thương thật sâu, máu rơi xuống dính trên áo cậu ta. James dữ tợn quay lưng lại, vệt sáng thứ hai bay qua sau đó, đầu Sievert bị trút xuống dưới treo ngược ở trên trời, áo của cậu rủ xuống che phủ trên đầu, lộ ra hai cẳng chân ốm yếu nhợt nhạt, và chiếc quần lót đã sắp thành màu đen.

Trong những nhóm nhỏ ở xung quanh, có rất nhiều người đang reo hò; Sirius, Jaime và Pettigrew thì cười inh ỏi. Thế nhưng cô lại không làm được cái gì cả, chỉ có thể đau đớn đứng nhìn. Loại cảm giác này khiến cho người ta phải ghệt thờ.

Trong phút chốc, Lily giật dử, "Thả cậu ấy xuống!"

"Được thôi." James nói, sau đó cậu ta vung mạnh đũa phép lên, Sievert rơi xuống đất co lại thành một đoàn. Sievert hất trường bào của mình ra, lập tức đứng lên, gơ đũa phép, nhưng phản ứng của Sirius lại nhanh hơn, niệm phép: "** Petrificus Totalus!" Sievert lại ngã xuống đất ngửa mặt lên trời, cứng đờ như khúc gỗ.

* Petrificus Totalus: hóa đá

"Thả cậu ấy ra!" Lily kêu lên. Lúc này Lily đã rút đũa phép ra. James và Sirius thận trọng nhìn chằm chằm Lily. "Nè, Evans, cậu đừng ép tớ phải dùng lời

nguyên độc đối với cậu." James nghiêm túc nói. "Mà thôi, đành giải bùa chú cho hấn vậy!" James thở dài thật sâu, sau đó quay người lại đối mặt với Sievert, khẽ giải lời nguyên. "Mày đi đi. " Trong lúc Sievert đang lồm cồm bò dậy thì Jame lên tiếng. "Coi như số mày gặp may, có Evans ở chỗ này, Snivellus!"

"Tôi không cần cô đến giúp đỡ, đồ máu bùn!"

Lily trừng mắt.

"Được thôi. " Lily lạnh lùng nói, "Sau này, tôi sẽ không bao giờ quan tâm nữa. Và, nếu tôi là anh thì tôi sẽ đi giặt quần lót của mình đấy, đồ Snivellus."

Sao có thể thế được? Tôi hơi bị sốc... Tại sao Sievert lại nói Lily là máu bùn, Lily lại gọi Sievert là Snivellus. Không phải quan hệ Lily và Sievert rất tốt sao? Chẳng lẽ trong khoảng thời gian cô rời khỏi, đã xảy ra chuyện gì? Khiến bọn họ trở thành như vậy.

" Xin lỗi Evans ngay!" James gầm lên với Sievert .

Đồng thời một tia sáng bay đi, kết quả Sievert lại bị treo ngược trên không trung, đầu quay xuống đất.

" Ai muốn xem tôi cởi quần lót của Snivellus ra?"

James. James, tốt. cậu được lắm, lúc trước tôi cứu cậu, bây giờ chính cậu lại đi đối phó với Sievert , cậu đúng là rất tốt mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tớ Đã Trở Về, Sievert!

"Liberacorpus (*)." Giờ đây phép hóa giải lời nguyên cho Sievert, sau khi cảm nhận được cơ thể mình có sự biến hóa, cô liền hung hăng trừng mắt nhìn James đang mở to hai mắt nhìn cô, rồi khẽ niệm chú "Fumunculus(*)!"

(*) Chú thích ở cuối truyện.

Trên mặt của cậu ta lập tức xuất hiện một đám mụn rất lớn lại xấu xí, cô lấy đĩa phép đi đến trước mặt cậu ta, lạnh lùng nói: "James, tôi đã cảnh cáo cậu rồi mà, không được đi trêu chọc Sievert, nếu không tôi sẽ khiến cho cậu đẹp mặt. Vậy mà cậu lại không để lời của tôi vào mắt."

"Cậu.cậu là?" James vừa đau đớn lại không thể tin được nhìn cô.

Sirius và Peter Pettigrew vội vàng nâng cậu ta dậy, có vẻ họ vô cùng sốc trước sự xuất hiện đột ngột của cô. Còn Lupin thì ngây người sững sờ nhìn cô, như thể đang thấy cái gì đó không có khả năng xuất hiện vậy. Cô lạnh lùng quan sát bọn họ, đặc biệt là James và Sirius, Sirius! Tôi sẽ không quên cậu chính là thủ phạm. Đã tấn công cậu ấy bằng một câu thần chú rất mạnh, giờ đĩa phép lên.

"Khả —— Ny?" Sau lưng một giọng nói run rẩy khiến cô phải xoay người lại.

Cô cuồng quít xoay người đi tới bên cạnh Sievert, nhìn khuôn mặt gầy gò xanh xao, ánh mắt kích động của Sievert. Làm sao cậu ấy lại biến mình ra nông nổi này. Tại sao lúc nào cũng không biết tự chăm sóc bản thân mình gì hết vậy.

Lau khô nước mắt sớm chảy xuống của mình, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng ôm lấy Sievert, "Là tớ, Sievert. Là tớ." Lúc tới gần Sievert thì cô đã bị cậu ấy ôm chặt lấy, sức lực mạnh đến nỗi làm cho cô cảm thấy hơi đau.

Định bảo Sievert nhẹ nhàng một chút, nhưng lại cảm thấy cánh tay đang ôm cô của cậu ấy khẽ run rẩy, cô nhắm mắt lại nhẹ nhàng vuốt ve lưng Sievert, xin lỗi! Tớ đã nói sẽ bảo vệ cậu, chăm sóc cậu. Nhưng mà cô lại thất hứa Xin lỗi.

"Khả Ny, Khả Ny." Sievert ở bên tai không ngừng gọi tên cô, âm thanh có chút nức nở.

"Không có việc gì rồi, không có việc gì Sievert. Đừng sợ! Đã có tớ ở đây." Cảm giác âm thanh xi xà bàn tán xung quanh, cô kéo Sievert từ từ đứng dậy rồi xoay người, cảm giác được hấn dùng đôi mắt hồng hồng gắt gao nhìn chăm chăm cô, làm như thể cô sẽ bỗng nhiên biến mất vậy, cô mỉm cười, nắm thật chặt tay cậu. Đừng lo lắng, tớ sẽ không biến mất.

Lily nhìn cô, biểu tình từ không thể tin đến khẳng định, vừa kích động vừa hưng phấn đi tới, giống như khi còn nhỏ cầm tay cô nói, "Khả Ny, thật là cậu! Thật là cậu!"

Nhẹ nhàng sờ khuôn mặt Lily, rồi gật đầu cười với Lily, "Là tớ."

Mặc dù đối với cô mà nói, chỉ mới rời đi một tháng ngắn ngủn, Nhưng cảm giác như đã đi rất lâu vậy, sợ rằng bọn họ lại càng ——. Như vậy rồi cuộc

trong những năm đó bọn họ đã vượt qua như thế nào.

Nước mắt của Lily cứ như vậy rơi xuống, "Khả Ny, cuối cùng cậu đã quay trở lại!" Nghe giọng nói kích động và buồn bã của Lily, cô lấy tay kéo Lily qua, lau khô nước mắt cho Lily. Bây giờ không phải là lúc vui mừng khi gặp lại, cô nhìn James và Sirius. . . . Sievert bị áp bức và lúng nhục, cô muốn đòi lại từng cái một.

"Crucio(*)!" Ánh sáng từ đầu cây đũa phép của cô phát ra, mắt thấy sắp đánh trúng vào người James và Sirius. Chuẩn bị nghe tiếng la thảm thiết của bọn hắn, khỏe mỗi cô hơi nâng lên cười lạnh, bây giờ cô không muốn nghĩ cái gì cả, chỉ muốn báo thù giúp Sievert.

"Hex-Deflection(*)!" Một âm thanh giả nua sau lưng cô, sử dụng phép thuật phòng hộ bảo vệ bọn họ, hóa giải phép thuật của cô hóa giải. Cô xoay người, thấy cụ Dumbledore đang sâu xa nhìn cô.

Dumbledore! ! !

Một trận biến đổi trời đất quay cuồng, trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng, thì mọi thứ xung quanh đã thay đổi, trong nháy mắt cô đã bị Dumbledore sử dụng phép ảo ảnh di chuyển, đưa cô đến phòng làm việc của hiệu trưởng. Sievert và Lily cũng không có đi theo cùng, xem ra cụ Dumbledore có chuyện muốn nói riêng với cô.

"Tiểu thư Phùng Khả Ny, chào mừng trở về trường Hogwarts."

Đối với Dumbledore, cô vẫn còn một chút kính trọng, dù sao dĩ nữa thì Dumbledore vẫn là thầy giáo của chị, "Giáo sư Dumbledore."

Dumbledore đi tới trước mặt cô, "Khả Ny, trò có biết rằng, vừa rồi trò đã sử dụng *Lời Nguyên Không Thể Tha Thứ* với Poster không. Nếu như bị Bộ Phép Thuật phát hiện, trò sẽ bị đưa đến nhà tù Azkaban."

"Em biết, thưa giáo sư." cô không sợ nhìn thẳng vào mắt Dumbledore .

Cụ Dumbledore nhìn cô rồi mặt nhăn nhu mày trở về chỗ ngồi, "Khả Ny, thầy không thể không nói rằng, cái tính dễ bị kích thích của trò giống hệt như của Duy Na."

Chị của cô? Sao cô lại không biết nhỉ, cô làm vậy là đúng mà . "Cám ơn sự khen ngợi của giáo sư. Vậy bây giờ giáo sư tính giao em cho bộ phép thuật sao?" Chăm chú nhìn chăm chăm về mặt thâm thúy khó dò của Cụ Dumbledore .

"Hành lý của trò, thầy đã nhờ người mang đến ký túc xá Slytherin rồi. Năm đó trò đột nhiên biến mất, đối với những người khác mà nói rất kỳ, thầy hi vọng trò sẽ không có ý kiến gì tới việc, thầy lấy lý do thân thể trò không tốt, nên cần về nhà điều dưỡng thân thể để giải thích với người khác." Trầm mặc một lúc, hân hân cười nói với cô.

"Đương nhiên!" Cô cảm kích nhìn Dumbledore, mặc kệ như thế nào, cô cũng cần một lý do tốt để giải thích chuyện năm đó cô rời đi, hơn nữa dựa vào cách nói của Dumbledore, thì cô không cần đi Azkaban, "Cám ơn thầy, giáo sư Dumbledore."

Dumbledore nghiêng kính mắt, mỉm cười, "Không cần khách sáo, thầy thực hi vọng trò có thể tha thứ hành vi hồ đồ của nhóm James ngày hôm nay."

Cô cau mày, không nói câu gì.

"Khả Ny, thầy có thể đảm bảo bọn họ sẽ không can quấy như thế lần nữa, bọn họ chỉ là một đám trẻ 16 tuổi thôi, trừng phạt bằng lời nguyên tra tấn là quá nặng rồi." Dumbledore nhìn cô.

Đứa trẻ 16 tuổi! Hừ! Tự cho rằng mình tuổi còn nhỏ thì thích làm gì thì làm sao? Nhưng bây giờ nghĩ lại, thì vừa rồi mình đã quá tức giận rồi, chưa từng nghĩ tới điều đó.

Lời nguyên tra tấn sẽ hành hạ, tra tấn người bị trúng đau đớn cho đến chết, đó là nguyên nhân mà nó bị liệt vào lời nguyên không thể tha thứ. Nhưng mà Lần này đối tượng bọn họ nhục nhã là Sievert, cô coi Sievert giống như em trai của mình vậy. Cô không thể dễ dàng tha thứ cho họ được.

"Nhưng mà bọn họ vũ nhục Severus Snape, loại hành vi quá đáng này, cứ quên đi như vậy sao?" Cô lạnh lùng nhìn Dumbledore.

"Trò có thể tin tưởng rằng, bọn họ sẽ bị trừng phạt xứng đáng." Dumbledore cam đoan với cô.

Nhìn về mặt và giọng điệu thương lượng của Dumbledore, cô biết Dumbledore rất ưa thích đám trẻ kia, nếu lúc này Dumbledore đã cố tình bỏ qua cho cô, vậy cô cũng nên cho Dumbledore một chút mặt mũi, tránh cho cả hai bên đều trở nên lúng túng. James poster, cô có thể lén đi giáo huấn sau.

"Em tin thầy, hiệu trưởng!"

Cuối cùng lúc nói đến hiệu trưởng cô nhấn mạnh xuống, hi vọng giáo sư có thể xử lý chuyện này một cách công bằng. Nếu lại coi nặng bên này mà xem nhẹ bên kia, thì coi chừng cô sẽ không lưu tình mà sử lý bọn họ.

Khi nhận được lời cam đoan của Dumbledore, cô ra mới ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, vừa đóng cửa lại, đã nhìn thấy Sievert và Lily một trước một sau từ hành lang vội vàng chạy tới, còn chưa kịp phản ứng, cô đã bị một cánh tay gầy ảm ảm ôm thật chặt vào trong ngực, chặt đến nỗi khiến cho cô cảm thấy không thở được.

"Khả Ny. Khả Ny. Thật là cậu? Khả Ny." Cô nghe thấy tiếng Sievert kích động luôn gọi tên cô. Giọng điệu toát lên vẻ không thể tin tưởng và mừng rỡ như điên.

"Đau, Sievert." Cô sắp không thở được rồi.

Nghe thấy cô kêu đau, Sievert lập tức buông ra, nhưng hai tay vẫn nắm chặt lấy tay cô không buông ra, căng thẳng nhìn lên người cô, "Đau ở đâu? Cậu có bị thương không? Hay là cơ thể của cậu vẫn chưa khỏe, cụ Dumbledore nói."

"Dừng lại!" Cứ để cậu ấy tiếp hỏi như vậy, thì chẳng biết khi nào kết thúc! Vì không muốn để cậu ấy lo lắng, cô chỉ có thể nói, "Không sao! Chỉ là do cậu ôm mạnh quá."

Nhìn gương mặt có một chút thay đổi của họ, lớp năm! Bây giờ chắc cậu ấy đã 16 tuổi rồi, đã cao bằng cô; còn Lily, cũng dần trở thành một cô gái, không còn là cô bé non nớt như năm đó nữa. Thời gian trôi qua khiến cho cô cảm thấy quá nhanh không mất dấu vết. Thật là quá quá nhanh.

*Liberacorpus: Bùa đảo ngược của Levicorpus, hủy hiệu ứng treo ngược cơ thể, khiến đối tượng được thả ra và rơi xuống đất

*Furnunculus: Bùa "Hòa Diệm Sơn", làm cho cơ thể nạn nhân "sôi lên" và nổi nhọt ở khắp nơi.

*Crucio: lời nguyền tra tấn.

*Hex-Deflection: Thần chú phòng vệ.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Yêu Cầu Của Dumbledore.

"Ồ ——— đúng rồi, tiểu thư Khả Ny." Lúc chuẩn bị rời đi với Sievert và Lily, thì cửa phòng hiệu trưởng bỗng nhiên mở ra, Dumbledore nhìn cô cười, nụ cười đó lại khiến cô có cảm giác hơi "âm tà", giống như, sắp có chuyện không tốt nảy sinh trên người cô vậy.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của cô, cái mắt kính của Dumbledore lóe lên, lão dùng âm thanh ra vẻ thật trấn định nói:

"Trò tốt nhất mau chóng bổ sung hoàn thành chương trình học mà mình còn thiếu trong mấy năm nay đi, nếu không sẽ rất khó để trò tiếp tục học lớp năm(*)."

(*): chú thích cuối chương.

Bổ sung! Merlin ơi, Cô biết thế nào cũng sẽ không có chuyện tốt mà, nhưng cũng không cần phải làm như vậy! Cô tròn to mắt nhìn Dumbledore, nghi ngờ mình đã nghe nhầm. Tôi biết ông có quan hệ rất tốt với Merlin, cũng đừng để tôi lúc nào cũng nhắc đến hán chữ! Chương trình học bốn năm, bổ sung như thế nào đây? Ăn thập toàn đại bổ hoàn sao?

"Giáo sư, thầy đùa đấy à!" Cô ngượng ngùng cười nói.

"Đương nhiên là không." Dumbledore đan hai tay để trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc, có điều có thể nhìn ra được ánh mắt Dumbledore giờ phút này đang lóe lên sự toan tính và thích thú rất rõ rệt, vron hai cái ngón tay, Dumbledore nói: "Hai tháng, sau hai tháng các giáo sư mỗi khoa sẽ kiểm tra trình độ học tập của trò, đánh giá xem trò có thể tiếp tục việc học của mình nữa hay không."

"Giáo sư, việc này thật điên rồ, bổ sung bài vở của bốn năm, làm sao Khả Ny có thể bổ sung trong thời gian ngắn như vậy được." Lily không thể tin được nhìn Dumbledore.

Đúng! Đúng! Lily nói rất đúng, chuyện này thật thái quá rồi, căn bản chính là cố ý làm khó cô mà!

"Nhưng trò phải biết rằng, tiểu thư Evans, hôm nay các trò đã tham gia cuộc thi O. W. LS, lấy tiến độ hiện tại của tiểu thư Khả Ny, thì không cách học khóa trên cùng các trò được. Chắc trò cũng không hi vọng bạn ấy sẽ gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào trên lớp học, phải không nào?! Nhất là trong lớp có một số đệ tử lỗ mãng hay liều lĩnh."

Một câu không muốn cô gặp nguy hiểm, đã cứng rắn khiến Lily nuốt lại những lời muốn nói vào bụng, Lily cũng không muốn cô gặp nguy hiểm.

Dám xem thường tôi, Dumbledore, có tin tôi liều mạng đầu phép với ông bây giờ không! Dù sao phép thuật trong đồng hồ thời gian vẫn còn đây. Chỉ cần đó là kiến thức phép thuật mà cô biết, cô đều phụng bồi!

Cô đang định tiến lên thì bị Sievert lôi lại, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Dumbledore, "Nếu không thể đạt tới tiêu chuẩn thì sẽ thế nào? Thưa Giáo sư."

"Đuổi em sao! Chứ còn thể nào nữa." Cô tức hận nói.

Sievert và Lily nghe thấy cô nói như vậy, mày nhíu lại, chờ đợi câu trả lời của cụ Dumbledore.

Đuổi thì đuổi, cô không sợ! Cùng lắm thì trở về, giữ nhà cho Sievert. Đừng nghĩ rằng cô sẽ không sống nổi nếu rời khỏi Hogwarts. Tạm thời đừng hòng đe dọa được cô, cụ Dumbledore!

Nhưng mà ——

Cô không cam tâm! Vừa trở lại đã bị đuổi, Vậy những ý tưởng mà cô nghĩ ra khi đến đây, đều không thể thực hiện được, có vẻ như nhân duyên giữa cô và trường Hogwarts quá cạn rồi.

"Không phải như vậy, tiểu thư Khả Ny, Hogwarts sẽ không vì thế mà đuổi đệ tử, trò vẫn có thể tiếp tục học ở đây. Nhưng trò sẽ phải đi học lại với những bạn năm hai." Nửa câu đầu cô còn đang cảm thấy vui và may mắn, song nửa câu sau lại khiến cho cô phải há mồm nhìn chằm chằm Dumbledore.

Phải học chung với nhóm tiểu quỷ năm hai ư, cô không muốn, mất mặt chết đi được.

Năm đó đi học cùng bọn Sievert, cô đã cảm thấy rất khó chịu và buồn bực rồi, huống chi là thấp hơn bọn họ bốn cấp. Cô thà bỏ học còn hơn. Phải biết rằng, cô lớn hơn Sievert, Lily. 9 tuổi đấy! Cô làm giáo sư cũng được luôn ấy chứ?

Nếu không phải là cô không biết dạy cái gì cho bọn họ, cô thật sự muốn xin làm giáo sư. Tự do tự tại biết bao nhiêu!

"Thầy tin tưởng trò có thể làm được, tiểu thư Khả Ny!" Dumbledore gật đầu mỉm cười với cô.

Thầy tin tưởng? Thầy dựa vào cái gì mà tin tưởng? Ngay cả chính bản thân mình, tôi còn không tin vào điều đó. Cười. Cười cái gì cười, thầy còn cười nữa tôi sẽ nhổ sạch toàn bộ râu của ông đấy, nhìn bộ râu mà ông xem như bảo bối kia, tôi thật muốn một ngày nào đó nó sẽ bị thiêu trụi hoàn toàn, tức chết ông luôn!

"Em sẽ cô gắng!" Nhiệm vụ có độ khó cao như vậy, làm thế nào mới có thể hoàn thành đây.

"Thầy nhớ điểm môn độc dược và môn lịch sử phép thuật của trò không tốt lắm, hãy cố gắng lên! Nghe nói năm nay đội Vilani đoạt giải quán quân rồi, thầy nghĩ trò cũng sẽ may mắn giống họ thôi." Dumbledore mỉm cười rồi nhìn Sievert và Lily bên cạnh, "Snape và Evans là hai đệ tử vô cùng xuất sắc, thầy tin tưởng dưới sự trợ giúp của hai bạn này, trò có thể sớm đạt tới tiêu chuẩn."

Dumbledore đúng là một lão hồ ly thành tinh, chuyện đã qua nhiều năm như vậy mà vẫn còn nhớ rõ. Ngay cả chuyện cô học kém môn nào lão cũng biết.

"Giáo sư, môn biến hình và môn phòng chống nghệ thuật hắc ám em học tốt như vậy, sao thầy không nói."

"Ồ."

"Em cũng có thể sử dụng Animagi, câu thần chú của em cũng có thể đánh bại James, kém ở chỗ nào." Nghĩ đến những cục mụn đỏ trên gương mặt củ James, thì cô chỉ muốn cười. Cô sẽ lại tìm cơ hội tiếp tục cảnh cáo bọn họ.

"Tiểu thư Khả Ny, Animagi chỉ là một kiểu biến hình bất chước thôi. Với lại, ngàn vạn lần không nên sử dụng Phép thuật hắc ám lung tung, nếu không sẽ chọc đến bọn giám ngục đấy."

"Phép thuật hắc ám?" Gương mặt Sievert và Lily hiện lên vẻ khiếp sợ.

"Giáo sư Dumbledore, chẳng lẽ người khác lần đến trên đầu em, còn muốn em nhường nhịn bọn họ sao?" Trước đây rõ ràng là bọn họ bắt nạt Sievert trước. Bây giờ lại lấy cái này ra để nói lý với cô? Và lại Phép thuật hắc ám thì sao, ngay cả chị cô cũng nói, Phép thuật hắc ám và phép thuật trắng không thể phân biệt rõ ràng được. Cô sẽ không tùy tiện lấy ra để chống lại người khác. Dumbledore, thầy lo lắng quá rồi.

Sievert nắm tay cô thật chặt, từ đầu buổi cho đến bây giờ vẫn chưa có buông ra.

Dumbledore nhìn cô, "Vậy cũng không cần sử dụng phép thuật hắc ám, còn có rất nhiều bùa phép khác có thể trừng phạt đối phương mà, không phải sao?"

"Nhưng."

"Nhưng tiểu thư Khả Ny không hiểu." Hắn cười nhìn cô.

"Em." Cô không hiểu, thì sao. Cho dù không dùng Phép thuật hắc ám, đối với phép thuật công kích cô cũng có nghiên cứu một chút .

Dumbledore nói với giọng điệu thành khẩn: "Thầy biết tiểu thư Khả Ny sẽ không dùng Phép thuật hắc ám tùy tiện để chống lại người khác, nhưng không thể phủ nhận đó là một loại phép thuật tàn nhẫn. Phải không? "

Dạ! Đương nhiên rồi. Nếu không thì cũng chẳng được gọi là lời nguyên không thể tha thứ.

Thấy cô trầm mặc không nói, một lát sau, Dumbledore khẽ gật đầu với cô, Dumbledore biết cô đã hiểu nhưng gì ông nói rồi.

"Giáo sư, em sẽ giúp Khả Ny bổ sung chương trình học đầy đủ, thầy yên tâm." Sievert kịp thời chuyển đề tài đi, trong đôi mắt lạnh lùng lộ ra vẻ kiên quyết, sáng quắc nhìn cô.

Cô cũng không muốn thảo luận chuyện Phép thuật hắc ám mãi, nếu cứ tiếp tục cô cũng không biết nói gì, Dumbledore nhìn về phía Sievert, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó lòng, "Vậy làm phiền trò rồi, Snape."

"Aaaaaaaa." Dumbledore vừa đóng cửa, cô liền bắt đầu kêu rên, thật không có thiên lý.

Mệnh của cô sao khổ như vậy! Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải dùng phép thuật của chị sao? Không được! Lần trước dùng phép thuật quá nhiều, cho nên mới rời đi nhanh chóng như vậy. Lần này cô nói cái gì cũng không thể dùng phép thuật bên trong được. Bây giờ, mặc dù cô có thể lớn hơn bọn họ vài tuổi, nhưng so với người Âu châu thì đáng người phương Đông nhỏ nhắn hơn một chút, cô chỉ cần cải trang chú ý một chút, là có thể giấu được tuổi tác, cũng không khó lắm. Về phần phép thuật của đồng hồ thời gian thì cũng chỉ dùng để khôi phục và sửa chữa thôi không! Như vậy sẽ có nhiều thời gian dành cho cô hơn.

"Khả Ny, cậu không cần quá lo lắng đâu, sẽ có biện pháp mà." Lily an ủi cô.

Đương nhiên cô cũng biết lý lẽ "Thuyền đến đâu cầu tự nhiên sẽ thẳng", nhưng trong lòng vẫn buồn bực không nói nên lời. Ai gặp phải chuyện giống như cô vậy, cho dù hai tháng này có rèn luyện kiểu Địa Ngục, cô cũng không thể làm được —— Cô có thể đoán ra, đại khái là Dumbledore nhìn ra cô sẽ lên tìm James để gây phiền toái, cho nên mới ra một nan đề khó như vậy cho cô. Để cô không có thời gian làm chuyện khác. Dumbledore, ông được lắm, tôi sẽ nhớ kỹ.

Bốn năm!

Không phải là bốn tháng, trò đùa này cũng quá lớn lớn rồi! Quả thực không thể nói lý. Không muốn ở lại trước cửa phòng làm việc của Dumbledore nữa, nếu không lão lại xuất hiện cho cô thêm một nan đề thì nguy. Nổi tức giận này, mãi cho đến khi về đến Slytherin vẫn chưa tiêu, đành buồn bực ngồi xuống hành lang nhà Slytherin nghỉ ngơi. Suy nghĩ xem rốt cuộc chuyện này nên làm thế nào.

(*) lớp 5: lớp cho những học sinh năm thứ năm.

Bạn đang đọc truyện *Slytherin Hắc Ám Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.